

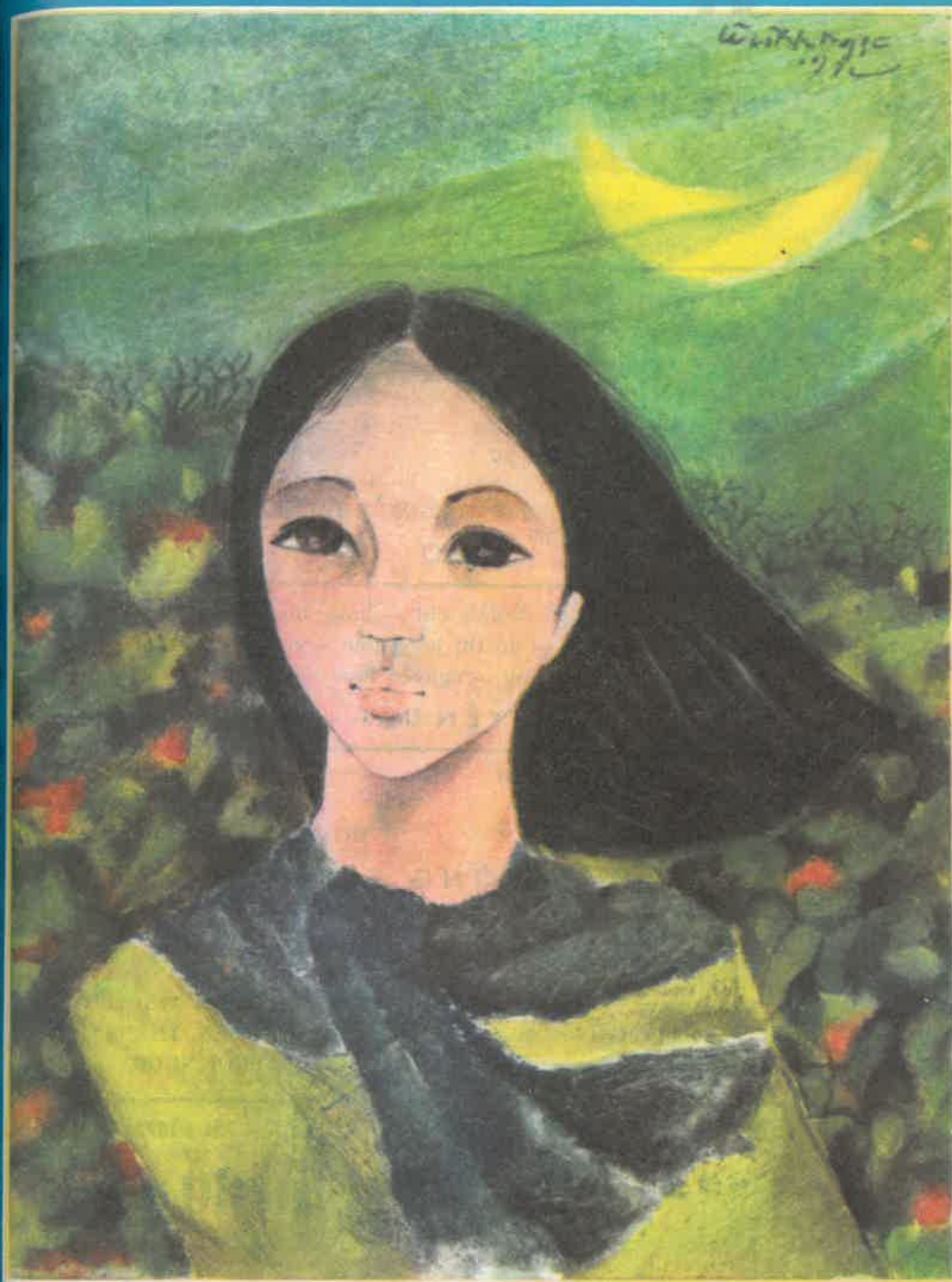
10307
AP 215-
T9247

Do Võ Phi Hùng Quy Ho, Papyrus Ky (67-74), tặng Huỳnh Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

72

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM, CHỦ BÚT : DUYÊN ANH
THƯ KÝ : ANH CHI
ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — : Đ.T. 23.595

VĂN

khí mùa mưa tan
người con gái cũng đương
thư cho người đi xa
tuần lễ yêu dấu
những hạt thu mơ
trọng trái tim buổi sáng
màu lá phôi pha
rừng xưa đã khép

PHAN CUNG NGHIỆP
HOÀNG MINH
HẢI NHƯ
MIỀN MIỀN
NGỌC MINH
QUẦN KHANH
PHẠM MẮT NẤU
NGUYỄN DUY LÊ PHƯƠNG

THƠ

huy cận — xuân diệu — anh chi — hoài diễm từ — ngô
cang — trăm thủy du — đồ thị hồng liên — mai việt — ng
sơn — nguyên làm thương — nguyên hoài mỹ

TRUYỆN DÀI

cửa trường, phía bên ngoài
thư tình trên cát
tôi và em

MAI THẢO
DUYÊN ANH
HOÀNG NGỌC TUẤN

MỤC THƯỜNG XUYỀN

nhìn xuống cuộc đời
chạm phở
bệnh mới lớn
biết mọi biết mười
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN THẾ
TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 12-10-72 ĐẾN 19-10-72 SỐ 72 BỘ MỜI giá 60 đ.

HUY CẬN XUÂN DIỆU

truyện cái thư

Có những phong thư bủa trùm quang
Đáng lẽ chim đưa, nhưng chờ mây
Mang ra ngoài nghìn dặm kết duyên
Kẻ biên thư mới sớm đã kêu thương
Trưa gọi nhớ, khuya xong còn dậy tiếc
Giấy xanh mỏng ở trong bì mỏng biếc
Bao giờ mây sát lại, để nhiều câu
Mỗi một hàng, bao nhiêu chữ nương
nhau

Kẻo lâu nhớ người xa e sức vợ.
Khi thư gửi, giấy còn nguyên sắc mới
Thư đến xong, giấy đẹp đã hoe vàng!
Mấy ngày qua, thư cũng nhuộm tà
dương
Trải sông núi, buồn vương trên mỗi nét
Con tàu chở phong thư khi vụt thét,
Khi vừng vàng như chẳng vội gì qua
Khách lữ hành mệt mỏi nổi đường xa
Đầu ngõ đến phong thư cùng một
chuyến...

Lời yêu dấu nằm lâu nghe mây chuyển.
Thương người mong, đêm đến ngủ
không an :
Tàu đêm nay đi tới Hải-vân quan
Tàu mai sáng qua xong châu Bồ-trạch
Những thắc mắc cho đôi lòng ly cách
Chữ ân tình thoát nở gấm hoa thêu !

Rồi một sớm mai trời sáng, chim kêu
Thư khoan khoái đến một tòa nghiêm
chỉnh
Phà diều thuốc, người phát thư đứng
đỉnh
Mang hòm tin, xốc áo bước lên xe
Trên mỗi bì thư vẽ cả sơn khê...
Qua trăm phố, có người chờ chớp mắt
Trên gác con sắp tải hờn dặm dất
Bóng áo vàng diềm tĩnh giạt chuông to
Vía lên mây, vội vã xuống thang :
— Ồ !

XUÂN DIỆU

buồn đêm mưa

Đêm mưa làm nhớ không gian,
Lòng run thêm lạnh nổi hàn bao la...
Tai nương nước giọt mái nhà
Nghe trời nặng nặng, nghe ta buồn buồn
Nghe đi rồi rạc trong hồn
Những chân xa vắng dặm mòn lẻ loi...
Roi roi...dịu dịu rơi rơi...
Trăm muôn giọt nhẹ nổi lời vu vơ...
Tương tư hướng lạc, phương mờ...
Trở nghiêng gối mộng, hững hờ nằm
nghe.

Gió về, lòng rộng không che,
Hơi may hiu hắt bốn bề tâm tư...
HUY CẬN

trung tâm hơn hay học viện hơn

Vụ sắc lệnh biến Trung tâm Kỹ thuật Phú Thọ thành Học viện Kỹ thuật đã gây sôi nổi dư. Nhất là các giới chức có liên quan đến trung tâm này. Và một buổi họp sôi động (như báo chí mô tả) cuối tuần qua có mặt 69 giáo sư của trung tâm (hay học viện?) để bàn cãi về cái tên trung tâm hay học viện. Dù sao sắc lệnh đã ký. *Les jeux sont faits*. Buổi họp được mô tả là hết sức sôi nổi khi các giáo sư chia mũi dùi vào ông Giám đốc Phan Hữu Hiệp cho rằng ông Hiệp đã đơn phương độc đoán quyết định một vấn đề liên hệ đến tương lai giáo chức cũng như sinh viên thuộc ngành cao đẳng kỹ thuật. Điện hình là vụ ông vận động biến Trung tâm Kỹ thuật Phú Thọ thành Học viện Kỹ thuật. Các vị giáo sư hiện diện cho rằng sắc lệnh biến Trung tâm thành Học viện không những không nâng Trung tâm Phú Thọ lên tương đương với Đại học mà còn hạ giá trường Cao đẳng Kỹ thuật này. Cuối cùng các giáo sư đã biểu quyết với một đa số rất lớn yêu cầu Bộ Giáo Dục ngưng thi hành sắc lệnh biến Trung tâm thành Học viện. Thoạt nghe chuyện biến Trung tâm thành Học viện là hạ giá Trung tâm xuống thấp như viện uốn tóc, trường lái xe thì lạ thật. Bởi như Học Viện Quốc Gia Hành Chánh đó. Vẫn có một chỗ đứng rõ ràng, tương đương với một Đại học. (Bằng chứng

là chỉ số lương của sinh viên tốt nghiệp HVQGHC bằng chỉ số lương sinh viên tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm, Trung tâm Kỹ thuật... Viện Trưởng Học Viện Quốc Gia Hành Chánh tương đương với Viện trưởng Đại Học văn văn). Việc đổi danh gọi trung tâm thành học viện chắc cũng có ẩn ý. Theo một thỏa hiệp giữa Chính phủ VNCH và các cơ quan USAID, UNESCO và quỹ đặc biệt của Liên Hiệp Quốc về việc thiết lập một Học viện kỹ thuật hồi năm 1967, bị gián đoạn một thời gian vừa được tiếp tục xây cất ở Thủ Đức, và sau đó sẽ tiếp nhận các máy móc trang bị do các cơ quan trên viện trợ. Có thể là việc đổi danh gọi trên cũng nhằm trong mục đích cho danh chính ngôn thuận để tiếp nhận thêm viện trợ trang bị chẳng. Ngài Khổng Tử có thấy không, mấy ngàn năm sau thuyết Chính Danh của ngài vẫn còn sáng giá như thường. Chuyện tên gọi thế mà rắc rối đa. (Kiến Cao Cẩn)

giáo dục công giáo dục tư

Theo sắc lệnh mới của Bộ Giáo Dục: Các giáo sư Đại học công không được hành nghề khác, kể cả dạy ở các Đại học tư. Và nhà nước đã cần tăng lương cũng như các phụ cấp khác để các giáo sư này có phương tiện và thì giờ làm phận sự cao quý của mình. Một vấn đề lớn đặt ra trước mắt: Thiếu giáo sư cho các Đại học tư. Bởi từ trước tới nay, hầu như giáo sư dạy ở các Đại học tư đều từ các Đại học công sang. Ngay cả các Đại học công vừa mở cũng ở trong tình trạng thiếu giáo sư. Và mới có danh từ « giáo sư chạy », « giáo sư bay ». Nghĩa là thứ hai thầy dạy Sài Gòn, thứ ba thầy dạy Cần Thơ, thứ tư thầy dạy ở Huế... Quốc gia ta đang trên đường mở mang. Đại học ta cũng chấp chững bước đầu. Tình trạng thiếu giáo sư là tình trạng chung. Các Đại học tư mở ra theo nhu cầu khẩn thiết do số sinh viên tăng vọt. Trong khi đó thì số giáo sư không đào tạo kịp. Và hình như bước đầu này phải gửi sang học ở ngoại quốc. Một số tốt nghiệp lại không về. Vì nhiều lý do. Lương ít. Quân dịch văn văn.

cũng vì thế mới có tình trạng có vị vừa đậu xong cử nhân, ghi tên cao học xong là trở thành giáo sư Đại học. Như đã nói các Đại học tư mở ra nhưng không đào tạo giáo sư thường phải mời các giáo sư từ Đại học nhà nước sang dạy. Đa số là thế. Từ hai Đại học tư khá tuổi là Đalat và Vạn An đã có được một số giáo sư riêng cho riêng. Tuy thế cũng không được là bao. Còn các Đại học tư mới mở khác như An Giang, Tây Ninh, Minh Đức thì sao. Tình trạng thiếu giáo sư lại càng tệ hại hơn nữa. Bấy giờ Bộ Giáo Dục ra sắc lệnh cấm giáo sư Đại học công dạy trường tư sẽ đưa đến tình trạng như thế nào. Sắc lệnh này rất tốt, nếu đã được chuẩn bị kỹ lưỡng trước. Vì đúng ra, trên nguyên tắc, giáo sư Đại học chỉ dạy từ bốn đến sáu giờ một tuần mới có đủ thì giờ nghiên cứu, tìm tòi, học hỏi thêm mà dạy cho sinh viên. Một vị giáo sư Đại học đã nói là muốn dạy một tiếng đồng hồ phải nghiên cứu tám tiếng. Nhưng thực tế từ trước tới nay không hề được như vậy. Vì vấn đề sinh sống gia đình, với số lương quá ít từ trước - khoảng 15 tới 20 ngàn 1 tháng - bắt buộc các giáo sư phải dạy thêm hoặc làm thêm mới đủ sống. Bấy giờ nhà nước đã nghĩ đến vấn đề đó. Tăng lương cho các giáo sư, nhưng lại quên đi một khoảng trống lớn tại các Đại học tư khi cấm họ dạy tư. Đại học nào cũng phục vụ quốc gia dân tộc, nâng cao trình độ dân trí để phát triển quốc gia. Nhà nước nên xét lại sắc lệnh trên. Vì, nếu không, để duy trì hoạt động bình thường bắt buộc các Đại học tư sẽ, có thể, đưa đến tình trạng tuyển dụng giáo sư dễ dãi, và như thế không khác gì đưa nền giáo dục cao cấp ở đây xuống dốc thê thảm. Như đã có một số trường hợp xảy ra ngay tại các Đại học công. Một trường hợp, tại Đại học Văn Khoa Saigon, nơi được coi như đại diện nền văn hóa dân tộc với bốn ngàn năm văn hiến, mà có nhiều giảng viên, giảng sư chỉ đậu xong cử nhân và vừa ghi danh cao học thôi. (Trong lúc về kiến thức, được nhìn qua các hoạt động, cũng không có gì làm người ta có thể nề phục). Nghĩ là, khi đưa qua một quyết định gì, nhất là liên quan tới giáo dục - một ảnh hưởng lâu dài cho cả một dân tộc - cần được nghiên cứu kỹ lưỡng. Dù chậm còn hơn là đưa ra như một tính

cách thời thượng, sẽ ảnh hưởng đi hại lâu dài về sau. (Phạm Đình)

chương trình hướng dẫn tuổi trẻ, giới thiệu đại học

Chủ Nhật 8-10-1972 vừa qua tại Viện Khoa học Giáo Dục Sài Gòn, sư huynh Mai Tâm đã nói chuyện trước một số đông tân sinh viên về đề tài TUỔI TRẺ TRƯỚC NGƯỠNG CỬA ĐẠI HỌC. Mục đích trình bày với các tân sinh viên còn đang bỡ ngỡ trước ngưỡng cửa Đại học về Tinh thần Đại học. Và sau đó, ban hướng dẫn đã giới thiệu các phân khoa: Văn Khoa, Luật Khoa và Sư Phạm. Được biết đây là giai đoạn đầu của một chương trình dài hạn nhằm giới thiệu Đại học và các sinh hoạt liên quan đến Đại học Việt Nam cũng như các Đại học ở các quốc gia tiên tiến. Chương trình này được thực hiện với mục đích « làm đẹp tuổi trẻ thập sắc quê hương ». Và được gọi là « Chương trình Hướng dẫn Tuổi trẻ, Giới thiệu Đại học dành cho các cô Tú cậu Tú sắp vào Đại học » tổ chức tại Hội trường Hưng Quốc của Viện Khoa Học Giáo Dục Sài Gòn, số 102 Hùng Vương Chợ Lớn, Sài Gòn 5. Hy vọng với những buổi diễn thuyết trình bày và giới thiệu về mục đích và tinh thần Đại học như thế, các tân sinh viên sẽ cảm thấy dễ chịu và dứt khoát hơn trong khi chọn ngành học, khỏi sợ lạc đường, không hợp với sở thích và năng khiếu như nhiều người đi trước đã gặp phải (T. Nga)

vài nét về nguyễn ngọc thiện

Nguyễn Ngọc Thiện còn trẻ. Rất trẻ. Nhạc phẩm *Cây Cắm* phổ từ thơ của Ph. Nh. Chiêu đăng ở bìa sau kỳ này là tác phẩm đầu tiên được phổ biến. Trước đó Thiện chỉ soạn nhạc và phổ biến trong giới bạn bè. Với *Cây Cắm*, có thể, còn vấp vấp vài kỹ thuật nhỏ, nhưng hy vọng những sáng tác sau này, với tinh thần hăm học và cầu tiến, Thiện sẽ vững vàng hơn. Và thú thật một điều là chúng tôi chỉ biết Thiện qua thư từ. Chưa hề gặp mặt Thiện lần nào. Mục đích chúng tôi là giới thiệu các tài năng, mới cũng như cũ, nổi tiếng và chưa nổi tiếng (T.N.)

TUẦN LỄ YÊU DẤU

MIỀN MIỀN

Thư hai

*« Mùa hạ đi qua tựa hồ giấc mộng
« Tôi chạy điên trong một bánh xe tròn » (TDT)*

Em đổ Anh hai câu thơ đó ở đâu nè. Thôi. Anh biết đứt đi rồi. Phải không?

Có điều em muốn nói với Anh : em đang sửa soạn trở lại trường. Mùa hạ đã qua rồi. Qua như giấc mộng.

Bây giờ ở Sài Gòn Anh đang làm gì đó ? Chắc Anh cười « Sao cô hay hỏi ở Sài Gòn Anh đang làm gì quá vậy. Anh đang nhớ cô. Được không ? » Được lắm ! Nhưng Sài Gòn « Quan-quân như hội » mà « dạ còn nhớ em » là dóc đó nha. Em biết mấy ông quá mà. Chỉ có làm con gái như em mới thiệt thòi thôi. Tuy nhiên, em « chấp » Anh đó. Miễn một tuần lễ yêu dấu vẫn còn cho em thì thôi.

Hôm nay thư hai, nghĩa là thư Anh trên đường về. Mai thứ ba. Một thì em có quyền chờ người đưa thư đi qua há. Ôi, những lá thư Anh viết ngày thứ bảy sao làm em mong ngóng quá vậy. Trong lá thư rồi Anh kêu em lười. Viết có chút, đọc thoát qua là hết. Chứ bộ Anh viết dài lắm sao. Có hai trang giấy mà gọi người ta bằng cô hết mấy chục lần. Em ức lắm đó. Nhưng em « tha tội » cho Anh. Lần sau còn vậy thì đừng hòng. Em « cúp » luôn à. Cúp thư-từ. Cúp nhớ thương.

Dưỡng ơi. Em muốn Anh đừng mê viết văn nữa. Anh để em nhìn Anh như một người bình thường. Và yêu thương Anh bình thường như Má thường Ba vậy đó. Chúng ta không mơ ước cao xa chi. Nên em chấp nhận khổ đau vật chất, để được yên vui tinh thần. Cần chi những vòng hào quang, dù Dưỡng bảo không muốn, mà phải ray rứt. Anh hiểu em chứ Dưỡng ?

Thư ba

Bữa qua em viết cho Anh chưa hết ý, thì có nhỏ bạn lại chơi, nên em đứng ngang. Rồi không viết tiếp được. Chiều nay chợt nhớ Anh quá.

Em hư thật rồi đó. Một tuần lễ chỉ để nhớ Anh và chờ thư Anh, chứ có làm việc gì nổi đâu. Mẹ kêu : « Ai hớp hồn con nhỏ này rồi... » Em muốn cười nói đùa với mẹ một câu, nhưng em không dám. Mẹ nghiêm-khắc lắm. Ba nữa. Em tưởng tượng em mà nói ra, chắc là em bị « bố » dữ lắm.

Mà em bị vậy thì sao há ? Không biết Dưỡng có đọc mấy câu ca-dao này không :

« Phụ mẫu đánh em quăn quai

« Treo tại vách thành

Đứt dây té xuống, dạ không đành bỏ Anh ».

Thấy chưa, con gái chung tình vậy đó. Còn con trai ? Chắc chỉ chứa sạo... Anh sạo nhiều không ? Nhưng em tin Anh.

À, em báo cho Anh cái này hay lắm. Em mới trông được nhánh ngâu và giấy thiên lý. Anh còn nhớ truyện « Hoa-thiên-lý » hai đứa mình đã đọc không. Cái truyện khiến Anh kêu lên « tác-giả viết ý truyện thú quá », và Anh tìm xin cho em hai bông thiên-lý liền sau đó. Giấy thiên lý của em bữa nay đã bén đất rồi. Hắn sắp leo cao để quấn quanh cái giàn kẽm do em làm lấy ở trước sân. Em cũng tin nhiệt thành như tác-giả cuốn truyện rằng : « Đất miền Nam trồng cây gì cũng tốt... »

Tuy nhiên, đôi khi em cũng thấy buồn buồn. Không biết rồi chuyện hai đứa mình sẽ tới đâu nữa. Lúc nào cũng có một ám ảnh mơ hồ làm em sợ. Có phải do « giấc mộng lớn » của Anh không ?

Thôi ! Em lại buồn rồi Dưỡng ơi. Dưỡng ơi...

Thư tư

Sáng nay em đã náo nức trông như Anh. Vậy mà ông đưa thư, ông ấy kỳ ghê đi. Ông ta đạp xe qua nhà...nhìn em, rồi quay thẳng. Em nghe như mình sắp nín thở. Nhưng em đâu dám kêu hỏi. Em sợ ở nhà có ai nghe thấy thì chết. Mà em cũng không dám bỏ đi nữa. Em nghĩ thư Anh thế nào cũng tới, lọt vào tay « người khác » chắc...

May ghê, chỉ hơn cái chớp mắt, ông đưa thư trở lại cười với em « Có cái thư của cô mà tui quên. « Trời ơi, quên chi mà khiến con người ta suýt khóc hà. Nhìn cái thư với nét chữ thân yêu, và con tem dán góc trái của Anh, khỏi ăn cơm em cũng no tới hòng. Em quýnh quíu muốn đọc ngay, nhưng em hồi hộp quá.

Dưỡng ơi, hồi đêm rồi em mơ gặp Dưỡng. Chưa nói gì nhau, Dưỡng đã bỏ đi làm em khóc rầm rứt. Nên được thư này, em cứ sờ sờ...Dưỡng ơi, Anh không hề giận em đó chứ.

Thư năm

Anh có biết tại sao bây giờ em mới viết cho Anh không ? Tại Anh làm khuynh tâm người ta đó. À ! Em lại bắt chước hai tiếng « Khuynh tâm » của nữ sĩ Quỳnh-Dao rồi. Mà thật vậy. Anh đã kể cho em nghe quá nhiều kỷ niệm về Hà Nội muôn thuở ; và ước mơ trong tương lai cho hai đứa

Sớm mát như sớm năm xưa...

Gió thổi mùa Thu vào Hà Nội

Phố dài xập xắc heo may

Nắng soi ngõ vắng

Thêm cũ lối ra đi

Lá rụng đầy... (N.Đ.T)

Dưỡng ơi ! Biết rồi em có phải như chiếc thềm đón đầy lá rụng kia không ?

Miền Nam không có thu. Mà thu chỉ có ở trong lòng gọi nhớ. Làm sao tìm ở đây một thoáng gió heo may. Một đám mây chùng bâng bạc. Và lá vàng xào xạc lối đi. Thu của « miền sáu tháng dầm mưa » là sự tằm gọi cỏ hoa, sự nuôi nắng cây cối. Nên : *Lá không vàng, lá không rụng, lá lại thêm xanh...* Phải không Dưỡng ? Và tự nhiên con tim cảm biết mùa hè đã bỏ đi một ít nắng lửa.

Dưỡng hỏi : « Em có nhớ Anh không ? » Trời ơi ! Còn hơn thế nữa. Sáng này, em ăn mười đồng xôi bắp. Mùi mỡ hành trộn đường làm em nhớ Anh, đến ngậm nguyên miếng ăn đầu trong miệng. Lúc nào em cũng có Dưỡng kể một bên. Ngay cả giấc ngủ, lá thư cũng được luồn trong gối. Phải tin em chứ. Em hoài nghi Anh thì được. Nhưng em « cấm » Anh nghi ngờ em. Chịu không ?

Thứ sáu

Vừa viết cho Anh một lá thư dài bằng con đường Sài Gòn về Mỹ Thạnh. Nên em không muốn viết tiếp ở đây... « tung cánh chim » đi rồi lại bắt đầu nôn nao chờ đợi.

Ồi những tâm sự thì thầm của ta gửi người đã đến đâu rồi, trên đường đi đó. Và những dòng chữ mực tím nhoè nước mưa tạt, có làm « thiên hạ » tìm nước mắt mình không ? Không. Em chẳng bao giờ khóc hết Dưỡng ơi. Trăm ngàn tiếng « Thương Anh » chỉ nghe rung rung một ít.

« Vạn lý sầu lên núi tiếp mây

« Xa nhau chỉ biết nhớ vui ngày... » (H.C)

Thứ bảy

Em tin bây giờ thư Anh đã vào phong bì. Nhưng còn quên điều nào đó, nên Anh lấy ra đọc lại và viết tiếp. Phần viết tiếp sẽ được ghi dấu bằng nhiều đường gạch chéo, trông như một bụi cỏ xoè thấp. Anh ghét tái bút lắm mà. Nhưng rồi cũng phải thêm mấy câu thơ quen thuộc của thi sĩ Trần Dạ Từ « Đồng đèn đường thấp lè. Mùa thu rồi đấy. Thành phố nhớ nhung ỏi buồn chiều thứ bảy ».

Chiều thứ bảy ở Sài Gòn buồn đến vậy sao Anh ? Buồn thì đã có thiếu chi vui. Nói vậy chắc Anh lại giận. Giận thì không thèm viết thư. Và người mong mắt, mũi là em, chứ không phải Anh. Không bao giờ là Anh. Nên lại đi tìm « Tìm Anh như thề tìm chim. Chim ăn bẽ Bắc mà tìm bẽ Đông. Tìm bẽ đông thấy long chim nhận... »

Em không giao Anh « hành hạ » người ta dữ vậy à. Hồi xưa Anh hiền chứ đâu có như bây giờ. Bây giờ lúc nào cũng bắt nạt người ta hết. « Anh không muốn trong tình yêu, Anh là cọng rơm ứt ». Bộ không muốn là cọng rơm ứt rồi chằm chập ăn hiếp em hoài sao ?

Ồi, nhà văn thì thiếu chi người yêu bé nhỏ vậy chờ rồi có ngày em đừng khóc một mình cho coi.

Chủ nhật

Hãy cho em ngủ một giấc thật đầy mơ mộng. Ngủ được ban ngày. Ngủ suốt ban đêm. Rồi sáng thứ hai bắt đầu ngóng đợi.

Ồi, một tuần lễ yêu dấu ! Ta còn mi mĩ mĩ đó chứ. Và cánh hoa qui vẫn chưa mỗi hướng về một phương ?

Dưỡng ơi. Cuộc tình mình đã có bao nhiêu ngày tháng vui buồn. Vẫn còn nhìn nhau. Vẫn còn thương nhau đó hử Dưỡng ?

MIỀN MIỀN

THƯ CHO NGƯỜI ĐI XA

HẢI NHƯ

Nguyễn. Buổi sáng nay, tôi đã không đến đưa Nguyễn đi. Không vì quên hoặc lười đâu, từ lần tôi tiễn một người bạn đi xa và hẳn đã đi xa vĩnh viễn, tôi vẫn ngại những cuộc tiễn đưa với cả người thân. Tôi không hiểu vì sao khi Nguyễn bảo muốn tôi đến bến xe sáng ngày đi, tôi lại nhận lời. Có phải vì nét buồn nào trên mặt Nguyễn khi nói, hay thật tự trong thâm tâm, tôi muốn nhìn theo chuyến xe mang Nguyễn ra khỏi thành phố, như tiễn đưa chút tình cảm dịu nhẹ giữa chúng ta, giữa tôi và Nguyễn, ra khỏi tâm hồn tôi ? Nhưng Nguyễn đã trở về quê nhà một mình. Đừng trách tôi vô tình, Nguyễn nhé. Có lẽ lúc này xe gần tới N ? Nguyễn vẫn thường chọn chuyến xe 9 giờ. Con số Nguyễn hay đùa là một con số hên, gắn liền vào đời Nguyễn. Sinh 1949, và con thứ 9 trong gia đình. Nguyễn xem, tôi không quên một điều gì Nguyễn nói. Nhớ rõ nữa là khác. Nhất là khi Nguyễn đã xa nơi này.

Nguyễn còn nhớ lần đi chơi ở Đ. Có chị và mấy người em họ Nguyễn ? Lúc đứng lại một mình với tôi, Nguyễn nói « tôi không ngờ là ở lại đây thêm một tuần. Các lần trước, chỉ việc thích, cầm cái xác nhỏ lên xe ngồi. Thế là xong. Tôi quyết định rất nhanh và không bao giờ thay đổi. Không ai làm tôi thay đổi. Kể cả Chị. Nhiên làm tôi tự thấy lạ với mình. Tôi đôi lúc thật kỳ cục. Không hiểu nổi mình nữa ». Nói xong câu nói sau. Nguyễn cười. Nụ cười có nhiều tư lự để tối đó, và những ngày kế tiếp, tôi, cũng như Nguyễn, thấy mình lạ đi. Tôi đã cười nhẹ và gấu gấu làm ra vẻ tỉnh (tôi

còn biết phải nói gì với một lời thú nhận như vậy trong hoàn cảnh của chúng ta !) xem điều Nguyễn vừa nói như về ai khác, về một việc gì khác. Không liên quan chi đến tôi. Giả tưởng nhìn theo đám bạn đang dạo chơi ở xa. Trước mặt Nguyễn và khi một mình, tôi là hai người khác nhau. Tôi đã nghĩ về Nguyễn, về câu nói của Nguyễn rất nhiều, Nguyễn biết không. Có buổi chiều, ngồi trong lớp học nhìn ra. Mây trên trời trôi bằng khuâng. Dăm chiếc lá rơi bằng hoàng. Và tâm hồn tôi cũng thế. Tôi bỏ về hai giờ sau. Lơ mơ qua vài con đường vắng. Buồn nhẹ nhàng. Diệu vợi. Vì Nguyễn đó.

Có lẽ Nguyễn không quên, (Nguyễn không quên và tôi vẫn nhớ. Nhưng xin Nguyễn cho tôi được nhắc lại. Một cách trọn vẹn. Tôi không giữ gì cho riêng tôi lúc này.) một buổi tối nào, Nguyễn, Chi và tôi lòng bông, lêu bêu qua các ngã đường. đường ngắn Đường dài. Có cây không cây. Những con đường có ánh đèn vàng vọt. Hay đường gồ ghề, chỉ còn ánh trăng lạnh, mờ mờ, không đủ cho ta tránh được hòn đá, hố nước nhỏ dưới chân. Chi đã hát và ngâm « Đi giữa đường trăng ». Dù Trăng mùa đông. Mờ hơi sương. Nguyễn ngheu ngao. Tôi ậm ừ nhỏ nhỏ. Mỗi người một thể điệu riêng. Chi bảo, thôi chúng ta làm một ban tam ca. Và Chi đặt tên là ban « Cỏ nhan tam hiệp ». Nguyễn không bằng lòng, ba mạng có ra trò, trông gì đâu mà « hiệp ». Tôi đề nghị « ban tam ca cái bang ». Viện lẽ cả tụi ăn mặc lôi thôi, lếch thếch quá, chẳng khác dân cái bang bao nhiêu. Nguyễn đưa ý kiến cuối cùng. Tam ca ba người bộ hành cô độc. Chi phản đối « đã ba người hợp lại với nhau, sao còn gọi cô độc ». Nguyễn giải thích « vì mỗi chúng ta sẽ có những phút giây thấy lẻ loi. Ý nghĩ của ta làm ta cô đơn, không thể cứ vào số đông được ». Tôi tán thành lời lẽ ấy. Nghĩ ra rằng chúng ta đều riêng rẽ. Gần nhau mà có khi cách xa nhau vạn dặm. Phải không, Nguyễn. Tôi còn nhớ Chi có vẻ buồn lời giải thích của Nguyễn, « Có em, anh vẫn thấy một mình sao ». « Thương nhau có lúc hai người thấy gần gũi, an ủi nhau, nhưng không vì thế không có những mối ưu tư riêng. Lúc đó họ chỉ còn tin nơi trú ẩn của riêng họ. Anh là Anh. Và Em là Em ». Nguyễn nói nhỏ, không hiểu vì Nguyễn chỉ muốn mình Chi nghe. Hay Nguyễn xúc động, Nguyễn ? Tôi sợ mất phải nói trớ, « không vị nào bằng lòng tên gọi của vị nào, ban tam ca sẽ không tên. Nên bắt đầu sự nghiệp cầm ca của ta đi là vừa ». Chúng ta đã hát rất nhiều bài, Nguyễn nhỉ. Không nhớ tên hết, (Có bài không thuộc, cả ba đã hát lời tự do, lên xuống tự do) Nguyễn dai sức hát được nhiều nhất. Chi và tôi hưởng ứng được lúc đầu. Sau một khan cả cổ, đành chỉ « phụ họa giọng nữ ». Cứ thế, chúng ta tiếp tục đi. Cả ba vừa mệt vừa vui. Mệt, nhưng tôi vẫn đề ý giọng Nguyễn rất buồn khi hát Tạ Từ và Tình Nghệ Sĩ. Cuối cùng, ba đứa kéo vào tiệm cà phê gần nhà. Hình như cô chủ định đóng cửa thì tụi mình vào, nhỉ. Tôi còn nhớ cảm giác quạnh hiu của mình tối đó. Nguyễn à. Nhìn Nguyễn khuấy khuấy tách cà phê cho Chi. Nhìn nụ cười dịu dàng của Chi với Nguyễn. Tiếng thìa chạm vào ly kêu lách cách. Buồn đậm đà. Đậm đà như ly cà phê đen đã uống và suốt đêm

đó không ngủ được. Chúng ta chia tay nhau ở quán. Chi và tôi một ngã. Nguyễn một ngã. Dù thế nào, đó cũng là một buổi tối vui. Vui như những ngày nào Nguyễn, Chi và tôi có nhau. Nói chuyện, vui cười với nhau. Buổi sáng nào vui. Buổi chiều nào vui. Phút giờ nào vui. Vui ngay lúc chúng ta đang cùng tham dự trò chơi. Và có thể thấy vui vào những lúc sau này — Năm mươi năm sau, trong một hoàn cảnh khác. Nhớ lại như một kỷ niệm vui. Nhưng nỗi vui đó có còn không sau lúc chia tay ? Niềm bơ vơ vơ vơ dài ôm gọn tâm hồn tôi. Vui và buồn cách nhau bao xa, Nguyễn ?

Chi đã về hôm kia. Và Nguyễn hôm nay. (Những chuyến xe làm hao hụt hay tăng thêm tình cảm đối với người ở lại ?). Cảm ơn Nguyễn thêm một lần về ý định sẽ trở lại sớm để nói chuyện cho tôi bớt buồn. Tôi cảm động tình cảm Nguyễn dành cho tôi, nhưng tôi không dám nhận. Tôi mong biết bao Nguyễn và Chi sẽ vui thật nhiều ở thành phố đó. Rồi Nguyễn sẽ không về đây sớm, nếu không cùng với Chi. Tôi tin như vậy. Và sung sướng được thấy như vậy.

Nguyễn. Viết thư này như một tạ lỗi. Lỗi tôi không đến gặp Nguyễn sáng nay. Còn như những dòng chữ này có đến tay Nguyễn không, tôi chưa biết thế nào. Nguyễn có thể nghĩ một ngày nào đó (hoặc lát nữa đây không chừng), lá thư cùng với quyển nhật ký (trong đó tôi ghi các ý nghĩ vẩn vơ của tôi về Nguyễn. Về những mẩu chuyện lớn, chuyện bé có liên hệ đến chúng ta) tôi sẽ chôn vào ngọn lửa, tựa đôi lần trước đây như dăm ba kỷ niệm buồn vui, chút xôn xao rộn rã của một mùa, hay thoáng lang thang của tình cảm, theo ngọn lửa mà tàn theo. Sẽ chẳng còn gì trong tôi sau đó. Còn nhớ câu hát đêm nào không không Nguyễn ? « Mỗi tình nghệ sĩ như giấc mơ, chóng tàn... ». Nguyễn. Nguyễn.

HÁI NHƯ

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC
CUỐN TÂM BÚT GẶP NHIỀU LẶN ĐẠN
CỦA **DUYÊN ANH**

BÒ SỮA
GẶM CỎ CHÁY
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG
xuất bản
Giá 280 đồng

thay vì thư gửi h.

có khi mưa cũng vô tình lắm
rụng một vài mươi buốt má mỗi
người đi bụi đỏ khuya mây mặt
chân nhớ đường trăng tóc nhớ vai

ở lại một vài trang giấy trắng
ngủ vùi mực tím sách rêu phong
cửa nào khép lại hồn bay thoát
tay ngọc giăng ngang vớt nắng tàn

tôi đi ngực mỏng gọi bình minh
co ro đời dột rét mướt tình
em có về bên kia nước lớn
rửa dùm đôi tay xinh quá xinh

thay vì thư gửi H. như trước
đôi khi thấy chán đời và lười
ngắt cành hoa giấy bên thềm mộ
thơm ngắt chiều tà chắc nhớ ai

hồi bướm vàng say khướt ven sông
giữ hộ giùm anh đôi má hồng
cất nầm trắng mờ trong tóc mướt
người về tay bầu chặt tình chung
HOÀI ĐIỂM TỪ

nguyệt và phương trời cũ

em đến như làn hương nửa đêm
áo hoa chiều cúi mặt bên thềm
hoa vàng cài thắm đường ngói tóc
đóng cũng buồn se dáng bước em

thôi chẳng còn bao nhiêu ước mơ
thơ làm mất dấu tích tình xưa
có một đêm xanh người đã thú
rằng em là kẻ vẫn đợi chờ

em đứng bên thềm hay dáng ai
trăng nghiêng đường lạnh bóng xô dài
người về bước khuất đường trăng cánh
lời vô ngôn từ thuở cầm tay

mai có đi rồi mai có đi
em qua ngã cũ áo xuân thì
khuất nửa đường ngói hoa còn nụ
đề hồn em lại với mưa khuya
đề hồn anh đừng đêm đầu ngõ
ngơ ngẩn trăng soi nhớ một mình
dáng Nguyệt giờ xa phương trời cũ
thấp ngàn sao chẳng ấm được anh
NGÔ CANG

mùa chim

các em đã bước vào năm học mới
những chùm bông mùa nắng vẫn còn
trăm ô cửa kể từ nay mở lại
chợt nghe lòng rộn rã những hồn chim

anh như lá trên cổng trường buổi sớm
chào các em về dưới mái trường xưa
ngày trở lại ở đầu thu vừa chớm
bỏ mùa sau mù mịt những cơn mưa

tặng các em đóa quỳnh thơm thắm
chín nở mới con đường cỏ mướt lá non
xin hãy giữ đôi vai tròn ôm kín
những mùi hương nơi mái tóc còn
thơm

trăm trang giấy mở tình ra bát ngát
ngày cũng xanh màu mực mới hôm nay
và hồn anh bỗng dựng thành khúc hát
ở một trời lãng mạn rớt trên tay

hai hàng ngói như lông son thiếu nữ
của một thời hồn bướm với mơ tiên
ôi thương quá giữa đời anh rêu cũ
đẹp tình cò trong giây phút đầu tiên
MAI VIỆT

trước ngày chia xa

ngồi nhìn nhau chiều nay
dưới cội sừ trắng già
tình như hương sừ bay
ngày mai đã chia xa
NGY SƠN

dáng mộng

nắng vàng ủa mấy bông hoa
em đi dáng mộng dệt tà áo xanh
cũng vàng chín cội lòng anh
nhớ nhau một chút cũng thành bề dẫu

dưới hàng cây

hiền xưa thơm nụ cúc vàng
hỏi em còn đứng dưới hàng cây xanh
hay giờ chim đã chuyển cảnh
thuyền sang bến khác em dành phụ anh
NGUYỄN HOÀI MỸ

về phố mưa xưa

những cơn mưa cuối một ngày
tôi đi về với hai tay túi quần
nghe chiều rất đổi bàng khuâng
không em trời vô vàng lưng áo buồn

em giờ xa khuất dấu dung
tháng năm vẫn dỗi vô cùng tiếng mưa
anh giờ với nỗi buồn xưa
nhớ em Vĩnh Hội dầm mưa trở về

thật rồi trăng chết đêm khuya
một mình anh giữa lòng xe cúi đầu
mưa còn cuối phố xanh xao
theo mưa kỷ niệm nghìn thâu mướt
buồn

NGUYỄN TÂM THƯƠNG

qua sông

sông trà khúc vô lời đau
ta xuôi tay đứng trên cầu vọng trông
em về trái lá thu đông
đợi che khuất mặt ta buồn trăm năm

gửi chút heo may

ngồi nghe tiếng nước ngậm ngùi
hắt hiu chiều rụng bên trời mưa giăng
em còn mặc áo hoa vàng
qua con phố lộng mấy hàng lá bay
từ ta thấp mộng trên tay
gửi em một chút heo may cuối mùa
TRẦN THỤY DU

thiên thu

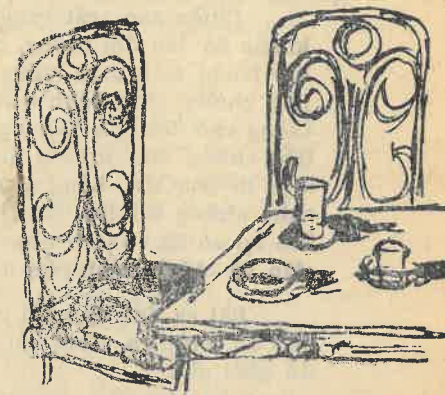
một ngày nắng quái giã từ
thôi con ốc nhỏ thiên thu xa rồi
ta về giọng hát sâu lời
hỏi thăm bến cũ ai người chờ nhau

vĩnh biệt

có lần mây núi trên cao
làm cơn mưa lũ trôi vào đời nhau
này ời khước mắt đôi màu
cho ta một kiếp tình sâu đi hoang

lặng thình

lặng đi nghe chút nhạc vàng
từ môi son nở từ hàng áo bay
những mùa thu lạ trên tay
trôi đi cùng với một ngày mơ phai
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

RỪNG XƯA ĐÃ KHÉP

NGUYỄN DUY LÊ PHƯƠNG

Sao chờ anh tà dương đã khuất. Gió rì rào, cuống quýt lá rụng, rồi thả bước lên đồi thông. Chiều xuống. Đã qua một chiều tưởng nhớ, mặt hồ im vắng xao nhẹ những gợn sóng lăn tăn mà hồn Sao băng khuâng thế này. Tháng tám mây bay và tháng tám rất buồn. Mùa hạ đến theo cùng lời hứa tháng tám anh lên, đã qua mùa thi của anh, đã qua nỗi háo hức mong chờ của Sao, anh vẫn chưa lên. và Sao đang nhớ anh, đang buồn, anh có biết? sao mùa mùa thi của anh dài đến thế, sao anh còn mãi quên, sao cánh thư anh hẹn tháng tám anh về ngấm mưa bay, đếm với Sao đoạn đường xưa chúng mình quen biết. Rừng xưa còn đây, Sao hỏi anh trong trí tưởng có nhớ một mùa hè?

Chiều nao, rất vắng, mưa bay, tự dưng buồn Sao khoác áo lên đồi thông, chỉ để ngắm mưa, nhìn phố xá mờ trong màn mưa mỏng. Sao hát nhẹ một mình. Tiếng hát chừng lênh đênh trôi mãi, Sao không biết bên gốc thông cao lớn kia một người im lìm mãi nghe Sao hát. Đến chừng Sao thoáng thấy những làn khói thuốc tản mạn từ bên kia, bỗng nhiên Sao bừng đỏ mặt, anh đã nghe những lời Sao hát. Sao lại có kẻ cố tình như thế Sao lại có kẻ vô tình như mình, thế là Sao giận « ai đó » giận cả chính mình ngu ngơ.

Bài ca đến đâu rồi nhỉ? Tôi hát tiếp được không? anh đã bước ra, cười nói tự nhiên. Sao thấy anh lúc đó dễ ghét ghê.

— Chẳng là đâu hết, tự dưng lại đến nghe lén, kỳ khôi ghê.

— O, cô bé sao vội thế, tôi ăn mưa ở đây lâu rồi cơ mà, chính cô bé đến sau, mà này, cô bé hát hay lắm, tôi thích, những bài ca của một thời yêu thích, giờ vô tình có người gọi lại, cũng buồn buồn.

Khoảng cách gần, Sao nhìn rõ anh, đúng là kẻ mắc mưa, khoảng áo ướt, không có một chiếc áo khoác, mái tóc bông bênh phủ xòa trước trán, ánh mắt mới cười ở anh sáng rõ, Sao không thấy giận « ai đó » nữa. Câu chuyện đã bắt đầu từ đây. Lúc về, anh nói:

— Buổi chiều đẹp quá, phải thế không?

Vâng anh ạ, buổi chiều quá đẹp, đến nỗi Sao thao thức mãi, ngày mai anh hẹn ở đồi thông, anh sẽ kể cho nghe Saigon, ngôi trường của anh nhiều, nhiều lắm... Nói tiếp những ngày hè đẹp để Sao đưa anh đi xem những thác, những hồ. Anh đưa Sao vào quán cà phê. Uống cà phê với anh nhé, mưa xuống rồi kia, nếu ngày hôm ấy trời không mưa, chúng mình đâu có quen nhau nhỉ, giọng anh ấm áp, triu mến vô chừng. Anh luôn gọi lại kỷ niệm kể lại những mơ ước khiến Sao như ngủ quên, tưởng chừng mình có mặt trong thế giới đó, thế anh có, nhớ tháng tám Sao chờ? Ngày tiễn anh về Saigon Sao đã khóc, anh đến với Sao và xa Sao quá vội, biết Sao có đủ sức để níu giữ anh. Nào, ngoan nhé. Tháng tám năm sau anh lên đây, có lẽ sau mùa thi, viết thư cho anh, anh không quên Sao bao giờ.

Chuyến bay Đà Lạt — Sài Gòn đã đem anh xa Sao mãi, một sáng mai sương, xin phép mẹ lên phố mua sách mà Sao lên phố đi với anh vào quán cà phê nhỏ cạnh ga, gọi hai tách cà phê anh nhìn Sao cười buồn, nhưng Sao nhìn chiếc túi nhỏ Pan Am của anh mà muốn khóc. Biết xa nhau là buồn Sao chỉ cần anh nhớ Sao ít thôi mà nhớ thật lâu dài là đủ nghe anh. Tay trong tay, anh hứa với Sao, nhiều lúc anh sẽ buồn lắm, chỉ muốn đọc thư Sao, khi hai khung trời cách ngăn chỉ có bấy nhiêu là anh vui lắm rồi.

Tròn một năm, bây giờ mùa hè đã qua, xong ngày thi của anh mà sao Sao cứ còn chờ. Phải trong lòng còn nhớ một thoáng hương xưa và bóng mây vẫn mãi còn vương vấn? Rừng xưa thay lá, mưa bay bụi ngùi Sao đây và anh còn tít mù như không hẹn. Cánh thư anh còn đó. Buổi chiều kỷ niệm Sao một mình lên đồi thông cũng như năm trước, gốc thông cũ vắng hẳn làn khói tản mạn làm vương mắt Sao băng khuâng. Nhưng nhớ. Em về một mình thôi Phương ạ. Mưa bay bay đón chân em từng điệu quá đổi buồn. Sau lưng em rừng xưa đã khép.

NGUYỄN DUY LÊ PHƯƠNG

người con gái cùng đường

Đã từ lâu, cũng như thành một thói quen, sáng sáng tôi gặp nàng với đứa em trai nhỏ đi học. Nhà nàng ở cạnh nhà tôi, ông bố nàng làm lính thỉnh thoảng thấy chỗ hai chị em nàng đi học. Tôi biết được là nàng học ở VHQB nhờ ở phù hiệu thêu trên áo nàng. Không hiểu từ lúc nào ngồi trên chiếc ghế đu bên hiên nhà, ánh mắt tôi chăm chú dõi theo tà áo dài thướt tha của nàng và ánh mắt nàng cũng bắt gặp cái nhìn đó, nàng luống cuống một chút rồi khẽ cúi đầu bước nhanh hơn. Chỉ có thể, tôi thoáng nghe bằng khoảng trong lòng. Hai ba lần như vậy, đứa em đề ý biết. Nó hình như khó chịu dùm cho nàng và có lẽ đâm ghét bản mặt của tôi. Đôi khi gặp nó đi mua đồ một mình, tôi muốn nở nụ cười làm quen nhưng mặt ông tướng cứ lạnh như tiền. À, chú nhỏ nhà ta làm cao. Mà tôi có cần cười với nó đâu chứ, tôi chỉ ước đủ can đảm nở nụ cười... giao duyên với nàng. Tiếc thay lòng can đảm tôi nhỏ hơn cả gan ruồi chưa bao giờ tôi dám đường hoàng... chiêm ngưỡng nàng. Những lần thấy bóng dáng nàng từ xa, tuy mắt mũi làm như chúm vào quyển sách đọc say mê lắm vậy, thật ra tôi đang dọn lòng hồi hộp qua một bên để sửa soạn... Sửa soạn gì tôi cũng chẳng biết. Sửa soạn ngắm chẳng? Có lẽ thấy tôi không dám « đồ trò » gì, thằng em nàng xem ra khinh thường tôi. Hắn thường nhe răng cả với tôi, cái nụ cười chế nhạo thách đố ấy mới dễ ghét làm sao. Nhưng cần gì, tôi biết nàng thâm thương hại tôi, nàng đang thông cảm sự nhút nhát của tôi. Không thể sao bữa nọ, thằng em nàng mới cất miệng oang oang nói.

— Bực mình ghê nơi chị Thư nhỉ? Xóm mình sao có lắm kẻ tò mò thế?

Nàng khẽ liếc nhẹ về phía tôi, nàng cau mày rầy nhỏ em. Cu cậu cứ hững hờ tỏ vẻ bực tức cứ đưa mắt gườm gườm tôi. Tôi khoái chí quá, tôi biết được tên nàng là nhờ công chú nhỏ đó nhé... Buổi tối ngồi học, tôi viết nguệch ngoạc những chữ Thư đầy lên trang cuốn vở. Ngồi học nửa buổi, nửa buổi còn lại tôi mải lo tìm vần thơ. Tôi có cảm tưởng máu thi sĩ đang chảy đầy trong huyết quản tôi. Tôi thầm cảm tạ Thượng Đế đã cho nàng bệnh tôi, về phe với tôi. Làm thơ chán tôi nằm dài ra giường lẩm nhẩm

đọc thơ mình, những câu thơ ngây ngô và vần điệu ôi mới chói tai làm sao, Hôm nọ, bố nàng nhờ gửi chiếc xe Jeep của mấy người bạn trong sân nhà tôi. Nàng đi qua, đứng lúng túng trước cửa. Thấy tôi nàng vội nói nhỏ giọng dịu dàng thanh thoát.

— Xin anh cho gửi nhờ cái xe bên này ạ... Nhà Thư chật quá không có chỗ để.

Tôi cũng bối rối không kém, hình như đôi mắt tôi có ngơ ngẩn giấy lát trên mái tóc có dất cái kẹp màu đỏ của nàng. Lúc gật đầu, nàng cảm ơn và quay trở ra, môi nàng hơi mỉm cười. Nụ cười làm tôi bàng hoàng cả hồn. Những lần sau đó, hai đứa có vẻ thân thiết nhau hơn trước. Đi học về, nàng không cúi đầu đi một mạch mà gặp tôi, nàng mỉm cười. Bữa kia, nàng đi học về có một mình tôi đánh bạo hỏi chuyện.

— Sáng Thư đi học sớm ghê! Em Thư sao hôm nay không thấy đi?

— Dạ, nó đau đó anh! Thư học sáng thôi à...

— Tôi nằm nhà chờ ngày tựu trường, thấy Thư đi học thêm ghê!

— Trường anh tựu lâu ghê nhỉ?

— Tại vì tôi học chương trình Pháp...

— Anh thích đọc sách lắm hả? Có rảnh anh ghé sang Thư lấy vài quyển về mà đọc.

— Sao Thư biết thích đọc sách?

— Có lẽ tại lần nào gặp anh, Thư cũng thấy anh cầm một quyển sách hết. Thôi Thư về nhé anh. Nàng cười khoe chiếc răng khềnh và vén tà áo bước nhanh. Tôi ngượng ngùng vì những lần nàng thấy tôi cầm quyển sách trong tay chỉ là những tập thơ của các thi sĩ ca tụng về tình yêu mới lớn. Biết được nguyên nhân nào tôi nổi hứng nghiền ngẫm... thi văn, nàng sẽ cười vào mũi tôi. Với cặp kính dày cộm đeo trên mắt, chắc nàng tưởng tôi thông thái lắm. Bỏ kính ra, tôi đau khổ nhiều vì không tưởng tượng ra được... cái răng khềnh xinh xắn của nàng. Thỉnh thoảng thấy nàng đứng vờ vờ trước nhà, gương mặt nàng sao đắm chiều mơ màng lạ. Lúc này chị Thành thường lấy làm lạ khi thấy cây đàn đóng bụi treo trên vách được tôi trịnh trọng gỡ xuống lau chùi. Chị cười bảo phép lạ đã đến với « cây đàn bỏ quên ». Tôi nói lâu nay tâm hồn nghệ sĩ phải có lúc tỉnh giấc chứ... Xem ra chị Thành ghê lắm, đôi mắt điều tra của chị khó dễ yên cho tôi. Chỉ đợi khi nào chị vắng nhà, tôi mới ôm đàn ra ngồi dưới gốc cây. Sao lúc này tôi thương yêu những cây đào nhà tôi làm sao, chúng xum xuê những tàn lá to lớn mát rượi. Ngồi bên này, tôi không sợ nàng nhìn thấy và ngược lại tôi có thể quan sát vùng đất bên kia. Tôi đàn bản « Cô láng giềng », « Ngày xưa Hoàng Thị »... Bài « Sang Ngang » của Đỗ Lễ tuy thích, tôi cũng bỏ sang một bên vì sợ nàng tưởng lầm tâm hồn tôi là ủy mị, ướt át... rẻ tiền. Những lần nghe tiếng đàn, thỉnh thoảng nàng có ngó sang nhưng chỗ tôi ngồi khuất nên chỉ thấy mắt nàng thoáng ngó ngang đôi chút. Nhìn ánh mắt đen lay láy của nàng, tôi biết tôi yêu nàng ghê lắm ngay từ phút đó. Và vì vậy tôi dè dặt hơn với ông bố nàng. Bố nàng mặc đồ lính thật oai, nhất là khi ông vỗ vai tôi và nói chuyện oang oang. Ông khen tôi là « cậu

bé hàng xóm ngoan nhất ở đây, tôi đỏ mặt khi thấy nàng quay mặt đi cười. Chẳng ngoan gì đâu ạ, nếu ông biết tôi đang...trương tư nàng. Nhà tôi có nhiều cây gỗ, ba tôi hay bảo tôi đem sang cho bên nhà nàng một ít. Ngược lại bố nàng thường qua giúp ba tôi trong công việc đóng cọc, rào tường nào đó...Hai ông xem ra coi chuyện « láng giềng giúp đỡ nhau » là thường lắm. Có tôi là thấy buồn ghê gớm, mấy quyển sách nàng cho mượn tôi còn bỏ nằm lẫn lóc trên đầu tủ. Chẳng là vì hôm qua đi chơi về tôi bắt gặp nàng ngồi sau xe Honda anh chàng nào chở. Nàng không thấy tôi, nàng mãi cười nói và người con trai có ngạc nghiêng vì thấy ánh mắt tôi nhìn chăm chú. Thả nàng xuống đầu ngõ, người con trai quay xe đi mất. Lúc này nàng mới nhìn thấy tôi đang uể oải dắt xe vào nhà.

— Anh đi đâu về đó ?

— Tôi đi lại nhà bạn mới về. Thư cũng mới đi học về hả ?

Rồi tôi thần nhiên bỏ vào trong. Hình như nàng có hơi ngần ngại, ánh mắt tươi vui bỗng trở thành buồn bã. Cho bố ghét, tôi lằm nhăm và thấy mình độc ác, bần tiện lạ. Lúc này tôi mới thấy câu nói tôi cộc lộc, gương mặt tôi nhăn nhó lạnh lùng... Tôi bỏ cơm, chỉ lên giường nằm ngó trần nhà. Chị Thành kêu, tôi ừ hử cho lấy lệ. Buổi chiều, tôi lại thay đồ xách xe đi nữa. Nàng gọi, tôi hơi ngần ngại một chút.

— Anh có biết Thư sắp dọn nhà rồi không ?

— Vậy hả ? Sao Thư không cho tôi hay sớm ?

— Máy lúc này anh hay đi hoài, Thư cho hay sao được.

— Làm tôi chưa kịp đọc xong mấy quyển sách mượn Thư.

— Anh cứ giữ luôn đi. Bố Thư bảo Thư tặng anh đấy...

— Thư tiếc không ?

— Với anh, Thư đâu có hẹp hòi...

Nghe giọng nàng run run, tôi biết nàng đang xúc động. Bao nhiêu giận hờn tan biến cả, tôi nhìn sâu vào mắt nàng và thấy nỗi sầu mang mang từ đây.

— Thư đợi một chút. Tôi lấy cái này cho Thư...Nàng đón lấy quyển sổ tay tôi trao cho. Quyển sổ do chính tay tôi đóng và ngay trang đầu nàng đọc được những dòng thơ Nguyên Sa :

Tôi muốn vì mắt em như một vì sao

Chưa có ở trên trời

Một vì sao : ngủ muộn hơn sao hôm...

Người con trai tôi thấy chỉ là anh họ nàng, gặp dọc đường anh chở nàng về có việc đi gấp.

Hôm nàng ra đi, tôi nhớ trời mưa lất phất. Cửa nhà nàng đóng kín, quanh hiu. Tôi bỗng mong ngày tựu trường mau đến. Nhưng chiều nay, tôi vẫn ngồi đây, tiếng chim hót lạc lõng ở trong vườn và tôi thấy thảng thốt còn đâu đây, với nắng tàn, với mắt ai...

HOÀNG MINH

PHẠM MẮT NÂU

MÀU LÁ PHÔI PHA

Thành phố làm như héo rũ vì cái hơi hường của mùa màng, thời tiết. Những cơn bão dường như vẫn quanh quất đầu đó. Em cũng héo rũ với lần ốm đau vừa khỏi. Những cơn sốt mê man, những giấc mơ tưởng như hừng hực lửa, những viên thuốc cảm thuốc ho đắng chua, ôi, bao thứ đã làm ngậm ngùi cả ngày tháng. Hôm em dậy được cười được cũng là hôm hay tin thi đỗ. Thi đỗ, thật trẻ trang. Em là kẻ duy nhất trẻ trang như thế trong đám bạn bè thân thuộc. Nhưng dù sao, tháng chín cũng đã thấp ân cần trong mắt một điểm sáng rạng rỡ. Thôi chào đệ nhất. Chào những buổi đến trường chỉ lười lĩnh rong chơi. Chào tập võ rất học trò. Chào thầy cô cũ. Chào trường, ôi trường đã xưa. Thật tình chúng ta đã xưa với nhau rồi có phải.

Em, nào còn có một lần ngồi vào bàn ghế ấy, rất nai mà ngược nhìn phần trắng bảng đen, rất nai mà ghi chép trên vở, rất nai mà học, rất nai mà nói thừa cô. Ừ thôi cánh cổng sắt nâu đã khép. Một thời đã dứt. Bé con thật quá bùi ngùi ngó nhìn áo trắng với huy hiệu dấu yêu. Một thời đã dứt. Thật bàng hoàng, em lắng nghe đời sống mở bung một lối đi với đủ mọi hạnh phúc, hân hoan, âu sầu, phiền muộn. Hết còn an nhiên thông dong như cũ. Có phải đã đến lúc em nhận thật rõ đời mình, gánh vác chính đời mình.

Vậy đó nên mùa thu có còn đâu một ngày khai giảng. Những cánh cổng của trường mới làm sao thân ái tuyệt vời như chốn xưa. Có phải không. Có phải không trường xưa. Ôi những mẫu tự đã đỏ, đã sáng rõ tên người, trăm năm còn nồng nàn một nỗi kiêu hãnh cùng yêu dấu vô bờ trong trái tim nhỏ. Một nơi nào em sẽ đến. Mùa thu và mái trường đại học nào trót át mưa tháng mười. Lúc em bước chân vào nơi xa lạ đó hẳn là lúc em nhớ xiết bao những ngày khai giảng cũ.

Hạnh phúc đã đơn sơ mà đầm ấm quá đổi. Hạnh phúc thì hiền mà ngày ngát cả trái tim. Sau những ngày xa xôi, bạn bè gặp thấy nhau mừng la ầm ĩ; bắt tay bắt chân... loạn cả lên; cười nói, chuyện trò vang lừng cả ngọn cỏ gốc cây. Ôi những ngày nào còn thông dong đi lại trong sân trường, thầm nghĩ đây là *nước ta*, đây là *đất của ta*... Hạnh phúc, thời bây giờ đã xa mù tăm tích.

Nhớ ngày cuối cùng với trường. Ngày mà thật tình cò em nhận thấy em vừa đúng mười bảy tuổi rưỡi. Con số mười bảy rưỡi thơm trong tóc, ngát trên môi, nồng qua mắt. Thơ mộng như thế đó. Và cũng ngậm ngùi đến bao nhiêu khi ngẫm nghĩ, mười bảy tuổi rưỡi cho dấu chân đầu tiên in xuống cuộc đời. Ngày cuối. Hành lang lâu một hiu hắt một cách dễ thương. Những lớp thi đã vắng vẻ cả tháng nay. Bọn em ngồi với nhau trên ghế bàn của lớp học thân thiện.

Hát hồng., chuyện trò. Đôi khi chẳng hẹn mà cùng lặng thinh im lặng. Làm như mỗi đứa đều bỗng thấm thía những giọng viết còn gửi lại cho nhau.

KIM T. Phải bảo là ta đã nợ nhau nhiều lắm. Như mi nợ ta bao nhiêu nụ cười, bao nhiêu khóe mắt rất «tinh». Như ta đã nợ mi những lời nói rất ồm ồm đưa đầy. Ôi, những món nợ cho nhau vay rồi yêu đó tặng để ghi sâu nhớ đậm một thời nồng ấm đã qua...

THI NHƯ. Viết gì cho em thân yêu. Khi chia phôi đã xanh những nụ đầu, đã thoáng trong gió sớm mai chút hương buồn thắm. Phải chăng cánh cửa của những năm áo trắng hồn nhiên (cánh cửa mở ra khoảng trời rất đổi thân yêu) đã sắp khép lại. Nghìn trùng...

ĐỖ HẠ. Bây giờ thì thật đã không còn thời gian, sẽ chẳng còn thời gian để bắt đầu lại con đường nào đã đi qua...

Còn biết bao nhiêu, biết sao kể hết tình chúng em thân thiết ân cần gửi đến nhau. Nhớ. Đừng quên. Nhớ. Đừng để tàn phai... Ôi, buổi cuối cùng,

những ngón tay em đã khô dai đi, khi cầm cánh lá nâu vàng tàn úa. Bội kiếm được dưới sân trường.

— Này nhỏ, cho mi.

— Gì vậy?

— Một cánh lá.

Một cánh lá. Một cánh lá sao. Ừ, Du, lá cây nhạc ngựa. Em mân mê ngắm nghía. Bội chọn thật tuyệt. Cái màu nâu vàng như ngan ngát một nỗi nhớ nhưng gì khó tả, như đã hết nhưng còn vọng tưởng mãi một thuở huy hoàng, như đề «trở nhớ mùi hương».

Em reo nhỏ:

— Ừ Bội ơi, đúng là đề tưởng nhớ mùi hương. Thầm kín mà tưởng nhớ, say mê mà tưởng nhớ. Và tội mình sẽ cảm như «chết» được trong một nỗi tuyệt vời như thế.

Bội cười má lúm đồng tiền. Nụ cười bỗng mơ hồ bay tỏa khắp cõi trời lớp học, bay vùn vù như những vàng mây trắng bông, một lần xưa, đã ngỡ như ghé xuống êm ấm tuyệt vời.

Em thỉnh thoảng nhìn xuống cánh lá. Đường gân khô và nổi chết. Màu nâu vàng và nổi nhớ. Bội yêu, trường yêu, có phải mỗi chúng ta đã chết trong một nỗi tưởng tiếc thương nhớ lẫn nhau.

Cánh lá được đặt trong cuốn tập dày của em, lẫn trong những giòng chữ bạn bè. Tất cả đã khép lại, im hơi trong ngăn tủ cũ, có phải chăng, đã cất giữ giùm em những phần hương của một thời trẻ dại.

Thành phố bây giờ vây giữ chân em, quanh quẩn. Có Ngọc ngoài Phan Thiết mời ra thăm biển của hân. Có Quỳnh trên Đà Lạt mời lên thăm sương mù và đồi núi. Nhưng em đã ốm sau những ngày mệt mỏi bên chồng sách vở đầy ngợp mắt, nên mẹ chẳng chịu cho đi. Em ở lại quanh quẩn với những thứ bận rộn bước chân vào đại học. Loanh quanh với những đường phố quen tên (đi qua, và vẫn còn thả mộng tưởng lên những ngọn cây cao). Em ở lại loanh quanh trong các buộc ràng của những điều mờ mờ hện tới, của những điều ngùi ngùi qua mắt. Đôi khi ngồi bên ô cửa nhỏ bỗng muốn *trên môi thở khỏi quạnh hiu*, em nghe những giòng mưa của mùa thu thành phố, dưng không thấm nhập vào tận cùng lòng mình. Lạnh tê, và bồi hồi. Như thế rồi những ngón tay vô tình mở lại ngăn tủ cũ. Thấy giòng viết vô cùng thân yêu của bạn bè. Thấy đồng tiền của Bội có đồng tiền má lúm. Thấy một thời đã dứt. Cùng với, rất bàng hoàng, màu lá tàn úa phơi phai. Ừ em, lá đã phơi phai.

PHẠM MẮT NÂU

ANH CHI • THƠ BỐN CHỮ

yêu dấu

I

gió hôn lên tóc
gió rao bán hàng
bán cả nắng mai
bán mấy chiều tối
gió hôn lên môi
cài hoa lên tóc
đừng khóc nghe không
gió ngồi kể chuyện
ngày xưa công chúa
có đôi mắt đẹp
dáng thật là ngoan
thích ăn kẹo hồng
đinh đầy cả răng
rồi ôm mặt khóc

II

tiếng cười đón tan
buổi sáng chủ nhật
một con sóc trắng
một con sóc nâu
rủ rì trong lá
vừa ngậm chồi xanh
vừa nghe kể chuyện
ôi sao xinh thế
chú chuồn chuồn kim
chào chị sáo sậu
lâu không gặp cô
đạo này ốm ghê
chị sáo ngưng ngưng

dấu cặp mỡ son
vào đôi cánh xám

III

này cô bé ơi
gớm sao đoảng quá
hồng hết cả rồi
đi đâu vội thế
chiếc khăn màu xanh
quàng theo kẻ gió
ngày mai nắng hanh
mang theo nón nhẹ
xinh nhất đám đó
con bé nhà tôi
gớm ngoan ngoan là
trông hiền ghê cơ
nói thì nhỏ nhẹ
cười thì thật tươi
này mi — mi ơi
chào bác đi chứ
vàng dễ thương là
cháu gái nhà bác
có đôi mắt đẹp
ngọt lịm như sao

IV

bây giờ nắng cao
một đôi bồ ngựa
kéo cỗ xe hồng
kết đầy những hoa
theo sau một đoàn
những xe hoa khác
xinh ơi là xinh
đẹp ơi là đẹp

TẶNG BÉ THUỞ MÔI MẮT ƯỚT

« cô dâu chú rể
đội rế lên đầu »
đến đâu rồi nhỉ
chớm vào thành thôi
cô dâu bước xuống
chú rể bước sau
cô dâu đứng lại
chú rể nhìn theo
ơ sao mà khóc
bọn trẻ cười cho
cô dâu ngưng nguẩy
thối về nhà đấy
« nhớ mẹ bỏ xir đi ấy »

V

nắng cả trên vai
nắng cả trên tóc
nắng trên đôi môi
nắng nằm trong mắt
đôi mắt lim dim
đôi mắt ngái ngủ
chẳng còn em tôi
chẳng còn cháu bác
mất cả cô dâu
chả còn chú rể
chim chóc vây quanh
chờ hôn công chúa
gió nắng thì thầm
ngoan thật là ngoan

bài ca chim tước

chíp chiu chíp chiu
lại đây chơi nào

ôi chao mắt xanh
ôi chao môi ướl
giữa lòng suối cạn
dưới bầu trời xanh
trên phiến đá hồng
cất tiếng hát lên
chíp chiu chíp chiu
trong thảm cỏ non
sương mai buổi sớm
lung linh lung linh
chớm biết làm dáng
đưa tiếng đón chào
chíp chiu chíp chiu
trên cành cây cao
bấy giờ mùa hạ
mây lững lờ trôi
mười ngón tay nhỏ
bụm miệng cười đón
đỏ đóa hoa nắng
xuống giòng sông xanh
lạy giới cho gió
đưa tóc bay bay
và những ngày mai
và những ngày mốt
đồng bằng cỏ xanh
phù sa ngọt ngào
vườn này trở lạnh
trái chín để quên
chíp chiu chíp chiu
nhớ ngày thăm cũ
với cây với lá
đón gió thu bay
nhớ mùi trái chín
chíp chiu chíp chiu

trong
trái tim
buổi
sáng

QUÂN
KHANH

Buổi sáng thật êm ả. Từng thước không gian ngọc thạch. Tất cả cho người ta cái cảm giác của lúc ăn một ly thạch trắng, cảm giác dịu mát tận cùng của những sợi thạch mỏng trong suốt nhuộm mềm trong miệng và cảm giác ngây ngất nhẹ nhàng của mùi hương hoa bưởi ngọt ngào.

Khanh thấy chừng như mình nhìn mãi một chiếc lá nào đó nơi gian cây xanh mướt ngoài cửa sổ (Khanh cũng không biết là chiếc lá nào). Anh Vũ cũng yên lặng — Khanh và Anh Vũ ngồi ngồi như thế đã lâu. Yên lặng. Không nhìn nhau — Khanh mơ hồ tưởng tượng như thể có một lọ hoa đặt giữa khoảng cách hai người; thật sự, giữa cả hai không có gì cả. Có chăng, chỉ là một khoảng trống trải ngu ngơ, một vùng cách biệt đậm thắm. Trong đó, cả hai cảm nhận niềm xao xác không dừng đến bàng hoàng hơi thở. Khanh biết bây giờ, nếu Anh Vũ hoặc Khanh bất chợt quay nhìn nhau, cả hai sẽ đều có một thoáng bối rối. Bối rối, chẳng hiểu vì sao — đúng hơn là chẳng vì sao. Bao giờ cũng thế, Khanh sẽ khẽ chớp mắt. Chắc Anh Vũ nhìn Khanh một chút — Rồi sự yên lặng lại tiếp tục. Lúc này, chừng như mọi thanh âm chung quanh đều không thể gây một xao động nào cho sự yên lặng đó, nhưng Khanh biết rằng chỉ một tiếng nói thôi, dù thật ngắn và trầm, cất lên, khi ấy sẽ có thể làm tan vỡ đi một cái gì (mà có gì không, trong nỗi yên lặng êm ả đó?) Và có lẽ là một người nào trong hai, nếu phải trả lời, cũng sẽ không cảm thấy dễ dàng với công việc ấy.

Sự kiện này cũng làm Khanh phải thắc mắc hoài. Lạ lùng ghê. Anh Vũ và Khanh gặp nhau đã nhiều lần rồi. Đầu phải lần đầu. Mà luôn luôn là vậy, cứ đầy bối rối lẫn ngẩn ngơ. Tại sao thế? Ở mình, Khanh cố gắng tìm hiểu, để thấy đó như thể một niềm xao xuyên vụng về. Còn Anh Vũ? Với dáng vẻ trầm lắng bình thản cổ hủ của Vũ, những xúc cảm nơi Anh Vũ thường ít biểu lộ để Khanh có thể nhận biết được. Khanh thường nhìn trộm Anh Vũ khi ấy. Nhìn trộm — Không hiểu tại sao Khanh lại nghĩ như thế. Thật ra Khanh cũng chỉ nhìn mái tóc Anh Vũ thôi. Và mỉm cười, Khanh bỗng nhớ đến những đám mây buồn bã của một khung trời chiều nào đó. Để rồi chợt nghe một nỗi rung động nhẹ nhàng mà vội vã đến ngẩn ngơ. Để rồi vụt thấy bối rối với chính mình và luôn luôn phải lần trốn niềm xao xác không dừng ấy bằng một câu nói. Lần này cũng vậy Khanh lên tiếng:

— Mấy hôm nay trời mưa hoài.

— Trời mưa buồn. Anh Vũ trả lời sau vài giây thỉnh lặng. Không một chút thay đổi nào trên khuôn mặt đó, bình thản và xúc động che dấu. Khanh không nhìn Anh Vũ nhưng biết thế.

Khanh cười nhẹ nhàng và nhớ lại mấy ngày qua. Những buổi chiều lướt thướt mưa bay nghiêng, nhớ nhung buồn bã. Những buổi tối rạt rào mưa xuống, nước mắt một mình. Một điệu nhạc êm đềm vang hoài trong tâm tưởng, thiết tha... « Ngập ngừng mùa thu đi vào đôi mắt long lanh và trời vào mưa đem buồn lên ngón tay em... » Khanh chợt nhớ lời ca đó và muốn hát lên vô cùng:

— Bài « Vào mưa » của TCP cũng dễ thương ghê hả, Anh Vũ?

Anh Vũ không nhìn Khanh, nói, rất dịu dàng:

— Với Khanh, cái gì có mưa cũng đẹp mà.

Khanh như bị phủ chụp trong nỗi xúc động dạt dào òa vỡ sau câu nói của Anh Vũ. Khanh nghe tim mình bồi hồi khua vang những nhịp vội vã bàng hoàng... Anh Vũ ơi, sao Anh Vũ biết điều đó khi em chưa nói. Hả, sao Anh Vũ biết, khi em chưa một lần nói với Anh Vũ rằng, tiền kiếp em là mưa nên giờ đây em yêu mưa như bóng yêu hình, như chiêm bao yêu giấc ngủ. Thầy Ch. của em đó, cũng đã bảo, Khanh như thể là những giọt mưa, bởi bao giờ trời mưa em cũng khóc dù ngồi trong lớp học hay cả lúc làm bài. Dị ghê, bị chúng bạn trêu hoài mà có chừa bỏ được đâu — Có phải tiền kiếp em là mưa không, mà kiếp này, một năm có hai mùa mưa nắng, em chỉ đợi mùa mưa. Để khi mùa mưa sắp tới, chỉ với những chiều giao mùa gió nhiều, thổi lá úa tả tơi, mây xuống thấp giăng xám bầu trời em đã nghe vô chừng xao xác và đêm mưa đầu tiên nào em cũng rơi nước mắt thật ngọt ngào. Và rồi khi tháng ngày chỉ còn là những cơn mưa, em ngỡ như mình cũng tan biến trôi xuôi theo muôn sợi mưa lướt thướt sáng chiều, muôn giọt mưa thăm thì khuya tối. Mà có lẽ tiền kiếp em là mưa thật đấy, nên bây giờ, mỗi lần mưa trở về, luôn luôn trong em như xanh lại một vùng ký ức, như hồng lên một khoảng đời qua. Mưa hoài đưa em về với

những kỷ niệm thơm hương, những ngày xưa vàng mộng. Và Anh Vũ biết không, trong những trang nhật ký mùa mưa của Khanh đó, bao giờ cũng ướt nhòa nước mưa và nước mắt...

Nỗi xúc động bất ngờ cuốn trôi Khanh theo những rung động xôn xao chợt đến, thả rơi Khanh giữa dòng ý tưởng mênh mông... Đến khi ngẩng lên Khanh bắt gặp tia nhìn của Anh Vũ. Khanh lần tránh ánh mắt Anh Vũ, vụng về. Bao giờ Khanh cũng thế, không dám nhìn lại ai lúc họ nhìn mình. Chẳng như Khanh luôn có nỗi lúng túng sượng sùng đến tội nghiệp. Khanh muốn hỏi Anh Vũ đang nghĩ gì đó, có ý tưởng nào về Khanh không? Nhưng rồi trong phút giây ấy, như thể có một trở lực nào, thật vô hình và sâu khuất, ngăn cản Khanh lên tiếng.

Cứ thế, sự im lặng lại kéo dài. Thường ở các lần gặp gỡ giữa hai đứa, Khanh là người nói nhiều hơn. Anh Vũ chỉ ngồi nghe và trả lời những câu Khanh hỏi. Mỗi lần sau đó Khanh vẫn phải ân hận hoài về sự nói nhiều của mình (tại sao Khanh lại có thể có nhiều chuyện để nói và bắt người khác phải nghe thế nhỉ?). Bị mẹ la hoài về tật ấy. Khanh cũng cố gắng chữa bỏ, nhưng rốt cuộc cũng chẳng được. Mà đúng ra, không phải với ai, Khanh cũng nói nhiều. Cũng tùy người đối diện, có khi Khanh còn không muốn nói với một người nào đó một điều gì cả. Với Anh Vũ thì khác, Khanh muốn nói nhiều và được an tâm vì Khanh nghĩ, Anh Vũ có thể là người... kiên nhẫn, chịu ngồi nghe Khanh nói, từ chuyện này sang chuyện khác, không ngừng. Một lần nào, Anh Vũ đã chẳng bảo rằng: «Chỉ muốn được nghe Khanh nói hoài» đó sao! Thật ra, những chuyện Khanh nói cũng chẳng có gì quan trọng hay cần thiết. Hầu hết, chỉ là các mẩu chuyện vụn vặt, vớ vẩn của riêng Khanh. Chẳng hạn việc may hỏng cái áo, chuyện vừa xem xong một cuốn truyện... Cảm động muốn khóc... Chỉ những câu chuyện nhỏ nhỏ, lấm lấm thế đấy. Mà cũng lạ lùng quá chừng, những câu chuyện này, Khanh lại không muốn kể với ai cả chỉ thích dành riêng để kể cho Anh Vũ nghe thôi. Tưởng như, chỉ riêng với Anh Vũ, chúng mới có ý nghĩa... Và Anh Vũ luôn luôn mỉm cười khi Khanh dứt lời. Bao giờ cũng vậy. Không khi nào thiếu một nụ cười cho một câu chuyện Khanh kể. Lâu dần, điều đó khiến Khanh thường phải tự hỏi, phải chăng Khanh chỉ kể chuyện để rồi được nhìn thấy nụ cười của Anh Vũ, nụ cười rất đôi dịu dàng và vô chừng ấm áp.

Khanh ơi. Có phải rằng, chỉ nụ cười đó thôi, đã nong nân cõi lòng mi bóng nắng. Có phải rằng, chỉ nụ cười đó thôi, đã rạt rào tâm hồn mi mưa bay. Thực sự, bằng đôi mắt, Khanh cũng chưa bao giờ biết rõ nụ cười ấy thế nào (có bao giờ Khanh dám nhìn kỹ Anh Vũ đâu); nhưng không biết tự lúc nào, bằng tâm hồn Khanh đã hiểu rằng, nụ cười ấy ẩn hiện đáng đáp của một ràng buộc đầm thắm, thấp thoáng hình ảnh của một hạnh phúc êm đềm.

Ở thuở mới vào «tuổi biết buồn khi thu sang» như ai đó đã nói, vừa chớm biết bằng khuỷu và mơ mộng về một cánh cửa nhiệm màu, cánh cửa sẽ mở ra cho Khanh một thế giới ảo huyền, kỳ diệu hơn những sách

vở, gia đình và bè bạn, có một thời nào đó, Khanh đã xác biết bao với một ý tưởng, bắt gặp nơi một cuốn truyện, cho rằng, tình yêu xa vời vợi, chỉ có ở một-góc-nào-đó trên thiên đường. Khanh cũng thấy mình bấn khoăn và bị ám ảnh như nhân vật Kim Trọng, «Lúa tuổi thích ô mai», «Một mai tôi sẽ yêu, liệu tôi có thể rung động như những người yêu nhau rung động; hay sẽ thấy tình yêu xa vời vợi, ở một góc nào đó trên thiên đường...» Lúc ấy, sẽ buồn ghê lắm. Phải, sẽ buồn ghê lắm... Khanh cũng cảm thấy như thế. Từ đó, Khanh ngỡ rằng, hạnh phúc không có thực trong đời sống này. Hạnh phúc chỉ là một ảo tưởng, hư ngụy một vẻ vời, gian dối. Và con đường, tưởng rằng dẫn đưa ta đến bãi bờ hạnh phúc chỉ là con đường bất trắc nhất, mọc lên muôn loài hoa phiến muộn và dài qua bao dòng sông tội tình. Bởi sẽ chẳng có một hạnh phúc nào, một hạnh phúc đích thực nào ở cuối con đường ta đến... Hạnh Phúc, cũng như Tình Yêu không có ở nơi đây, chốn trần gian.

... Với những ý tưởng ban đầu về cuộc đời buồn bã như thế, Khanh đã nghĩ chắc rồi một mai Khanh cũng sẽ gặp toàn những bất trắc, Khanh sẽ không bao giờ bắt gặp bóng dáng Hạnh Phúc đời mình, như một nhà văn nào đã viết «... Đời sống giống như một tấm gương nó sẽ trả lại cho con đủ tất cả những cái bóng của một cử chỉ, hành động của con. Má không tin con có thể vui nếu con bắt đầu đời con bằng những ý nghĩ buồn về cuộc đời». Khanh tin điều đó vô cùng, và đã khóc thật nhiều, không biết bao nhiêu lần vì điều đó.

Nhưng khi Anh Vũ đến. Đến với Khanh, buổi chiều tháng sáu và những cánh hoa trắng tả tơi. Những vạt nắng vớ vẩn của một ngày tàn tạ đã phen ấm lên cõi lòng Khanh từ lâu hiu hắt. Con gió hạ buồn thối lá chết tả tơi bay đầy một cõi hư không, chừng như cũng đã cuốn bao lá úa phủ ngập một góc hồn Khanh quá thể vội vàng xao xác.

Anh Vũ, buổi chiều nhiều gió và cơn mưa không đến đã cho Khanh thấy rằng, hạnh phúc là thực có và Hạnh phúc thật bé mọn, tầm thường. Bé mọn mà bao la như ánh sáng chiếu soi rực rỡ đời người. Tầm thường mà cần thiết như hơi thở dưỡng nuôi vẹn toàn kiếp sống. Hạnh phúc đó. Thật nhiệm màu, một ngày nào ta bắt gặp. Hạnh phúc không phải là hư ngụy, vẻ vời. Mà hạnh phúc có thật. Cũng như đời sống có thật. Dù hạnh phúc rất đổi ngọt ngào và đời sống đầy rẫy đắng cay. Mảnh đất đời sống cần khô héo úa vắn mọc lên được cây hạnh phúc nong nân, một khi tìm người vẫn còn chứa đựng đầy mật ngọt yêu thương, vẫn còn đều đặn vang hoài những nhịp vội vàng cuống quýt như những nhịp tim đã khua vang trong trái tim kẻ nam người nữ vào thuở sơ nguyên. Ta vẫn có quyền cần trái hạnh phúc nhiệm màu trong miệng mà nghe đầu lưỡi ngọt ngào, ngọt ngào đến từng tế bào, đường máu; một khi ta đã hiểu «Tình yêu không phải ở một góc nào đó trên thiên đường mà ở ngay trái tim ta, nếu ta bằng lòng rung động như những người đã yêu nhau rung động...»

Trong niềm xúc cảm nhẹ nhàng với những ý nghĩ đắm thắm chợt trở về, Khanh muốn nói với Anh Vũ một lời nào đó, thật ngọt ngào. Nhưng rồi hình như nỗi xao xuyến vụng về đã giữ câu nói lại trong Khanh. Cứ như thế Khanh ngồi im cho đến khi đứng lên từ giã :

— Tôi về.

Khanh hơi ngược lên, nhìn Anh Vũ giây lát. Chừng như Khanh muốn nói Anh Vũ ở lại thêm một chút nữa, nhưng lại thôi. Bao giờ cũng vậy. Những bận Anh Vũ đến và ra về đều như thế. Khanh nghe Anh Vũ từ giã ra về trong im lặng, vẫn ở nguyên chỗ ngồi và dằng ngồi. Khanh không hiểu mình nghĩ gì, những lúc ấy và cả một thời gian khá dài ngồi yên lặng, sau đó.

Cũng có một đôi lần đã qua, khi Anh Vũ đứng lên rồi quay đi, ra về. Khanh còn ngồi lại, thật lặng lẽ với những giọt nước mắt bất ngờ ứa trào lăn dài trên má, ấm áp lạ lùng. Ngay giây phút ấy, Khanh không bao giờ hiểu được vì sao, vì sao mình như thế.

Và buổi sáng hôm nay, lúc tiếng xe Anh Vũ nhỏ dần rồi khuất mất ở một chỗ ngồi bên cửa sổ, giàn mướp xanh lá dậu dằng ngoài kia, Khanh vụt nghe mi mắt mình thật cay, rồi nhòa nhạt. Nước mắt rơi dần thấm mặn bờ môi. Cũng như một vài lần chia tay nào đã qua. Nhưng trong buổi sáng hôm nay, ngay trong khoảnh khắc này, Khanh đã hiểu rất rõ vì sao. Vâng, em đang hiểu rất rõ vì sao, những hàng lệ ứa, Anh Vũ ạ.

QUÂN KHANH

BOB MORANE

Học sinh và các bạn trẻ

Các bạn đã từng say mê theo dõi những cuộc mạo hiểm của Bob Morane trên màn ảnh Ti-vi, các bạn hãy xem tiếp :

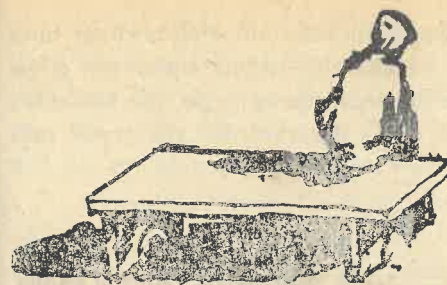
VƯƠNG QUỐC CÁT TRẮNG — KẼ THÙ VÔ HÌNH — KINH HOÀNG TRÊN KHÔNG TRUNG — ĐOÀN CÁ MẬP SẮT — PHO TƯỢNG THẦN XANH.

của tác giả VÂN ANH

Các bạn sẽ hồi hộp kinh ngạc, thích thú trước những sự việc lạ lùng của những những tay mã thượng, những khoa học kỳ ảo của nhà bác học xuất chúng. Đây là loại sách giải trí lành mạnh, hữu ích, giúp các bạn trẻ rèn luyện tài ứng biến.

ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH

270, Đề Thám — Sài Gòn

KHI MƯA TAN MÙA

PHAN CUNG NGHIỆP

Người con trai có vẻ buồn, hần đứng dậy không nhìn Quyên, dáng điệu ngờ ngắt đến thảm hại. Quyên ái ngại nhìn hần không biết nói gì, chiếc cặp trên tay nàng chợt trĩu nặng, lúng túng. Cả hai cùng im lặng không nói gì với nhau rất lâu. Người con trai nhìn ngờ ngác nửa dợm muốn bỏ đi nửa nán lại. Chiếc xác dưới chân hần được mang lên rồi lại để xuống ngập ngừng. Quyên cũng ngần ngại bối rối. Nàng kín đáo quan sát hần, nửa thương hại muốn dò hỏi vài điều nhưng ngại lên thôi. Nàng ngờ ngợ vốc dáng hần quen quen, không rõ. Nhưng hình như nàng chưa gặp hần bao giờ, có lẽ hần vừa ở một miền nào thật xa mới đến, trông vốc dáng y phục hần thì đã rõ.

Người thanh niên bóc thuốc ra hút, quay sang Quyên với mắt nhìn có vẻ ngạc nhiên khi thấy nàng còn đứng đó. Hần thoáng bối rối nhưng im lặng hần dợm muốn ngồi lại trên bậc thềm, vốc dáng gầy thấp lờ ngờ trông dễ buồn cười. Quyên vẫn đứng đó, cần mẫn nhìn hần, muốn dò mẫm hần với điều hần dò kiếm, nhưng hần lại đứng chắn ngang cổng vào nhà (chiếc cổng mà hình như vừa rồi hần có nói với Quyên rằng năm nào đấy dạo mùa mưa này hoa dại nở đầy hàng rào hoang đó, và tuổi thơ hần...); có lẽ chính vì điều đó mà Quyên ngờ ngợ dáng vốc hần quen quen; biết đâu quá khứ có những sợi dây liên lạc hồ hững nào đó mà giờ nàng không còn nhớ nổi, như hần, hần từ nơi nào mới về (hay mới đến ? biết đâu !).

Im lặng. Đôi mắt chàng thanh niên ngược lên nhìn đám mây mù trên cao chợt mơ màng, sâu buồn vời vợi. Đôi mắt nhìn đâu đâu không dấu nổi nét thơ đại long lanh buồn bã lẫn khắt trong đó giữa khuôn mặt có vẻ già nua trước tuổi của hần; râu mép hần lưa thưa, lưa thưa., Quyên bật cười với lối quan sát và nhận xét ngộ nghĩnh của nàng. Hần vụt quay lại, Quyên nín bật, hần nhịu mày, Quyên bối rối, hần quay đi, Quyên bật cười khúc khích...

Nụ cười của cô gái học trò nhỏ đứng cạnh đấy nhí nhảnh vô tư hình như không làm hấn bằng lòng; hấn có vẻ khó chịu nhưng muốn nói gì lại thôi. Quyên lúng túng che nghiêng chiếc cặp sách ngang ngực, xốc lại chiếc áo mưa, làm vu vơ vài ba cử động vô nghĩa để tránh bối rối trước mặt người con trai xa lạ kỳ cục.

— Cảm ơn cô.

— Dạ !.. không có gì, thưa ông !

Quyên ngờ là hấn sẽ dỗi đi với chiếc xác dưới chân. Nhưng không. Hấn vẫn còn đứng đó, tay ngó nghiêng buông xuôi, rồi co lên, vài động tác hút thuốc nhả khói vân vân. Quyên im lặng đứng chờ, nàng lo ngại vu vơ. Chị Nhã còn dạy ở trường chưa về. Ngôi nhà khóa cổng phía trước, vắng tênh. Gần chiều rồi. Hôm nay Quyên học hai giờ đầu nên về sớm hơn mọi khi. Chắc gì chị Nhã về trước cơn mưa chiều nay, không khéo chị lại ướt hết.

Chàng thanh niên vẫn còn đứng đó, điều thuốc đã tàn, hấn vút nhanh ra vũng nước đường cái tắt ngấm, rồi lại im lìm với thái độ lạ lùng kỳ quặc của hấn. Quyên chợt bực bội và khó hiểu. Nàng muốn lên tiếng nhưng lại ngại ngờ vu vơ nên đành thôi. Và Quyên vẫn còn đứng đó, lúng túng hiện lên ở nàng rõ rệt, vạt áo dài trắng chùng như cũng ngại việc lơ ngơ với ngọn gió vô tình nào vừa bay ngang qua đó.

Trong khi người thanh niên lại nghĩ khác, vô tình. Hấn ngạc nhiên không hiểu nàng muốn gì mà vẫn còn đứng đó. Rồi hấn lại đâm ra khó chịu khi có kẻ nhìn mình. Nhưng nổi một mối buồn bã trong một ngày choáng ngợp trí não hấn, hấn cũng chẳng muốn nói gì hơn là im lặng.

Buổi trưa của một thành phố mưa, mù mây khắp lối. Không khí có chợt đổi thay và lạnh. Hấn nghĩ thế. Nhưng vẫn vậy. Hấn nhớ. Hấn đang nhớ cái quá khứ mù mịt của đời hấn. Một lần về thăm. Bảy năm hay tám năm gì trước đó, hấn bỏ đi tuyệt tích; để giờ trở lại, ngôi nhà xưa thân yêu cũ của hấn chợt thành xa lạ phía sau lưng. Cổng khóa ngoài. Hàng rào cây lá có vẻ thiếu chăm sóc như thuở hấn còn sống đây sáng tối với người cha cặm cùi cùng chiếc kéo trên tay. Hấn thất vọng thật sự. Thành phố cũ. Xa lạ hết. (Đối với hấn giờ đây chỉ còn kỷ niệm. Kỷ niệm mà thôi ngày xưa ời !) Hấn thì thầm trong đầu, và chợt muốn khóc. Cảnh vật. Mùa mưa. Về một thành phố cũ thân yêu giờ chợt trở thành xa lạ, ngày trở về của hấn. Chuyển xe đồ buổi sớm vượt hơn trăm số đường gồ ghề đá đồ đồ trở về nhọc mệt, tưởng đâu tìm gặp lại được ánh mắt xưa. Câu ca nào của tình thân bằng hữu còn văng vẳng trong đầu hấn; hốt nhiên, như gió cuối thu, kỷ niệm chợt lùa về tràn đầy nước nở..... Hấn cất tiếng thở dài không nguôi với đời sống. Chuyển đi và cuộc đời mãi miệt. Cuộc hành trình mòn gót người du tử, chán chê. Ta trở về đây. Cố hương ! Không ai đón chờ ta ? Kỷ niệm. Hình ảnh. Quá khứ. Trí nhớ. Xa hết và mất hết.

— Cảm ơn cô !..

— Dạ !..

Người thanh niên mời thêm một điều thuốc, hút buồn bã. Khói thuốc đang nung mờ trí nhớ hấn. Quyên bên cạnh đẹp dịu dàng chợt lúc trở thành một hình ảnh lạ lùng xấu xí làm hấn khó chịu không ít. Sao cô còn đứng đấy. Tôi không cần hỏi thăm gì nữa cô ạ ! Tôi biết hết rồi. Đời sống tôi đã đứt lìa với kỷ niệm cũ xuyên sao. Cảm bằng như tôi đã chết từ lâu.

Quyên vẫn đứng đó. Ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn kỳ cục và li lợm vô cùng. Nàng nghĩ thế. Đôi mắt hấn, khi nhìn trời khi nhìn mây; chợt có khi mắt hấn long lên sòng sọc một cách dễ sợ, rồi lại chùng xuống, buồn rười rượi. Lạ thực. Có gì đâu mà ta phải ngại. Nàng muốn bảo với người thanh niên rằng ông đang đứng trước cổng nhà tôi. Xin lỗi để tôi vào ! Chỉ có thế, nàng vẫn ngậm câm và đứng chờ. Tưởng rằng trong một chớp phút nào đó hấn sẽ dỗi đi nhẹ nhàng như khi lặng lẽ đến. Từng « chớp phút » trôi qua như thế, và nàng chờ đợi. Trời có vẻ nhuốm mưa. Suốt tháng nay trời bệnh trời ạ !

— Xin lỗi ! Có gì đặc biệt ở tôi mà cô cứ nhìn tôi thế ? Hấn nhú mày.

— Ông đang đứng trước cổng nhà tôi, ông biết không ?

Người thanh niên quay hấn người lại, giọng hấn chợt cộc cằn làm Quyên sợ hãi. Hấn nói một hơi dài nhưng nàng không nghe rõ.

— Ô hay ! Sao ông gây với tôi ? Quyên lớn tiếng.

Hấn vút điều thuốc hút dở xuống đất. Đôi mắt hấn dịu lại, và trở nên buồn bã như trước. Hấn thấy mình vô lý. Có lẽ kỷ niệm làm hấn hối nhớ nhiều điều chẳng ? Không, ngôi nhà này mọi người thân của mày đã đi hết rồi, không còn ai đâu. Và cô con gái kia, đang trú ngụ ở đó, mày nên nhớ rằng mày đang đứng trước cổng nhà người ta.

Hấn có vốc dáng quen quen. Hấn làm phiền Quyên rất lâu, nhưng Quyên vẫn chờ đợi. Chiếc xác dưới chân hấn làm Quyên thương hại (?) hay ái ngại gì đó mà Quyên không rõ. Khi Quyên xin lỗi hấn tránh chỗ để mở cổng vào nhà, hấn có giọng muốn gây gổ với Quyên, kỳ cục và đáng ghét thật. Đứng chờ chập lâu nữa hấn nghĩ gì đó rồi cúi xuống đỡ chiếc xác lên, lúc đó hấn mới chịu đi. Hấn gật đầu chào Quyên. Hình như hấn cười. Quyên không còn nhớ. Nhưng chắc chắn, nếu có, nụ cười đó lắm nỗi héo hắt thương đau (?) Quyên nghĩ và chợt bật cười một mình. Hấn chưa đi, bất chợt hấn quay lại nhìn, Quyên thấy mình vô duyên nên ngưng ngưng nín bật. Dù sao hấn vẫn có một dáng dấp, dáng điệu làm Quyên chú ý và thắc mắc không cùng. Hấn chào Quyên lần nữa và dậm bước đi. Quyên gọi giật lại :

— Nay ông !

— Thưa cô ?

— Ông có cần hỏi thăm gì nữa không ?

Hấn nhìn Quyên lắc đầu nhẹ nhẹ, và lần đó thì hấn cười. Nụ cười thật buồn chết héo trên nửa vành môi khô. Quyên bối rối :

(Xem tiếp trang 50)

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

ngôn ngữ bất đồng

Chủ nhiệm Duyên Anh hồi xưa đi dạy học ở một vùng quê miền Nam. Ông ta vào một lớp đệ thất giờ đầu tiên.

HỎI : Hôm nay chúng ta học gì ?

ĐÁP : Thừa thầy « tác dzăn » a !

HỎI : Tác giảng à ?

ĐÁP : Dạ.

Bèn thao thao kể chuyện Tarzan chúa tể rừng xanh. Kể xong lại hỏi giờ học gì, bèn được đáp vắn « tác dzăn ». Ông ta ngẩn ngơ giấy lát rồi bảo một cậu học trò lên bảng viết môn học. Mới hay « tác dzăn » chỉ là Tác văn tức Luận văn.

DỪNG SĨ KIẾN NẤU

chuyện cổ tích đưa bé đi tiểu

Về thế kỷ 17, nước Bỉ Lợi Thi bị Tây Ban Nha thống trị. Ở Kinh đô Bruxelles, một người trung lưu để lạc mất con trai trong đám đông. Ông nguyện tặng thành phố một pho tượng con mình trong tình trạng người ta tìm thấy nó.

Khi tìm được nó, nó đang làm cái việc mà tượng nó vẫn làm ngày

nay: đi tiểu. Người cha tiểu tư sản của nó đã giữ lời hứa.

Ngày nay loại tượng này có nhiều ở Bruxelles. Hai bên lề một con đường lớn nọ được trang hoàng toàn bằng loại tượng này: « đưa bé đi tiểu » ngày thơ và ngộ nghĩnh. Nhà độc tài Hitler cũng có đến viếng đường này.

NGUYỆT QUẾ

râu

Anh chàng Hans N. Lano-Seth, một di dân gốc Na-Uy tại tiểu bang North-Dakota. Sau 36 năm để râu, chòm râu của anh ta đã rủ nhau mọc dài lê thê tới 3 m 30.

Vào năm 1909, đã có một ông già 64 tuổi có một bộ râu đo được 3 m 20, nhưng đó là một bệnh nhân.

Kỷ lục về loại râu mép dài nhất phải kể đến một công dân xứ Ấn Độ theo đạo Bà La Môn. Sau một thời gian nuôi dưỡng là 9 năm, bộ râu kẽm của ông ta khi vuốt thẳng ra dài đúng 255 cm 50. Người ta kể rằng vị tin đồ Bà La Môn này đã tiêu tốn tới 178 đồng Phật lạng mới mỗi năm để chăm sóc bộ râu ông ta.

dân số thế giới

— Năm 1953 dân số trên thế giới lên tới 2.500 triệu.

— 1-1-1969 (16 năm sau) tăng thêm 1.000 triệu nữa, tức là 3.500 triệu.

— Năm 1983 con số sẽ lên tới 4.500 triệu người và năm 2000, thế giới có 7.000 triệu nhân mạng.

— Mỗi năm có thêm hàng chục triệu miệng ăn và hàng triệu thi hài được chôn cất.

— Năm 1968, số sanh là 118 triệu, tính ra một ngày có 324.000 hay một phút có 225 hài nhi trên thế giới được sinh ra.

— Khoảng 1/2 dân trên thế giới hiện nay dưới 15 tuổi, mức sinh sản ghi nhận là cao nhất ở những nước kém mở mang (80% so với dân số sinh trên thế giới).

THÔNG VĂN HỒNG (ghi)

chí lý

Một anh chàng vào thư viện hỏi người thủ thư vài vấn đề để làm tài liệu. Nhưng ông này không biết nên không trả lời được. Tức quá, anh chàng kêu ầm lên :

— Thế mà chính phủ trả lương cho ông về những điều ông biết !

— Xin lỗi ông ! Chính phủ trả lương cho cho tôi về những điều tôi biết. Còn nếu phải trả lương về những điều mà tôi không biết chắc cả ba ngân khố cũng không trả đủ quá !

sưu tầm

— Ở Quits, Ecuador ngày và đêm dài bằng nhau.

— « Dãy núi Tổng Thống » thuộc rặng White Mountains bên Hoa Kỳ gồm có những đỉnh mang tên Washington, Adams, Jefferson, Madison, Monroe và Jackson.

— Công ty thuốc lá ở Monaco vờ tung ra thị trường một loại thuốc lá mới. Thuốc này tên là « Top » và có đầu lọc. Thuốc này có đặc điểm là muốn hút chỉ cần để đầu thuốc vào bao bên ngoài, hút vào một hơi là thuốc sẽ cháy. Tuyệt diệu. Điều này chắc các hãng chế tạo hộp quẹt phải... sập tiệm mất.

lầm to

Trong một trận không chiến khốc liệt giữa Mỹ—Nhật ngoài khơi Thái Bình Dương hồi Đệ II Thế chiến, một viên phi công Mỹ lái chiếc máy bay của anh ta ra khỏi đám khói mù mịt và đáp xuống một chiếc mẫu hạm.

Vừa ra khỏi phi cơ anh ta bảo với mọi người chung quanh :

— Tôi vừa hạ bẫy chiếc phi công của tụi Nhật. Thật là kinh hoàng.

Có người lạnh lùng đáp :

— Điều đó cũng chưa kinh hoàng bằng việc bạn đáp xuống một chiếc tàu của Nhật.

chuyện găng tơ mỹ

Một tay anh chị xếp sòng găng tơ đang mắng vòng hoa tang lên trên công tơ điện. Thấy lạ người bạn mắng hỏi :

— Mày làm gì thế ?

— Hôm nay là ngày giỗ của tao. Ngày này năm ngoái nó bị đứt lên ghế điện.

à ra thế !

Câu chuyện giữa bệnh nhân và bác sĩ :

— Thừa bác sĩ, mỗi lần uống thuốc phê là mắt bên trái của tôi lại đả nhồi lên.

— Mỗi lần uống, ông hãy bỏ thuốc xuống ra.

KIẾN CẢ

nhất thế giới

— Quốc Hội Lập Pháp xưa nhất thế giới là ở Islande, ra đời năm 930 gồm 39 vị đại biểu.

— Cuộc đầu phiếu vĩ đại nhất thế giới được tổ chức vào tháng hai 1963 để chọn Nghị Sĩ cho Quốc Hội Ấn Độ. Lần ấy có 210 triệu cử tri trên danh sách nhưng chỉ có 126 triệu bỏ thăm. Số ứng cử viên là 14.744 người.

— Người giết nhiều người nhất trong lịch sử là Bella Poulsdatter Son Ren Sen Gunness sinh năm 1859 và mất 1908, công dân Hoa Kỳ (Tiểu bang Indiana). Toà đã nhìn nhận Bella đã hạ thủ 16 trự. Ngoài ra người ta còn nghi ngờ rằng Bella là tác giả của 12 vụ giết người khác nhưng không có bằng chứng chắc chắn.

— Loại cá to nhất là loại Requin Balein (Rhivedon Typus) được loài người gặp lần đầu tiên vào năm 1828 tại Phi Châu. Loại cá mập này mình dài từ 13 thước đến 18 thước và cân nặng 25 tấn.

— Công viên lớn nhất thế giới là công viên Kafue National Park ở phía Bắc Rhodesie với diện tích 21.510 cây số vuông

— Cơ quan giáo dục cổ nhất thế giới là đại học Karouivine ở Maroc được thành lập để dạy tiếng Hồi.

— Tàu ngầm lặn lâu nhất thế giới là tàu Patrich Henry (Hoa Kỳ) lặn lâu 66 ngày. NGUYỆT QUẾ (ghi)

tiết kiệm

Chị Ký Cóp lái xe về nhà, tay ôm một gói đồ bảo chồng :

— Minh ơi bữa nay em đi hàng hai rồi vượt qua đèn đỏ mà Cảnh sát không biết. Như vậy với số tiền phạt

vì cảnh tiết kiệm được, em mua vải may áo dài đây này !

thuế vụ

Khi tiểu thuyết gia Joseph Conrad được tặng thưởng đệ ngũ đẳng Bắc Đẩu bội tinh, chiếc phong bì dài màu xanh lơ của chánh phủ mang con dấu « Văn phòng Hoàng Gia » vẫn được để nguyên trên bàn giấy của ông nhiều tuần. Sự im lặng của ông làm Thủ tướng thắc mắc. Ông bèn gửi một thông điệp riêng cho nhò nhà văn để hỏi cho ra lẽ.

Sự thật ra sao ? rất giản dị : Conrad không mở thư ra coi, bởi vì ông tưởng đó là giấy thúc đóng thuế !

đất thấp

Mer Morte (biển chết) ở dưới mực nước biển 395 thước.

Sa mạc Libye, ở dưới mực nước biển 134 thước.

Hồ Eyre, ở nam Úc Châu dưới mực nước biển 212 thước.

Val-lée de la mort (thung lũng tử thần) ở Californie, ở dưới mực nước biển 85 thước. Và hồ Caspienne dưới mực nước 26 thước.

Trong lòng hồ Eyre đã cạn khô, nơi đây là chỗ tay đua xe hơi Donald Camobel quá cố đã lập kỷ lục thế giới về chạy mau. Và là kỷ lục chói của anh 649 cây số 1 giờ vào năm 1964. NGÔ QUÍ SINH

con út

Ông bà Wells, trại chủ ở xứ Gatles, Anh, đặt tên đứa con đầu là End (fin, hết), để tỏ rằng mình không muốn đẻ nữa.

Nhưng sau thằng End lại lòi ra ba đứa nữa, lần lượt mang tên

Addenda (Phụ trương), Addendix (Đuôi), Supplément (Bổ túc). Sau 3 đứa lại có một đứa thứ 5. Nó mang tên Bad-Pill (Mouvaise Pille, viên thuốc ngừa thai dở).

Người Việt Nam ta cũng có lệ đặt tên út cho đứa con mà hai vợ chồng cho là đứa cuối cùng. Nhưng sau thằng út nhiều khi có thằng Nữa, sau thằng Nữa có thằng Thôi, có thằng Hết chẳng hạn. Thật là người trù tính mà trời sắp đặt.

các bạn có biết

Khi bay trong ánh nắng, thân mình con chuồn chuồn nở ra, trở nên mạnh mẽ và trơn láng. Nhưng khi bay qua bóng mát lạnh của những áng mây, thì nó co rút, nhả nhún lại và trở nên mềm nhũn như lò xo của chiếc ghế phơ toi cũ.

Đó là tại ánh mặt trời sưởi nóng không khí chứa trong thân mình con chuồn chuồn. Và mớ không khí nóng đó làm phồng thân mình nó lên. Còn hơi lạnh của những áng mây đen lại làm cho nó héo úa, tóp nhẹp lại như chiếc bong bóng bị kim chích xì hơi.

NG. Q.

tin khoa học

— Một thứ kim khí mới được chế tạo dưới hình thức các sợi nhỏ như tơ vừa được đem áp dụng ở Hoa Kỳ. Thứ kim khí này coi vậy mà cứng và bền không kém gì thép. Người ta định dùng để chế tạo hỏa tiễn liên hành tinh.

— Nhà thảo-vật-học danh tiếng G. CHLYKOV đã bỏ cả 20 năm trời để tìm tòi và phân loại cho các loài thảo mộc. Ông đã chu du qua Âu, Phi và Á Châu. Ông không bỏ một cơ

hội nào để tiếp tục cuộc thí nghiệm. Hiện nay ông sắp xuất bản một quyển sách dày 800 trang để chứng minh các lý thuyết mới mẻ trên.

— Quyển sách đầu tiên viết hoàn toàn bằng máy tự động đã ra đời, tựa « Table de division du cercle ». Đây là một quyển sách về toán học chia vòng tròn ra làm 210 phần bằng nhau độ, phút, giây... Máy đã tự động viết liên tiếp trong 122 tiếng đồng hồ, trong lúc ấy phải cần đến hai năm cho các nhà toán học tìm tòi mới xong. Không biết đến ngày nào máy tự động có thể viết tiểu thuyết và làm thơ ?

TY TY

không nên nói quá nhiều

Ông Giám đốc của một hãng quảng cáo gửi thư trách một nhân viên về cái tật nói quá lố của anh ta trong các bài quảng cáo : « Tôi đã dẫn có đến 40.000 lần là anh không được nói quá lố mà ».

lạc quan

Một anh binh nhì tuy đã phục vụ rất lâu năm trong quân đội nhưng không có dịp nào được thăng chức cả. Đến khi lên được chức binh nhất anh hân hoan viết về cho mẹ :

« Con đang bước lên đường vinh quang. Chỉ còn có 12 lần nữa là con của mẹ đã thành đại tướng rồi ».

ngôn ngữ bất đồng

CHỒNG : Hôm nay bu nó mua đậu rán cho tôi ăn nhé. Vợ bèn đi chợ mua đậu phộng và rán mặn cho chồng ăn.

CHỒNG ; Bảo bu nó mua đậu rán sao lại đi mua lạc ?

VỢ : Tía nó kỳ quá, đậu rang vậy mà kêu lạc.

NGỌC YẾN

TIN GIỜ CHÓT :

KIẾN CHỊ ĐẠI DIỆN CỦA TIỆM CHẠP PHỒ DỤ THI HOA HẬU THẾ GIỚI

CPTN 10.72 : Vì nhận được giấy mời tham dự cuộc thi hoa hậu thế giới 1972 từ chức thi Đông Kinh quá trẻ, không kịp thông báo cho các bạn vàng kẹp tóc được. Chủ nhiệm KV đã đề cử Kiến Chị tức tốc lên đường đi Đông Kinh giết Vương miện. Được biết, đại hội sẽ có người đẹp của 42 Quốc gia tham dự. Việt Nam mấy năm nay không thấy bầu hoa hậu

sau khi hoa hậu nhiều lắm tiếng Thái Kim Hương chìm vào quên lãng. Vì vậy Kiến Chị đã đại diện Việt Nam và Vương Quốc Chạp Phô đi dự thi. Đối thủ lợi hại của Kiến Chị là hoa hậu Mỹ Lindsay Diane Bilom. Nếu hạ được Lindsay thì Kiến Chị sẽ như nắm chắc phần đoạt Vương miện. Các bạn vàng kẹp tóc hãy hãnh diện chờ đợi.

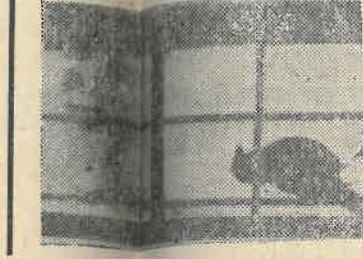
CẦN GẤP

Tòa soạn CPNB cần gấp một số ký giả, học giả, thức giả, (giả này là giả vờ). Muốn được thu nhân, bạn hãy gửi về một mẫu tin (thư tín con kiến). Nếu được đăng tức là đương nhiên bạn đã « có chân » trong tòa soạn.

B Ứ A L Ớ N

SỨC MẠNH CỦA ĐỆ TỬ QUYỀN

PHILÍP-PIN 10.72 (CKK)
Mấy tuần nay thế giới được dịp vui vẻ hết sức vì ông Tổng thống Mac-cốt xứ Phi-líp-pin bắt giam loạn xạ ngẫu các thành phần xét ra không có lợi, kể các Nghị Sĩ, Dân biểu và ký giả. Nhưng sau khi đứng đến báo chí ông Tổng thống đã gặp sự phản đối dữ dội từ các hội đoàn báo chí thế giới, ông bèn nhượng bộ. Bằng cách thỏa thuận với cơ quan Báo chí Á Châu giải tỏa lần việc kiểm soát báo chí và bình thường hóa các hoạt động thông tin báo chí ở Phi-líp-pin trong thời gian có lệnh giới nghiêm. Nhớ hồi thời Nguyễn Khánh, bị báo chí phản đối, ông Thủ tướng bèn nịnh một câu « một cây bút là một sự đoàn ». Coi thế mà đứng đả K.C.C.

Hòa bình đã dẫu ngay ở cửa sổ, khẽ chữ coi chừng nó bay mất bị gió.

khách hàng Chạp Phô lưu ý

Trong một văn thư phò biến đến các xí nghiệp có cơ xưởng hoạt động trong Đà thành, Đại tá Đỗ Trưởng đã lưu ý các chủ nhân xí nghiệp rằng một ngày gần đây Ủy Ban Bài Trừ Uế Nhiệm sẽ đến tận các cơ xưởng kiểm soát lại việc xả khói và gây tiếng ồn. Do đó chủ tiệm KV trần trọng lưu ý bạn vàng rằng : Cửa tiệm Chạp Phô, như trên bảng hiệu đã ghi, có bán từ cây kim đến chiếc phi thuyền. Tuy nhiên từ nay khách hàng muốn mua bán các loại hàng cỡ nặng, như hoa tiê, phi thuyền, máy bay... không được thử trước, sợ bị ô nhiễm không khí. Hàng hóa mua xong về nhà không dùng được thì rón chịu.

DỪNG SĨ KIẾN NẤU

chuyện mỹ

Hoa Thịnh Đốn 1972 (UPI)
Chiếc xe hơi của Tổng Thống Mỹ có bọc thép trị giá nửa triệu Mỹ kim đã bị hư vì đụng phải một chiếc xe đạp của anh chàng Orville Jackson. Jackson bị thương xoàng và đưa vào bệnh viện điều trị. Cảnh sát đã phải gửi một phái đoàn hùng hậu đến gặp Jackson để đưa giấy phạt vì anh ta đạp xe đi trái đường. Tuy nhiên Jackson tuyên bố là anh ta sẽ đưa nội vụ ra tòa. Đứng là chuyện bên Mỹ.

GIÁ GIỎ TẶNG VỢT ĐÁNG NGẠI

SAIGON 10.72 (CKC) : Theo một nguồn tin thông thạo có thâm quyền về các dịch vụ cây gỗ thì giá gỗ đã tăng một cách đáng ngại. Lý do là đàn bà con gái Việt Nam gần đây đã tiêu

thư chủ nhiệm

Chạp Phô Nhật Báo vừa phát hành được một số thì bị « Tiếng Thu » thổi tung lá vàng lấp mắt tòa soạn nên phải tạm ngưng. Hội ngộ bạn đọc với lời cáo lỗi ấy và một lời cáo lỗi khác là, ở số 1 hân đã không làm hài lòng quý bạn. Tòa soạn biết. Ở số 2 chúng tôi có cố gắng song cũng « chưa đi tới đâu ». Mong rằng trên con đường dài dài, tờ báo loại con kiến này sẽ khá hơn, như cái cửa tiệm của nó khi được quý bạn vàng chiếu cố.

KIẾN VANG

đơn kiện ông trời

VIA HÈ (9.20) Kỳ trước CPNB có đăng tin : Đem Trung thu một búp bê kíp tóc đang rước đèn trước cửa nhà thì bị ông trời mưa làm ướt mất. Nay em làm đơn kiện ông Trời, nhờ tòa báo chuyển.

Kính thưa Ông Trời,
Con bắt đền ông vì ông đã làm ướt mất cái đèn con cá mẹ con thường cho con học giỏi. Con ghét ông thì mồ, vì khi khốc ông không chịu nói trước gì hết. Có mỗi đêm Trung Thu con thích nhất mà ông cũng khốc. Năm nào ông cũng nhè đúng cái ngày ấy ông khốc. Con bắt ông thường con một ông trên nhà này năm nào. Ông không con sẽ cứ cho ông cười chết luôn.

(Con nói cho ông nghe, « nghề » khốc là « nghề » của con chứ bộ).

Ký tên : BÚP BÊ

LTS. — Tuần sau, thư phúc đáp của ông trời gửi bé gái nọ, cũng nhờ tòa báo chuyển.

MÙA HÈ RỰC RỠ

truyện dài dài DUYỄN ANH

Tao bơi lội suốt buổi mất có mười đồng. Tao «bong bong» ngửa được rồi. Cái « bong dzoa » gỗ hết tã. Công viên Nguyễn Du đẹp tuyệt vời, lối đi trải đá sỏi trắng muốt trên ghề rợp hoa giấy đủ màu, gió sông thổi lên kêu xào xạc khoái lả ráy. Những thứ đó mà biết rồi, khỏi kè dài dòng. Mây chưa về Long Xuyên dịp hè nên mây chưa có cái khoái đi đập chuột. Mùa này có chuột rồi đấy. Béo ghê ghê là. Chiên với bơ ăn cứ gọi là sướng mê con ông cụ. Long Xuyên có đội bóng nhô con đá chửi sặc. Đội của tao thua dài dài. Chúng tao sắp tranh giải Guigoz, mây ạ ! Giá có mây giữ « gôn », Hưng mập thủ thành, Dũng Đakao, Bồn lừ làm bàn, may ra tụi tao ẵm mỗi thắng một hộp sữa Guigoz. Mà tao sợ xuống đây, chúng mày sẽ phục tụi nhai Long Xuyên lác mắt, hết dám làm tàng. Mày nhớ thằng Danh không ? Nó bắn ná vô địch mà mày đặt tên là Danh ná hồi Tết năm xưa mà theo ông ngoại mày vô Chắc Cà Đao thăm ông cố. Tư Beo ấy mà.

(còn tiếp)

NHỮNG HẠT THU MƠ

Em **sinh** trong mùa thu. Vũ trụ gọi tên em. Nguyệt Tứ, Đưa con gái thứ tư nhưng là đứa con thứ tám. Em không khóc chào đời. Ai thêm cớ với hân mà chào.

Nhưng còn có trăng. Nó nói dùm em. Nó thở dùm em. Nó hét giùm em. Hắt tung vào vũ trụ từng tràng cười thông thoáng. Cảm tạ trăng, nhờ nó em nghe được tiếng cười của im lặng. Và bây giờ, tuổi đã hơn trăng tròn một tí, sao em im lặng mãi thôi. Có phải là từ ngày đó em biết cười bằng ánh sáng im lặng của mặt trăng khi được bao quanh bởi bóng tối êm ả của ông, hờ ông bạn lớn?

Nguyệt Tứ, nếu em xí phần làm mặt trăng, tôi sẽ làm vũ trụ. Em chẳng chạy đâu cho thoát được hết! Ờ! bêu bêu! người lớn chi mà thật xấu, ăn hiếp con nít thì được ăn cái gì, có biết hay không? Em thế đó! hình như chưa ăn

nói dịu dàng được với ai. « Khiếp! tàn nhẫn như mặt trời mà mang tên mặt trăng ». Đó là lời phê của một giáo sư dạy môn « Nhìn nhau mà không nói » với số điểm 21 trên 20. Số điểm mà con nhỏ Twinky đang mếu máo bỗng cười xòa với chiếc xe đạp lọc cọc trong thang máy. Thì làm sao em khóc được. Dù có cái gì đó đã vương vương lưng trông.

Tại vì mùa thu có nhiều sương đêm. Nên ai sinh vào mùa thu thường hay khóc thầm lặng lẽ như bóng tối. Nên em ghét mùa thu cũng như em không yêu em chút nào hết. Hình như vậy. Điều chắc chắn là em yêu mùa đông. Mùa đông lạnh căm căm. Mùa đông quất gió bạo tàn. Mùa đông ngẩng cao mặt nước một mình. Mùa đông ích kỷ. Mùa đông kiêu ngạo. Mùa đông đủ các tính tình dễ ghét của ông. Nhưng ời mà, sao em cứ bị cuốn hút vào những dị tính của mùa đông. Nhất là từ ngày ba dất lữ con về trình diện ôn mẹ sau hơn ba mươi năm bỏ Huế mà đi. Nhớ rõ bàn tay nhăn nhúm rờ rẫm, nụ cười hân hoan tha thứ và nước mắt ứa tràn từ đôi mắt mù lòa của ôn mẹ. Ôn nhất trong một bài thơ cổ vài danh từ để đặt tên thêm cho bốn đứa cháu gái.

Xuân du Phương Thảo địa

Hạ thưởng Lục Hà trì

Thu ầm Hoàng Hoa tửu

Đông ngâm Bạch tuyết thi

Tại sao tên em không là những chữ thứ ba và tư như các chị mà lại là hai chữ đầu. Đông Ngâm! Có phải là từ kiếp nào, em và mùa đông đã là một cái gì không rời được. Nhưng thôi chứ, để yên cho mùa đông, đã nói đó là sự bí mật của riêng em mà.

Bây giờ là tháng tám. Em rời mái tóc kỳ cục — mà bạn cũ không ai nhận ra — loe hoe vắn dài, lọt vào trong một thành phố cũng kỳ cục không kém. Trên sân thượng của một cao ốc đường T.Q.C trông xuống xe cộ như những con bọ tội nghiệp chen chúc nhau trên nền nhựa xám, hắt lên chỗ em đứng bụi bặm quặng lẫn âm thanh. Ở đây, chẳng có một chút nào gọi là thu. Chẳng bù với vùng núi đó, sáng tinh mơ thức dậy cỏ ngậm sương nhiều hơn, lối nhỏ đến trường đã thơm thơm hương cúc núi, bi đông nước đậu sắng rang bị hắt hủi trong cặp nâu. Chiếc khăn nỉ đỏ sọc tím quấn chặt cổ hơn. Chiều tà đã thấy sương nhuộm lam lam dốc Dã Trúc sau nhà. Và buổi tối, tay hồng hồng trên chiếc lò than nướng bắp, lược biếng gấp vở lại giục má đi ngủ với con sớm hơn thường lệ.

Ở cao nguyên đó, giữa hạ và thu có một ranh giới rõ rệt. Mùa hè là bùng bùng lửa cháy, những hạt cơm cơ hồ phảng phất mùi khen khét của những đám cháy lan man suốt cái mùa nắng táp lửa bùng đó. Và cỏ thì xoắn khô, và người thì cau kính. Rồi thu về, nước chưa là những cơn mưa núi giận dữ cuồng bạo la hét đầu đông mà chỉ mới nhều động những hạt móc hạt sương, dịu dàng như mơ, để vỗ về chú em hung hãn cứng đầu mang tên mùa hạ.

Trăng hình như đẹp nhất về mùa thu. Nhất là trăng thu của cao nguyên. Thuở nhỏ chưa biết trăng đẹp. Chỉ thấy trăng tròn vui thú quá. Thôi thì bao nhiêu bánh kẹo mang đến triều cống cho Sơn Tịnh, người anh kế khéo tay. « Anh Bảy nhớ làm cho Tám cái lồng đèn lục lăng tím có nhiều rua hơn Cu Anh và bắc cái hoa hồng to hơn bên nhà cái Đàng cái Tàn ». Thấy chưa, bé xíu đã lộ khuynh hướng là phải khác người ta. Em dễ ghét như thế đấy. Nên bây giờ anh chị vẫn phê bình : « Nhỏ này hình như bạn bè chẳng ai thương nổi nó mà nó cũng chẳng thương nổi ai ». Có đúng như vậy không, hỏi người bạn lớn, hãy nói cho em biết với !

Buổi chiều mùa trăng thu thường được xuống trường lãnh bánh. Anh chị xúm lại đồ ngon, đồ ngọt cho con nhỏ được dịp làm mặt nghinh nghinh. Buổi tối Sơn Tịnh thống lĩnh lũ con nít hàng xóm đi thành chuỗi dài rước đèn qua những lối gần nhà. Nhà ở khu chợ mới thừa thớt đến mà ghé. Đi đến đâu hát mời bà con ra nổi thêm đuôi rần đến đó. Bọn con nít tham gia đông đảo nhất và cũng ồn ào nhất. Đứa : anh ơi em bị cháy đèn. Đứa : anh Bảy « kiu » em, cho em đứng sau lưng anh. Ở đây chị em con Mau, con Lẹ ăn hiếp chịu không nổi. Những bài hát lếu láo sai bét nhịp điệu lẫn lời ca inh ỏi khắp sườn đồi như ngày hội của một bộ lạc nhỏ. Đi sau rốt bao giờ cũng là Mi Na, sinh vật duy nhất trong nhà mà em được quyền bắt nạt. Nửa đêm lồng đèn bị cháy đến hơn nửa, Cu Anh có sáng kiến bắt cứ lon gi, phất quanh miệng chúng bắt cứ giấy gì rồi thả đèn cầy trên nắp lon. Đã bền, dễ làm lại xinh nữa. Thuở ấy không có khoảng gọi là giới nghiêm. Nên tha hồ chơi đủ trò. Tưởng chừng như có thể kéo dài đến sáng nếu không có ba má đón xách cổ từng đứa một về. Có tên cứ như là « bắt cóc bỏ đĩa ». Má nó bắt về để đó ra kiểm tra em, xoay lại đã thấy thằng bé đứng sau lưng, ngo ngoe phong bánh dẻo. Được cái là chẳng ai bị ăn đòn, ba má đều hỷ xả vì ngày đó, đối với trẻ con, chẳng phải Tết là gì.

Qua những tháng qua những năm, cả gia đình em là cái tổ chuồn chuồn. Ai cũng có máu du mục trong người. Ba đó, bỏ nhà ra Vinh kiếm việc làm tự sống. Má đó, luân lạc vào thủ đô đan mướn, may thuê. Lũ con chẳng đứa nào thích định cư một chỗ. Ở được vài năm là xúi ba xin đổi đi. Nên có gần chục đứa con mà khai sinh mỗi đứa mang mỗi địa danh khác, Dồi chỗ là ba má mệt phờ râu. Đàn con chẳng biết gì cứ nhảy tung hô hét. Ngủ xuân như vậy đó. « Hiếu thảo » như vậy đó...

Thế là bỏ núi đi lần xuống biển. Hơn bảy năm rồi. Ba sắp hưu trí con cái như những con chim cứng cánh đầy lông tung bay đủ mười phương. Quảng trị. Cần thơ. Sài Gòn, Dục Mỹ, Đà Lạt... Nghe kể Cu Anh đã lấy vợ. Cái Đàng có một con. Cái Tàn đi dạy học. Mau làm y tá. Lẹ mới đậu Tú hai. Cũng như Sơn Tịnh bây giờ là Biệt động quân, chú chó Mi Na sinh cùng ngày với em đã chết già héo. Còn em, con nhỏ petite nhất, quấy rầy nhất cũng đã qua xong trường Tú một.

Tháng tám này sinh nhật em. Ngày 1 tây nhận được bức tranh « Tiểu Muội » của ông. Cảm xúc trộn lo lắng đến muốn quên hết chữ nghĩa. Đi thi ngày 2,3,4 cũng là những ngày má vào Sài Gòn dự lễ mãn khóa của Sơn Tịnh cũng là những ngày ba đưa My Cơ lên Đà Lạt trình sự vụ lĩnh nơi một trường học mới. Sinh Ty chở em đi thi. Miêu Phụng nấu nướng cho ăn. Sang đến ngày 5, nhà còn mỗi em. Thế là ngày sinh nhật không một ai quanh. Căn nhà bỗng dưng rộng thênh thang. Trên sân thượng vắng, em co ro trong bóng tối với gió, sao và sương. Mơ hồ nghe trong lá cây xôn xao bước chân ai về, nhịp xe ai lăn, tiếng ai trầm ấm. Người đã không ghé qua tỉnh nhỏ tội tình, sao thế ông hử ?

Ngay đến mặt trăng cũng không đến dự sinh nhật mùa thu của em, nghĩa là tiếng cười cũng bỏ em đi nốt. Tại sao có những lúc dưới ánh mặt trời giữa bao mặt lạ quen, ta cười nói huyền thuyên, bướng bỉnh, gan lý nhưng đôi lúc trong vòng tay của đêm, ở một góc đời riêng, ta nhỏ lệ âm thầm ? Ngạc nhiên xiết bao khi một giáo sư đến. Đưa quà sinh nhật rồi về. Nguyệt Tứ ! em sợ tội lắm sao. Không phải thế, thừa thầy kính quý, nhưng em thích nét cứng rắn, vững chãi của thầy khi đứng trên bục và vẽ tách bạch đơn độc của thầy khi ở phòng giáo sư hơn. Mở gói giấy màu đen. Ôi ! bức tranh Tiểu Muội của ông vẽ em đây mà. Phiến giấy rơi. Những chữ Nguyệt Tứ chập chùng lên nhau. Em nhắm mắt, bằng số tuổi em. Cảm ơn bóng đêm và sương sao tối đó. Và đầu sao cũng cảm ơn sinh nhật màu đen. Đen đến nỗi em không phân biệt được đâu là sương đâu là nước mắt.

Vẫn còn là tháng tám. Em theo ba đưa Sơn Tịnh ra Dục Mỹ. Chiếc Jeep cộc cạch, ba bắt em ngồi đằng trước giữa ba và chú Đ. kéo con nhỏ lọt tề mắt khi mô ba không biết. Công tác còn là ghé những làng mạc hẻo lánh của người Nùng Thượng ở Sông Mao xem những cây thầu dầu ọt lớn chưa và tạt qua xã Thượng Văn xem đất mới đó trồng cây gì thích hợp. Suốt quãng đường dài em ngồi im như thổ, nhớ vụ vợ về một người bạn lớn ở xa và thỉnh thoảng cười với những câu khôi hài của ba và chú Đ. Nhưng làm sao em không rung lòng thương cảm khi nhìn sang gió lay bay tóc ba trắng phếu và khi Sơn Tịnh dặn dò : « Nhỏ Tám, thôi bỏ ý nghĩ chuyển ban C đi. Chuyển là phải đi chỗ khác học. Mà đi xa rồi mới biết, như tao đây nè, tiếc biết bao nhiêu những lúc còn sống với gia đình mình. Nha nhỏ ! »

Vẫn còn là tháng tám, em theo My Cơ lên Đà Lạt thuê nhà. Ngày Vu Lan hai chị em đi dọc những lối hoa lên Linh Sơn, nhớ biết bao, má và những mâm cỗ rằm tháng bảy. Bùi thị Xuân đón nhận em quá dễ dàng nhưng chỉ vài ngày xa đã thấy nhớ nhà và P.T. quá đỗi. Và lời khuyên của anh cứ nện rõ từng tiếng vào tim. Vẫn còn là tháng tám, em bỏ núi xuống thành phố ồn ào này, để làm gì không rõ. Ngôi trường hồng trên xứ mù sương đã cho em gia nhập vào rồi kia mà. Và ở đây, Trưng Vương cũng giăng tay đón. Nhưng Miêu Thi và Phỉ Đan cùng một lời khuyên như Sơn

Tịnh: « Ở đâu cũng thấy nhà mình là nhất. Hơn nữa, ba má già rồi. Mì gắng thêm năm nữa thôi mà ».

Rồi lá thư chuyển tay của má : « Từ khi về nhớ rủ luôn chị Thi trước ngày 29 tây tức 21 mình để coi Thịnh Ông đi chơi. Nếu anh Đàn bây chưa ra Quảng Trị thì kéo về luôn nghe con. Bốn năm họ mới đáo lệ một lần. » Sao má không nhắc nhở gì về việc em học nơi khác như mấy anh chị. Sao má không la rầy, ngăn cản, khuyên lơn, cấm đoán... Nhớ đến mùa trăng thuở nhỏ và những đứa bé chơi trò « bắt cóc bỏ đĩa » với những cây roi của ba má tụi nó. Ô không ! em về lần này, hẳn sẽ về luôn, làm sao có thể nghịch ngợm như vậy khi những lời dặn dò ngọt ngào của má đã nhả những sợi tơ mỏng manh mà dai dẳng trôi thất tim em.

Rõ ràng là em vẫn còn yêu Mùa Đông không biết bao nhiêu mà kể nhưng làm sao có thể quên hết những thân tình hệ lụy chung quanh. Em vẫn là một mùa thu mong manh dễ vỡ thì làm sao đối mặt với mùa đông. Suốt kiếp. Em vẫn như cái lồng đèn dễ dàng cháy vèo của những mùa trăng tuổi nhỏ thì đâu dám trách những người ngăn lửa đến gần em. Em vẫn là ánh trăng lạnh lẽo mướt một vẻ xanh xao thì còn dịp nào không, được cầm tay khối lửa tàn bạo mặt trời.

Nơi phố biển em sắp về, nghe kể vẫn còn những cơn mưa dai dẳng. Gọi là mưa ngâu vì bây giờ vẫn còn là tháng bảy âm lịch hay vì có hai người nhớ nhau cùng ở trong một thành phố mà không làm sao nhìn thấy mặt nhau. Căn phòng nơi quê nhà sẽ được mở tung những cánh cửa màu xám. Cửa sổ nơi bàn học cũng có bốn chấn song. Lơ thơ chiếc lồng đèn giấy hồng nhỏ xiu như trái mù u với những hạt cườm và tua rua dài thậm thụt mà em định gửi cho ông dịp Trung Thu năm ngoài để khi ngắm trăng ông nhớ đến bạn nhỏ ở xa. Có những mơ ước, nhỏ như hạt sương, mà cũng dễ tan như sương. Cuối cùng rồi em có được gửi đến ông, chút quà mọn nào của biển.

Bởi vì ô cửa vuông nơi bàn học em có bốn chấn song muôn đời cố định. Bởi vì sách vở Nhất B sẽ phủ lấp ngày giờ. Nền những lượt đổi mặt đã qua chắc chỉ là vài phiến mơ ngẩn và đẹp như bốn câu thơ mà kỳ thi tháng tám vừa rồi em đã chép vào giấy thi để trả lời câu hỏi tìm đoạn thơ mới năm chữ :

*Anh nằm ngoài sự thực
Em đứng trong chiêm bao
Cách nhau xa biết mấy
Thương nhớ quá thì sao ?*

Giám thị coi phòng ghé mắt, la em không khéo người ta bảo em phía đó, thơ của Hàn Mặc Tử sao chưa nghe ai nói bao giờ.

Chỉ cười và im lặng. Đó là em bây giờ. Cho dù tháng tám sinh nhật mùa thu của em không một ai quanh. Cho dù ngay cả mặt trăng cũng mang theo tiếng cười bỏ em xa. Cho dù người thầy khả kính nhuộm đen ánh vàng của nền trắng — nền tang, chớ sao ! Thi vẫn còn những giọt sương thu nhều từ vũ trụ bao la lặn tròn trên má lạnh. Nắng rồi có lên, sương rồi có tan, thì cái cảm giác lạnh lẽo gợn trên thịt da vẫn không thể nào chối bỏ được.

Đề em còn đốm an ủi đó : Giọt sương, là một cái gì có thật.

Và chỉ giọt sương thôi. Còn tất cả, chỉ là ảnh ảo chờn chợt sau tấm gương cuộc đời tàn bạo mà mỗi bước chân gần của em sẽ bị một áp lực vô hình nghiệt ngã nào đó, đẩy em xa những bóng ảo đó hơn.

NGỌC MINH

truyện dài HOÀNG NGỌC TUẤN

HAI : BÊN RỪNG BÊN BIỂN

Sau một vài lần thăm hỏi, tôi dần dà cũng biết tông tích về **Mơ Nữ**. Chính nhờ em, mỗi chữ mỗi lời như một nét chấm phá trên khoảng trống không, tự làm hiện rõ từng chút hình ảnh của em.

Mơ Nữ. Em dần dần ra khỏi cõi mơ mù mờ, cho tôi nghe thấy hơi thở sống động của một người thiếu nữ lúc càng thêm gần gũi.

Gia đình em trước kia ở một tỉnh cao nguyên, rồi bây giờ đã dọn về một thành phố miền biển. Quê ngoại của em là phố Huế ven sông Hương, nhưng em chỉ mở mắt chào đời ở đó, chưa kịp lớn để trở thành một người con gái Huế. Theo cha mẹ thay đổi chỗ ở luôn, Mơ Nữ đã từng làm một cô bé rừng xanh trên miền sơn cước. Nhưng thời đó cũng chỉ ngắn ngủi thôi.

Mơ Nữ bắt đầu lớn lên, bắt đầu biết yêu thương những điều ngoài mái nhà quen thuộc. Bắt đầu biết yêu đất đai, tên những con đường, những cảnh sắc chung lối bên cạnh em hằng ngày. Em bắt đầu nhận ra, thông cảm được tiếng nói của thiên nhiên, là nhờ ở biển cả. Từ sơ khai cho đến ngày cuối cùng, em đã là một người con gái xứ biển. Chập chững lớn khôn và hưởng đầy dưỡng chất của ánh nắng mặt trời tươi tắn và gió bao la sâu đậm của trùng khơi.

Biển nuôi em thành người. Người em mang đầy chất rong xanh của biển. Giờ đây, em nói em mong muốn suốt đời được sống với quê nhà miền biển của em, mái nhà em không ngớt yêu dấu từ năm xưa cho đến hôm nay và mãi mãi. Chẳng có mái nhà thứ hai nào có thể săn sóc em mọi điều với

một tấm lòng rộng lượng ngang hàng với bậc sinh thành. Chẳng bao giờ em lìa xa thế giới đó được. Tôi đã nghe tâm sự của em :

*Em đã từng biết núi rừng
Trùng điệp màu xanh u hoài hoang dã
Có hôm em chạy lên đỉnh đồi cao
Đề nhìn thấy hết vẻ buồn của thung lũng
Nhưng đó là chút mùa thơ đã qua mất lâu
Một ngày kia theo mẹ theo cha trong chuyến xe chiều
Em chưa biết khóc nhưng cũng thấy nao nao
Xe lăn đi trên đường đất đỏ nâu em vẫy tay chào dãy núi.*

Thế là những cánh rừng xanh đã rủ nhau bỏ đi như những ngày tuổi nhỏ. Rừng chỉ còn là kỷ niệm. Rừng như sữa ngọt cho thời nằm trong nôi êm ấm. May mắn thay cho Mơ Nữ, chút rừng hoang dại xưa còn sót lại trong em, đã thấm trong dòng máu, bồi bổ cho em một trái tim thêm vươn lên như ngọn đỉnh cao và mãi mãi chất phác một màu sơn dã.

Dầu ngày nay, người bạn biển đã ôm em vào lòng với vòng tay khít khao nồng nàn hơn cả. Một lần, em đã kể cho tôi nghe hoạt cảnh rộn ràng mỗi ngày :

*Quê nhà em nhỏ bé và tiêu điều lắm
An phận bên bờ đại dương vắng vẻ
Khách phương xa chẳng thấy vẻ đây
Du khách đi Nha Trang, Đà Lạt hay Vũng Tàu
Không ai biết ở đây có một vùng biển lớn
Sóng cả hiền hòa sớm mai rước đoàn thuyền đánh cá
Hoàng hôn trả về đầy lưới chở niềm vui
Của cái biển cho chia sẻ cho mọi nhà
Chợ búa chiều chiều ôi thôi... sò mực cá
Má và em mua về đầy một giỏ
Bữa cơm tối thơm mùi nước cá ngừ kho
Bánh tráng, ớt cay, rau muống xanh chẻ nhỏ..
Tiệc là anh chẳng có ở đây
Em muốn mời anh một bữa cơm nhà
Thì cùng em xem ai ăn được nhiều được ít
Ai ăn mau được gọi là anh cả
Ai chậm như mèo cũng... được gọi là Nhỏ thương
Và anh sẽ thắng vì em nhường cho anh thắng...*

Cuộc sống tôi vất vưởng ngày lại qua ngày. Ghé vội vàng qua những quán cóc trên vỉa hè, những bữa cơm ấm áp vui vẻ giữa mái gia đình tôi đã bỏ mất lâu rồi. Kể từ ngày tôi đại đột đề nhạ phai đi tấm lòng rung động đối với những hương màu đơn sơ thân thiết bên người. Tôi đã xa lìa mái ấm. Tôi đã xa sông, quên biển, bỏ rừng mà đi. Ngày nay, tôi được gi

sau những năm tháng lêu bêu giữa dòng đồ hội chênh choáng như men rượu mạnh quay cuồng.

Tôi mất gần hết màu xuân xanh mà vẫn chưa tìm ra một màu ý nghĩa mới. Tôi sống không kịp dừng lại tĩnh tâm để đón nhận chút mật dịu dàng của đất đai ứa rơi ngào ngạt không hề keo kiệt đối với ai. Chỉ những đôi môi khô khan không biết hứng lấy nguồn nước mát của trời, mới nông nổi than van mùa nắng hạn.

Cám ơn Mơ Nữ. Em nhẹ nhàng dẫn dắt tôi vào ngõ hoa nằm rõ ràng trước mặt mà bấy lâu tôi như kẻ mù lòa quờ quạng không nhìn thấy lối.

Lời nói của em, một chút lời trắng trong mà vẽ lên sắc thắm muôn màu lộng lẫy. Biển ngày nay của em, là kỷ niệm của tôi ngày xưa. Ngoài kia, em bay ngợp trong làn gió mát, là ở đây những giọt mồ hôi nóng bức mặt mũi của tôi. Cũng được đôi chút ráo khô.

*Buổi sáng được nghỉ học
Ba bạn đi làm má mắc đi chợ
Những người lớn đều bị giam trong phòng sở
Chỉ còn một mình em được tự do ngoài bờ biển
Biển của riêng em trời lồng của riêng em
Sóng cứ phá tan những lâu đài trên cát
Chứ làm sao xóa được mơ mộng ủ riêng mình
Ngọn triều lên gọi cho em hằng hà vô số ốc biển
Mà hôm nào em đã kết thành hai con búp bê
Một cho em để chặn những lá thư của anh
Đặt trên bàn em khỏi bị gió vào trộm mất
Còn con kia em đã gửi cho anh
Đường xa có làm rơi vạt nếp áo...*

Nhà của Mơ Nữ, cũng như nhà tôi ngày xưa, nằm ngay trên bãi biển. Tiếng sóng đại dương là nhạc khúc vô tận của người láng giềng. Mặt trời rạng rỡ bình minh là tiếng chuông đồng hồ báo thức. Đồi cát bao la cũng quen như vườn nhà. Bóng xanh êm ả của mây trời như tấm màn che mát ngoài khung cửa.

Như tôi ngày xưa, giờ đây Mơ Nữ là vị vua của một vương quốc vĩ đại chẳng thấy đâu là biên giới. Quân lính của em là những chú dế trảng rợn rợn lẳng xăng chạy khắp nơi trên bãi cát rồi luống cuống dưới bước chân em, nấp trốn trong động nhỏ ẩn sâu vào lòng đất. Có thể kể thêm những bông cỏ tròn xoay như chong chóng thường theo gió thổi chạy lăn quay dọc theo bờ biển. Đất miền biển ít loài hoa nhưng tôi có biết có một thứ hoa dại nhỏ nhắn nào màu hồng thường mọc trong bồn cỏ. Tôi đã quên tên loài hoa ấy, chỉ nhớ là nó sinh sống dễ dàng và vương vãi đầy trên đất cát giống như cây trũng cá hay keo tây. Thôi, tôi gọi hoa đó là cung nữ thị tỳ, sẵn sàng và làm cho em vui mắt trong những ngày tôi chưa có dịp về miền cát ấy.

Dưới bóng mát của gốc dương, trên nền cát lấm tấm nhiều cành nhỏ vụn rơi và trái khô, thêm một đoạn cuối cho tôi trong lá thư đã dài nhưng không bao giờ đủ:

*Anh thấy đó trước khi biết anh
Em chỉ có biển và rừng là bạn thiết
Chúng dễ tính và dễ thương hơn anh rất nhiều
Vì em có thể tha hồ kể lể với người chị sống
Tất cả mọi điều không một chút ngại ngần
Còn với anh thì còn lâu à
Cho em giữ lại một chút gì thầm kín
Nói ra hết e rằng anh lên mặt làm oai.
Anh đã nói xưa kia anh từng sống
Ven bờ Ghềnh Ráng trên núi Ban Mê
Giữa phố phường có lúc nào anh nhớ lại
Bên biển bên rừng anh thương mến bên nào?
Như em hơn một lần tự hỏi
Bên biển bên người em thương nhất bên nào?
Rồi đã trả lời thật là ba phải
Rằng thương tất cả chứ chẳng riêng ai*

Mơ Nữ đã nhắc lại cho tôi quãng đời thơ dại êm ái. Ngày xưa, cao nguyên biển cả tôi gánh nặng hai vai không chút than phiền. Vì cả hai đều là bạn hữu. Hồi nhỏ, tôi thường cùng bạn bè còng kênh nhau lấm, có khi cần răng còng nặng suốt buổi chiều trong trò chơi đá vắn cười vui thích thú như thường.

Thuở ấy tôi sống hơn hai năm ở Ban Mê Thuột, một thị trấn miền Tây Nguyên trùng trùng những cánh đồn điền cà phê thượng hạng. Ban Mê Thuột, thành phố Buồn Muôn Thuở. Mảnh đất đỏ nằm sâu kín trong lòng rừng xanh này, lẻ loi và buồn rầu như chẳng có ai biết đến, và cũng chẳng thêm biết đến ai. Ban Mê Thuột, Biệt Minh Ta, có lần tôi đã gọi thầm như thể trong những chiều thơ thần bên một bờ suối vắng.

Đáng tiếc là không có Mơ Nữ bên tôi ngày đó. Để tôi dắt em lên những con dốc cao gập ghềnh, miệng thở phì phò hơi khói trong trời lạnh quá. Để tôi đem em lên những rẫy bắp đầy trái tươi tốt, mọc rậm rạp gần như che khuất đến đầu người. Bỏ trộm vài trái rồi bỏ chạy mặc cho mấy người Thượng đuổi theo kêu la ới ới. Đi xa khỏi trung tâm thành phố một chút, chúng ta có thể chơi trò trốn tìm với nhau suốt buổi trong vườn cây cao su mọc đều hàng hàng lớp lớp, giống nhau như hệt, biết có em ẩn nấp sau một thân cây nào.

Rồi những cơn mưa miền núi trút xuống thật là khủng khiếp. Đường xá ngập đầy bùn, bánh xe đạp học trò chẳng tài nào lăn nổi. Khi mưa tạnh, mọi người vẫn chưa thể đi lại dễ dàng trên lớp đất sinh lầy và trơn như mỡ. Em phải bỏ đôi guốc cao gót của em đi để khỏi bị hút chặt vào bùn

đến đứt quai. Chúng ta sẽ lội nước bằng chân không, hay dùng cả khuê qua những vùng lầy. Em muốn đòi thêm chi nữa. Chờ nắng ấm lên chút trên nền trời tươi, đường đi sẽ mát êm nhờ hai tàn cây cổ thụ. Vườn mọi nhà thơm lừng mùi hương bông sứ trắng. Vườn nhà tôi có thêm một màu trắng xóa lả tả trên cao, đó là cây bông gòn khi gặp gió lớn, những chùm bông nhỏ tách mình tan tác phất phơ bay tràn ngập trắng như tơ trời.

Em có định đến thăm nhà tôi không. Nhà tôi tuy chẳng có « giàn hoa lý » nhưng vườn trồng thật nhiều cây đu đủ, thế nào cũng có một vài trái chín ửng vàng. Và một rặng mía voi dày bao quanh trước nhà, thứ mía to bằng bắp tay, ngon ngọt biết bao và cũng vì thế mà đã làm tôi gãy mất vài chiếc răng tham lam ngẫu nhiên. Vườn nhỏ nhưng cũng có trồng vài thứ ớt xanh, rau quế, bạc hà... Trên mái nhà cao một chuồng bồ câu gọi nhau gù gù suốt ngày. Chúng ta sẽ bắt chước chúng gọi nhau gù gù suốt đời. Em thích không, Mơ Nữ?

Em đã trả lời làm tôi chợt tỉnh, ra khỏi giấc mơ quấn lại một cách viễn vông cuộn chỉ thời gian.

*Anh nói chỉ những điều đẹp quá mà không có được
Hồi đó em đã quen biết anh đâu
Nên làm sao « gọi gù gù » với anh trên rừng thơ mộng đó
Và thuở ấy chắc anh còn trẻ nít lắm
Em lại nhỏ hơn, suốt ngày không rời áo mẹ
... Làm sao nhỏ lại hoài hoài
Làm sao về sống với ngày xa xưa.*

Ừ nhỉ. Tôi quên mất rằng. Ngày tóc tôi còn hót kiêu « gáo dừa », tóc em còn kết bím, ta đã quen biết nhau đâu. Tôi ở nơi rừng xa, em nơi miền biển lạ. Mỗi người còn đang cuộn mình no say trong mỗi niềm hạnh phúc chan chứa mà riêng rẽ của mình. Chẳng cần xin ai chia cho bớt một chút niềm vui san sẻ.

Khi ở tuổi còn thơ, ta đã là bài thơ chứ chẳng cần biết chỉ đến những lời tình thơ ca ngợi. Còn nhỏ, cần gì lời ngọt ngào xưng tụng từ mỗi người lạ. Tuổi thơ, giới lắm là mới viết đúng tên mình trong vở học chứ đâu phi thi giờ viết nên câu ẩn tình trên thư dày giấy mỏng.

Tuổi thơ, cũng giống như núi rừng hoang dã trong lành và vững mạnh oai hùng một cõi, không cần biết đến thung lũng mềm mại nào hết. Thời nhỏ đó, ta sống vui tươi cao ngạo cô đơn mà chẳng cần biết đến hai tiếng cô đơn, mầm xanh vốn có tràn trề chứ không cần ngửa tay xin ai bồi dưỡng.

Càng thêm tuổi, ta càng sợ hãi và mềm yếu.

(Còn nữa)

NGUYỄN THẾ

chính trị kinh doanh

- 1) Trường Chính Trị Kinh Doanh Đà Lạt đào tạo học viên ra làm gì?
- 2) Hồ sơ nộp vào trường CTKD?
- 3) Là dân kẹp tóc, cháu có thể xin vào trường đó được không?

TINA (Hương Xuân)

1) Chú đã đề cập tới Trường Chính Trị Kinh Doanh trong một số Tuổi Ngọc trước rồi. Tóm tắt thì trường Đại Học tư này đào tạo những quản trị viên tân tiến cho các hoạt động trong lãnh vực kinh tế. Những quản trị viên giỏi rất cần thiết cho sự phát triển quốc gia.

2) Hồ sơ nhập học tương tự như hồ sơ nộp các trường Đại Học khác, gồm đơn ghi danh, khai sanh, văn bằng Tú Tài, chứng chỉ hợp lệ tình trạng quân dịch (nếu là nam sinh viên).

Bắt đầu từ niên khóa 1972-73 phải qua một cuộc thi tuyển.

3) Thiếu gì « dân kẹp tóc » học và đã tốt nghiệp Chính Trị Kinh Doanh. Làm gì có chuyện kỳ thi tóc dài, tóc ngắn (không kể mấy ông hippy hạng gộc) tại Đại Học. Ngoại

trừ trường Hàng Hải (vì hoạt động đặc biệt của trường này) và một số trường phải giới hạn số nữ sinh viên vì nhu cầu và sự thích hợp năng khiếu của phái nữ sau này khi tốt nghiệp ra làm việc, còn Đại Học nào cũng mở rộng cửa tiếp nhận « dân kẹp tóc ».

một vài thắc mắc về ngoại ngữ

1) Cháu đọc sách thỉnh thoảng gặp chữ « Alter Ego », tra tự điển không thấy. Chữ đó nghĩa là gì?

2) Đàn bà khó sanh phải mổ « césarienne » để lấy đứa con ra. Chữ « césarienne » có liên hệ gì với « César » là Hoàng Đế La Mã ngày xưa không?

3) Câu « Fais ce que tu fais » nghĩa là sao?

4) Câu « Dans toute bataille, après la défaite rien n'est plus triste que la victoire » là của danh nhân nào?

5) Chữ « Ci-git » khắc trên các mộ bia, cháu biết ý nói là phần mộ của người chết. Nhưng nhờ chủ cho biết nó thuộc loại danh từ, động từ hay từ ngữ nào?

KIM LOAN (Sàigòn)

1) Alter Ego thuộc tiếng La Tinh, chắc cháu tra tự điển Pháp nên không tìm thấy.

Alter Ego tiếng Pháp là « un autre moi-même » nghĩa là « một tôi thứ hai », một người y hệt tôi. Chữ này thường dùng để so sánh về mặt tinh thần, tư tưởng chỉ hướng.

Thí dụ : trước đây ông Theodore Sorensen thường được coi là alter ego của cố T.T. Kennedy vì hai người tâm đầu ý hợp từ tư tưởng tới lời văn. T.T. Kennedy chỉ cần phác họa ý định của ông là Sorensen có thể viết diễn văn, tài liệu đúng ý của ông Kennedy và ông này ít khi phải sửa đổi gì cả. Hiện nay người ta cũng có thể nói rằng trong chính sách ngoại giao, ông Kissinger là một alter ego của T.T. Nixon.

2) Có huyền thoại cho rằng César phải mổ để lấy ra, nên sau người ta đặt tên cho

loại mổ đó là césarienne. Có người lại cho rằng chữ césarienne có trước, sau mẹ của César phải mổ để lấy con ra nên mới đặt tên con là César. Nhưng đó chỉ là những huyền thoại.

Mổ « césarienne chính » là do chữ La tinh « caedere » mà ra. « Caedere » có nghĩa là cắt, mổ.

3) « Fais ce que tu fais » có nghĩa là chăm chú vào việc đang làm, không nên đề chuyện khác, vật khác làm xao lãng.

4) Câu cháu hỏi là của quận công Wellington, người đã thắng Nã Phá Luân trong trận quyết định ở Waterloo. Đêm thắng trận, ông dạo thăm chiến trường còn đầy xác chết, còn rên rĩ tiếng rên la của hàng ngàn thương binh và trong khung cảnh bi thương đó, người thắng trận oanh liệt đã cảm thấy buồn và thốt ra lời nói trên.

5) Cháu đã hiểu đúng nghĩa chữ « Cigit ». Nhưng nếu dịch cho thật sát nghĩa từng chữ thì « ci git » có nghĩa « đây là nơi nằm xuống », « đây là nơi an nghỉ ».

Vì « Ci » là do chữ « Ici » viết tắt.

Còn « git » là động từ (verbe gésir) có nghĩa là nằm. Động từ « gésir » nay rất ít dùng, hầu như chỉ thấy trong « Ci git » khắc trên các mộ bia.

kennedy

1) J. F. Kennedy là Tổng Thống thứ mấy của Hoa Kỳ? Ông lên làm Tổng Thống lúc bao nhiêu tuổi?

2) Cho biết tên của tất cả các anh chị em của T.T. Kennedy.

3) Cho biết những cuốn sách nói về T.T. Kennedy.

PHAN VĂN LỢI (Bạc Liêu).

1) John Fitzgerald Kennedy là Tổng Thống thứ 35 của Hoa Kỳ.

Ông sanh năm 1917, như vậy nhận chức Tổng Thống vào lúc 44 tuổi (1-1961).

2) Tổng Thống Kennedy có một anh và hai em trai là :

— Joseph Kennedy Jr (tử trận hồi Đệ II Thế chiến).

— Robert Kennedy (bị ám sát chết năm 1968).

— Edward Kennedy, hiện là Thượng Nghị sĩ, và 5 chị em gái là :

— Kathleen Kennedy (tử nạn máy bay năm 1948).

— Eunice Kennedy (vợ của ông Sargent Shriver, đương kim ứng cử viên Phó Tổng thống Hoa Kỳ của Đảng Dân Chủ).

— Jean Kennedy.

— Patricia Kennedy (nguyên là vợ của tài tử màn bạc Peter Lawford).

— Rosemary Kennedy (bị bệnh thần kinh).

3) Có rất nhiều sách nói về T.T. Kennedy và chánh phủ của ông. Sau đây là cuốn nổi tiếng nhất :

— Kennedy của Theodore Sorensen

— A Thousand Days của Arthur M. Schlesinger, Jr.

— Portrait of a President của William Manchester.

— John F. Kennedy, President của Hugh Sidey.

— My twelve years with J. F. Kennedy của Evelyn Lincoln.

— The death of a President của W. Manchester

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sàigòn

giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đề Thám — Sàigòn

về từ biển xanh

NG. CẨM

Hiện, anh sẽ trách em : một tuần lễ rong chơi, em bận gì đến nỗi không viết được cho anh một chữ ? Không, Hoài có bận gì đâu. Không đứng bồng giở chứng bưng bưng gần gần vậy thôi, vậy anh là người... lãnh đủ.

Em đã khóc, vu vơ và thẫn thờ trong bóng tối phủ mệnh mang. Anh không tưởng tượng được đâu vì anh chỉ thấy em cười, chưa hề em để nước mắt rơi trước mặt ai. Em chui trong cái vỏ cứng cõi hơn gỗ đá của mình, giấu mất tâm mất tích cái con người thật yếu đuối cô đơn của mình. Để làm gì ? Hiện ơi, em nào biết được. Anh Phan ngồi kế cận mà anh không hề biết em khóc. Nỗi buồn xa nhà là một cái cơ. Em quen sống xa nhà từ thửa nhỏ, sá gì dăm ba ngày đi chơi xa ! Biển đêm lấp lánh từng đốm đèn đánh cá ngoài khơi tím mù. Anh Phan trầm ngâm bên ly bia và em yên lặng với những hạt đậu rang khô lạnh trên tay. Hiện, quả thực, em hết đường trốn tránh : em đang nhớ anh, một chút thôi.

Mùa hè quá đổi muộn màng. Giờ ra chơi của cô bé vừa rời trung học đã tiêu pha hết cho biển cả.

Hoài yêu biển ngay từ lần đầu tiên chạm mặt, như anh yêu núi đồi bốn mùa sương mù vây phủ của anh. Dù nơi anh sinh ra là Hà Nội xưa cổ kính, dù nơi em chào đời là phố phường đồng bằng miền Nam. Những ngày ở đây, em thường tự hỏi vì sao mình lại quay đầu về phía biển khi mà em đã hứa như đinh đóng cột rằng sẽ lên cao nguyên thăm anh. Phút bốc đồng nào, nỗi sợ hãi mơ hồ nào làm chùn bước chân, em đã để lời hẹn đổ trôi sông. Em biết, anh sẽ buồn, anh hút thuốc, đi lang thang nghe ngao những ngày ngóng đợi em. Em nghĩ vậy và em đã khóc, khóc lẻ loi, dù em chưa hề nhận em là « gi gi » của anh.

Ôi Hiện, tình yêu là cái gì nhỉ ?

Em mười tám tuổi và em cứ loay hoay với câu hỏi đó những đêm chong đèn ngồi viết nhật ký, viết thư cho anh hay những lúc bắt gặp ánh mắt là lạ của người hạn trai thân thiết quê nhà từ thuở nhỏ. Bây giờ đây, em cũng

đang tự hỏi tình yêu là cái gì khi em đứng lên, lẳng lặng băng qua khoảng cát nhỏ đến bên bờ nước, nhìn xuyên thủng bóng đêm, thấy mắt anh long lanh gần gũi mà xa vời bên kia một nương đồi. Gió biển thổi phàn phật dạt tóc dạt áo em về một phía, tiếng sóng vỗ mê hoặc mời gọi xa xôi từ nghìn kiếp nào. Rồi hình ảnh anh cũng nhạt nhòa, tan biến. Em quay lên nơi anh Phan ngồi đợi. Đôi chân trần vẫn ấm áp trên cát mịn khi hai vai em lạnh run. Hiện, đó chỉ là những cảm giác khi đêm xuống. Ban ngày em lại hồn nhiên như trẻ thơ. Sớm nào cũng đi lang thang ngoài bãi, đuổi bắt dế trâng, chạy nhảy cười đùa. Em đi chỗ này chỗ nọ, mến yêu nhiều thứ và lắm lúc quên mất anh. Chỉ có đêm, đêm thật lạ lùng...

Nha Trang, biển quyến rũ và những người bạn chân tình, thật dễ thương cõi mở.

Em uống những ngụm nhỏ coca ngọt ngào với người bạn vong niên nơi bờ biển, nghe ông hỏi thăm từng chút từng chút về mình như hỏi một bé con. Những nếp nhăn trên vầng trán ông, bộ đồ lính và khuôn mặt ông sạm đen vì nắng cháy quân trường, làm em càng « nhóc con » hơn nữa. (Với anh em đã nhóc con rồi, nói chi đến ông !) Tình bằng hữu giữa ông và em đẹp và quý như tình bằng hữu mà em cố tình gìn giữ năm năm qua giữa anh và em. Phải không, em chưa bao giờ đồng ý cho anh phá bỏ giới hạn bằng hữu, dù em vẫn nhớ anh, dù trong em anh là hình ảnh cao vời nhất.

« Tư tưởng thì khi tụ khi tan, hư hư thực thực ». Ai đã viết cho em như thế ?

Trong một hốc đá, cả bọn quây quần bữa ăn trưa, em móc ruột bánh mì, vẽ lên phiến đá những vòng tròn vô nghĩa, cuối cùng lại thấy đôi mắt anh (Ôi đôi mắt anh) hiện lên trên đá. Em lắc đầu, vo tròn mấy mẩu ruột bánh mì rồi ném xuống một ghềnh đá. Cô bạn mới hơi ngạc nhiên nhìn em song không nói gì. Em cười, điện khùng ghê chưa, thảng thốt bàng hoàng. Quên anh. Quên anh.

Hiện, những cảm xúc nhỏ đó thường bất chợt hiện lên trong lớp sương mù dày đặc rối tung của trí tưởng em. Rõ ràng là em đang muốn xóa nhòa anh trốn chạy anh khi thấy anh bắt đầu hiện ra cùng khắp. Mười tám tuổi em đã biết được điều gì về em đâu !

Nên, Hiện đừng trách móc em điều gì hết, khi em cố tình bỏ quên anh, cố tình làm sai lệch đi mọi thứ mà đáng lẽ phải tuân tự xảy ra bình thường với một người khác. Vì sao ư ? Hiện ơi, em mới mười tám tuổi thôi mà.

Cuối cùng, em biết, Hiện, rồi anh cũng chỉ là một bóng mây. Và em nữa, em cũng là mây. Hai cụm mây nhỏ nhoi cùng bay trong một cõi trời mộng tưởng nhưng sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau. Vì em muốn thế. Vì chúng ta không hề có thật trong cuộc đời hữu hạn quay cuồng này.

NG. CẨM

khi mưa tan mùa • *phan cung nghiệp*

(Tiếp theo trang 29)

— Giờ ông tính đi đâu ?...

Hắn lại nhìn Quyên. Bấy giờ Quyên mới rõ mình vô duyên khi hỏi thế. Quen biết gì nhau đâu. Sá gì đôi ba lời thăm hỏi, mà phải để lòng ái ngại kẻ không quen.

— Giờ này chắc đã hết xe về Q.?

Hắn hỏi. Câu hỏi thật tội nghiệp. Chứng tỏ rằng hắn chẳng biết gì về sinh hoạt của thành phố này hết. Phải không ?

Em nhận xét tình tế lắm !

Quyên lắc đầu cố dấu nụ cười chua chát (lẫn thương hại ?) khi nhìn hắn, Quyên không an tâm khi hắn bỏ đi.

Không lâu sau đó trời mưa. Có lẽ hắn ướt hết. Mưa lớn ghê đi ! Mù cả một thành phố. Song lại chắc mùa này nước dâng cao. Nhớ năm ngoái...

Em lạc đề rồi... kể tiếp xem...

Thôi hết. Còn gì. Có điều em thắc mắc hoài về cái-chất-kỳ-lạ ở hắn. Trông hắn buồn lắm...

Em viết văn đấy à !

Ồ, thì chị không phải muốn tả về vóc dáng hắn sao ? Thi đề xem ! Hắn đâu khoảng chừng hăm mốt hăm hai tuổi... Chắc thế. Nhưng trông hắn già trước tuổi...

Nhã lắc đầu thất vọng nhìn em. Lối tả người như thế làm sao Nhã nhớ ai cho được. Nhã nhìn Quyên đang ngơ ngác nhìn mình mà chợt bật cười một mình, Nhã vói tay lấy bao thuốc lá và mỗi một điếu. Đôi lông mày mây mỏng của cô em gái chừng như nhíu lại nhìn nàng.

Nhã lắc đầu cười nhìn em gái. Quyên bước vào trong thay đồ, còn lại mình Nhã ngoài căn phòng khách nhỏ chợt nghĩ nhớ vu vơ. Không lý là Phan ? Phan ? Cái tên ngày nào gọi nhắc Nhã những kỷ niệm nhỏ nhỏ dễ thương thuở cũ. Phan, thằng bé có nụ cười không bao giờ vui của nó lúc nào cũng làm chị đề ý ! Chừng như lúc Phan đi đến giờ đã được tám năm rồi. Lâu quá trong tập ảnh cũ, tấm ảnh của Phan đứng trước vườn hoa hồng cũng đã nhạt màu, Nhã không còn nhận ra được nhưng đôi môi mất thờ đại của đứa con trai thuở đó làm chị nhớ mãi khôn nguôi. Phan và chuyện đi bắt ngò tuổi nhỏ làm sao Nhã quên được. Chắc chắn giờ Phan đã lớn, một người thanh niên buồn bã trong chiều như Quyên nói. Có thể lắm. Nhưng giờ biết đâu tìm. Thành phố này không lớn nhưng vạn người quen, vài ba quán trọ, hay thêm chùa nào đó mà chẳng thể cho người ngả lưng qua đêm chào thua kỷ niệm !

Gió lùa qua cửa sổ bốc vào phòng chợt lạnh, Nhã nghe rét căm. Cây lá ngoài khu vườn nhỏ rộn tiếng rì rào, lao xao không ngớt. Một mảnh nhỏ bầu trời nhìn thấy được dày mịn đen, chừng như muốn làm thêm cơn mưa nữa. Cơn mưa ban chiều chưa đủ, vào mùa này. Suốt mùa này trời nhuốm

bệnh, cảm lạnh mưa hoài. Gần hết mùa thu rồi có phải ? Nhã chợt buồn buồn nhớ cái lạnh ban chiều trên lối đi chạy về ngang phố. Cái lạnh len trong người lẫn chút ướt át giữa chốn thiên man. Buổi tối và căn nhà không đủ ấm áp để Nhã thôi ray rứt mãi một mình với những kỷ niệm quay quanh. Nhã ngỡ chừng đâu em mình còn nhỏ làm chẳng biết gì để sốt để chia. Nghĩ thế, chợt có lúc Nhã thấy mình già đi lúc nào không hay biết. Căn nhà thiếu vắng bóng dáng cha, nụ cười mẹ hiền, chỉ còn kia trong góc phòng chiếc bàn thờ khung ảnh cũ kỹ với đèn đóm đang tàn phai theo hương khói lạnh vây quanh... Nhã buồn bã loay hoay hoài một mình với ý nghĩ, ngỡ chừng như tiếng guốc khua trong phòng bên của Quyên chỉ là những dư động của tế lạnh im lìm. Điều thuốc trên tay Nhã đã tàn quá nửa khói vật vờ buồn nản nặng nghiêng. Nhã khẽ đưa tay búng nhẹ tàn mà ngỡ như tuổi đời mình đang rụng xuống già nua, tức tưởi. Và chợt Nhã bàng hoàng khi nhận ra mình đang nghĩ thế. Tiếng guốc thò ngậy của Quyên gõ rộn ràng trên sàn gạch nghe vỡ trong lòng nàng từng mảnh hồn nhỏ héo hắt đau thương. Nhã khẽ thở dài buồn bã.

Khi nghe tiếng guốc Quyên bước ra ngoài, Nhã mới chợt nhớ nhắc chừng em :

— Đi nhớ đem theo áo mưa.

Tiếng Quyên dạ vui tươi. Và khi bước ra khỏi cổng hình như nàng còn ngỡ mình đang cười với chị. Nhã theo Quyên ra đóng cổng, nhìn theo Quyên dưới đầu phố nhỏ với bóng gầy đổ trên mặt đường đầy lá mà nàng chợt nghe lòng dâng dâng lên niềm thương mến. Tuổi Quyên đang tuổi giao du bạn bè với những cuộc vui rộn ràng mà Nhã biết rằng nàng sẽ không còn nữa. Từng buổi dạy. Áo cơm.

Buổi tối Quyên từ nhà Thục Linh về hơi muộn. Vì nàng không muốn phải đắm mình trong mưa để về. Phố đã vắng. Hai dãy phố kín cửa buồn hiu. Quyên bước nhanh ; nàng chợt lo chị Nhã đang chờ cổng mình, nàng thầm trách mình lần sau không nên đi khuya thế này nữa. Nhà quanh quất có hai chị em mà mình đi hoài chị buồn chết. Quyên nghĩ vu vơ trong đầu và về đến nhà lúc nào chẳng hay.

Khi chờ mở cửa, Quyên đưa mắt nhìn suốt đường phố chạy dài trong đêm le lói từng cột đèn đường chờ vợ lấp lánh trút xuống mặt đường ướt sũng nước của cơn mưa vừa tạnh, đầy lá thu vàng với những trái đông đồng giống như những bánh xe thu nhỏ lại nằm trơ trọi. Cuối mùa mưa rồi. Cái lạnh ở thành phố ven quốc lộ này thay đổi mỗi mùa. Mùa khô ráo vẫn là mùa đông rét mướt.

Khi nghe tiếng guốc chị Nhã giẫm trên lối sỏi bước ra cổng, Quyên lo lắng chờ đợi ánh mắt chị nghiêm khắc và buồn sẽ nhìn Quyên như thăm nhắc nhở. Quyên sợ ánh mắt ấy, ngoài những phiên trách nhỏ nhẹ của người chị thân yêu.

Nhưng không, khác với điều Quyên dự đoán, nụ cười chị tươi vui lạ lùng nở trên môi. Quyên bối rối nhìn chị như phân bua gì gì đấy mà chắc

chấn dảng điệu nàng chẳng biểu lộ được gì hết. Nhã bật cười thành tiếng dịu dàng khi thấy chân tay em gái mình lơ ngơ dễ thương, Quyên ngơ ngác nhìn chị bật cười theo, tiếng cười rung rinh cả đôi bờ vai thon núp dưới lần vải áo. Nhưng thật tình Quyên không hiểu chị đêm nay ra sao hết, đáng lý chị phải trách Quyên nhiều lắm thì phải hơn. Nhưng Quyên không ngạc nhiên lâu sau đó. Một bóng người con trai quen thuộc (?) đầu từ trong nhà bước ra đứng lẩn trong bóng tối ngoài lối đi bên cạnh chị Nhã, trong bóng đen một nụ cười nở ra mà Quyên không kịp nhận.

— Quyên đó phải không chị Nhã?

Nhã gật đầu cười với người thanh niên và Nhã nói với em trong khi Quyên chôn chân lạ lùng một chỗ nhìn hai người.

— Quyên nhớ anh Phan không nhỉ?

Quyên lên nhìn người thanh niên. Đúng hẵn rồi. Người thanh niên ban chiều không ai khác. Quyên gật đầu ngỡ ngàng:

— Nhớ...

Tiếng Phan trầm trầm:

— Quyên nhớ gì về tôi nào?

— Ban chiều ông...

Nhã và Phan bật cười lớn. Nhã nói:

— Không, hồi nhỏ kia...!

Quyên ngơ ngẩn nhìn, và cố suy nghĩ, moi móc trí nhớ. Rốt cuộc nàng chỉ biết lắc đầu nhỏ nhẹ... chị Nhã khẽ nhào người ra ngoài đóng cổng vừa nói:

— Lâu quá chắc Quyên quên rồi... Còn chị làm sao quên cậu được. Thăng bé liều mạng bỏ nhà ra đi ngày nào...

Nhã chợt nín bật, biết rằng mình nói hơi hay là đã lỡ lời nhắc nhở lại kỷ niệm đau thương của người con trai kia đó. Phan lơ đãng:

— Em hỏi thăm người ta cho biết là người ở đây chính là chị... Bất ngờ quá...

Quyên im lặng lắng tai nghe hai tiếng *bất ngờ* trầm trầm của Phan kéo dài âm sau cùng ra không giấu được nét buồn buồn cố hữu (?) trong khi Phan tự nhiên nắm tay Quyên trong lòng tay mình... Mấy ngón tay lạnh của Quyên bối rối run nhẹ nhẹ nhưng hình như Phan không biết. Quyên để im tay mình tay trong Phan, khi đôi má nàng chợt nóng bừng bừng lạ lẫm. Phan đưa Quyên vào trong nhà, tiếng Phan vang sát bên tai Quyên trầm trầm ấp đầy những kỷ niệm tuổi thơ nồng nàn mà Quyên chưa có dịp nào ngồi nhớ lại hết hay không còn nhớ. Trí nhớ lướt thướt như đám mây mù của những ngày cuối mùa mưa giăng đầy trong lòng khu phố nhỏ.

— Hồi nhỏ Quyên hay vòi quà anh này, những nhẽo này, thường bắt anh đeo xe lên vườn dừa này, cổng qua sông này, bắt chuồn chuồn này...

Tiếng Phan xưng hô anh thân mật nghe ngọt ngào như tiếng guộc quen thuộc của chị Nhã khua nhẹ sau Quyên.

PHAN CUNG NGHIỆP

cửa trường phía bên ngoài

truyện dài MAI THẢO

Chương một

— Lại gần đây.

Nhi bước lên bậc cao, cái tay xách cặp thả xuôi theo chiều người. Tay kia, nắm chặt lấy tà áo.

— Hình như Nhi sắp nghỉ học?

Nhi choáng váng, ú ớ. Hơi thở nghẹn đứng trong cổ họng.

— Con... không biết.

— Thật sao? Chiều hôm qua mẹ đến nhà cô. Mẹ không nói gì cho Nhi biết hết?

— Không ạ!

Mẹ đến nhà riêng cô giáo Trinh? Chiều qua? Không, mẹ không nói gì cho Nhi biết hết. Hồi này, mẹ hay đi một mình, làm những gì Nhi không hay, về tới nhà, mẹ đi mau qua phòng khách không nhìn ai và lên thẳng phòng riêng trên lầu, ngoảnh mặt thường xuyên về phía một cuộc sống riêng tây, cách biệt. Nhi bậm môi. Cố hình dung ra cuộc họp mặt giữa hai người lớn. Sự hình dung nhạt nhoè, thất lạc, không thành hình. Chỉ đoán được mẹ đến nhà cô, tất nhiên vì chuyện Nhi, chuyện Nhi thôi, không thể vì chuyện khác. Chuyện gì vậy? Nhi thơ dại như một ngọn cỏ đồng, hồn nhiên như một tia nắng sớm, Nhi chưa thành đời, Nhi còn nhỏ tuổi, ngày hai buổi đến lớp, Nhi có chuyện gì?

Cô giáo Trinh ôn tồn:

— Mẹ nói chuyện Nhi với cô. Rất lâu.

Cổng trường ở phía bên kia sân chơi mở rộng, trống không. Cái giòng suối áo trắng, tóc thề lớp lớp hàng hàng đã đi qua cánh cổng. Ra ngoài. Tới cái cặp da, cái mái tóc cuối cùng. Nặng nung nấu hơn,

giữa những bóng cây thu dần quanh gốc. Nhi nửa muốn đứng lại. Nghe cô giáo kể rõ chuyện gì. Nửa muốn rời ngay bực thầy. Chạy băng qua sân. Ra với con Hoàn và chiếc cyclo đang chờ đợi.

Cô giáo Trinh ngẫm nghĩ rồi vẫy tay :

— Vậy là Nhi chưa biết gì hết. Thôi, chẳng sao. Chắc sớm muộn rồi mẹ cũng nói. Cô dặn Nhi điều này.

— Vâng.

— Nói với mẹ dù thế nào cũng đừng bắt Nhi bỏ học.

Nhi hoảng hốt :

— Mẹ nói không bao giờ bắt con bỏ học.

Cô giáo Minh gật đầu :

— Cô hy vọng là như vậy. Thôi, đi về.

Nhi ra tới giữa sân, những chân tóc đã nóng dấy dưới nắng trưa nung nấu. Nhi muốn cất cẳng, rảo chạy, mà không dám, vì biết cô giáo đi liền ở sau lưng. Những bước chân Nhi hụt hẫng, hoang mang. Thần trí thư thái đã bị những ngọn roi vô hình quất, đập liên hồi làm cho choáng váng. Nhi bước như một người mất hồn.

Suốt dọc đường về, Nhi ngồi thẳng bên cạnh bạn. Cái cặp da giữ chắc trên đùi. Đôi mắt nhìn thẳng. Bàng hoàng và thất đảm.

Cành tre màu vàng ngà. Những cái đốt đều đặn đuổi nhau tới một đầu ngọn mềm mại, nhỏ như một đầu đũa. Một tay Đại nắm lấy một đầu tre. Tay kia, đầu kia. Bằng một cử chỉ thận trọng, Đại bẻ cong cây tre, từ từ. Cành tre cong dần, cho tới khi uốn tròn thành một vòng cung cong vút. Đại chột thả tay. Cành tre vụt duỗi thẳng, phát ra một tiếng bật ngắn gọn, trong bầu không khí sáng láng trải rộng dưới hàng hiên rực rỡ ánh nắng buổi sáng từ thảm cỏ xanh mướt trước mặt hất lên.

Chủ nhật. Buổi sáng hồng tươi hứa hẹn một ngày đẹp trời. Chủ nhật. Trường đóng cửa. Sách vở buông tha người. Chủ nhật, bảy ngày một lần, một cái hội nhỏ, chứa đựng một bình sung sướng hồn nhiên đầy ắp, kéo dài đủ hai mươi bốn tiếng đồng hồ. Những cuộc đời học trò tới chủ nhật vui là mặc áo mới. Đi ăn sáng ở tiệm. Vào rạp chiếu bóng xem phim chiếu. Đạo chơi trong sở Thú. Chủ nhật. Cuộc đời học trò nào cũng có một chương trình hồng. Xa là Vũng Tàu. Tắm nắng. Tắm biển. Minh trần, lặn trong sóng nước Bãi Sau. Đầu trần, đi dạo trên cát vàng Bãi Trước. Mấy năm trước, cha mẹ hay đi chơi cùng nhau, đi đâu cũng cho Đại và chị Nhi đi cùng, chủ nhật đôi khi còn là một chuyến bay lên Đà Lạt từ chiều thứ bảy. Ở với cái lạnh, với bát ngát rừng thông, với chập chùng đồi cỏ một ngày. Sáng thứ hai về. Những chuyến đi chơi ngắn lên Đà Lạt ấy hình như được cha mẹ yêu thích lắm. Cả hai cùng như trẻ ra và khuôn mặt hạnh phúc hiện rõ, sáng ngời hơn

ở Sài Gòn. Cha mẹ nắm tay nhau, vợ chồng mà như tình nhân, đi sát nhau trên những con đường đồi ngập đầy lá vàng, Đại và Nhi theo sau, thành một cái tay tư đầm ấm.

Có điều là Đại không thích Đà Lạt lắm. Ghét thì không đúng. Nhưng thích cũng vừa vừa, vậy vậy mà thôi. Đêm miền núi lạnh, chăn kéo đến cằm, ngủ vẫn không được. Trời miền cao, sương buổi sớm, mù buổi chiều che phủ, cái nắng hơ hơ và yếu ớt, quần dạ áo len làm cho thân thể nặng chũu, thông và hoa nhài hoài cũng làm chán trông mắt thơ ngây. Đại yêu thành phố hơn, yêu nghìn lần hơn như thành phố là một chợ phiên có hàng trăm gian hàng, trước gian hàng nào Đại cũng muốn say mê đứng lại. Đại là một đứa nhỏ thành phố, một cánh bướm của cái vườn nhựa đường, một chim non của những cành giẻ điện. Cho nên, chủ nhật, Đại chẳng muốn Đà Lạt, chẳng thèm Vũng Tàu, mà tốt nhất là cứ để mặc cho Đại ở Sài Gòn, với những trò chơi đổi thay từng mùa của Đại.

Trò chơi chủ nhật này có rồi đó. Đó cái thân tre vàng ngà mềm mại. Đó cái phao bắc, trắng muốt, xinh xắn. Đó cái lon sữa bò, với những chú dun đất nâu đậm đã cắt thành khúc mỗi khúc thật vừa cái vòng lưới câu. Thằng Ban, con trai bác Nhân là bạn cùng sở với bố đã hẹn Đại từ sáng hôm qua, lúc tan học :

— Mai tao đến mày. Kiếm dun ngay đi.

— Đi câu hả ? Đâu ?

— Dọc bến Bạch Đằng.

Và nếu như tàu phà Bạch Đằng đập nước có làm cho cá thất lạc, thì vượt cầu sang Khánh Hội. Ban nói gã mới khám phá được ở bên vùng Khánh Hội một cái ao nhiều cá lắm. Chủ ao quen. Cho câu thả dòn. Lát nữa, Ban tới. Hai thằng sẽ cần câu trên vai, lon dun trong tay, sang Khánh Hội, hay đi dọc những kè đá Bạch Đằng, mở cuộc săn những chú cá chủ nhật.

Ngôi biệt thự yên tĩnh một cách khác thường. Buổi sáng tuy đã lên cao nhưng cái bên trong của ngôi nhà vẫn còn là một vùng im lìm mênh mông với những cánh cửa đóng kín và những tấm mùng màu vàng nhạt buông rủ bất động trên những thành cửa sổ. Không nghe thấy một tiếng động, ngoài một tiếng chim hót Đại vừa nghe thấy đầu đó. Thật xa, trong một lùm cây. Chị bếp đã đi chợ, từ lúc Đại mới vác cần ra kiểm soát lại ở đầu thềm. Cha đi từ sáng sớm rồi. Hẳn thế. Cửa garage mở rộng, trống hoác. Chắc mẹ còn đang ngủ. Hoặc mẹ cũng đi rồi mà Đại không hay. Hồi này sự có mặt của cha mẹ ở nhà càng ngày càng thất thường. Khuya, sớm, không nhất định. Lại một điều là mẹ về thì cha đi, cha về thì mẹ ra khỏi nhà. Như muốn tránh nhau, từ chối những phút đàn mặt. Nhi là con gái. Những trò chơi chung đã chấm dứt, không còn hứng thú gì, từ mấy năm nay. Đại đã đến tuổi có bạn trai, chơi những trò chơi con trai, trên những sân chơi tuổi

hơn không còn là cái sân khắn thu hẹp dưới một bóng mái gia đình. Đánh chuyễn, giải ranh với chị Nhi, là những giải trí đã lùi vào một quá khứ gần. Bây giờ là đá bóng ở sân Hoa Lư, đi câu ở vùng Khánh Hội, mở những cuộc phiêu lưu ra tận những vùng ngoại ô xa lắc của thành phố.

Chiếc cần câu được gác lên một bờ tường. Đại nhìn cái cảnh tre bầy cá bằng một cái nhìn mãn nguyện. Cái thú đi câu thảng Ban truyền cho, tháng nằng này là cái thú lớn. Mới. Ngây ngất, mê đắm. Đêm ngủ, Đại mơ thấy những bầy cá, vây, vây đủ kiểu quẫy động cùng khắp giấc mộng. Phải cả một buổi lẫn lộn tìm kiếm trong bụi tre nhà chú Hòa, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, gai đâm đầy mặt. Đại mới bẽ được cái cảnh tre vừa ý. Một cái cảnh đủ chiều dài, đã dư cái dẻo dai còn thừa cái mềm mại. Cây cần của Đại sát cá không thể tưởng được. Những chú cá tìm đến với nó. Bằng nó, Đại thả cần, giật lên liền hồi những con cá nặng trĩu làm căng thẳng giây câu. Và phút này, nhìn cái cần câu đã sẵn sàng cho chuyễn vui chủ nhật, một tiểu đoàn cá đã đầy đặc trong đầu Đại.

Ngôi nhà vẫn nín thình trong một im lặng kéo dài. Nắng đã lên cao, thu ngắn lại những bóng cây nằm dài trên mặt cỏ. Những chiếc xe hơi rù còi, vụt qua ở ngoài đường. Đại ngồi tựa lưng vào thành tường nhìn ra công. Chờ thảng Ban chưa tới.

Đại mặc một cái sơ-mi kẻ ca rô. Cụt tay. Hai cánh tay Đại đen nhem, một cổ tay đeo một cái « lắc » vàng cha mua cho làm quà sinh nhật năm ngoái là năm mười hai tuổi của Đại. Mái tóc Đại, húi ngắn, làm nổi bật khuôn mặt có những nét mơ mộng, vụng dại. Một cái miệng lúc nào cũng mở. Như nó phải mở Đại mới thở được. Cặp mắt lớn, tròn mắt lồi, cái nhìn ngay thẳng, thoáng một chút lủi thủi cô đơn âm thầm trước tuổi. Tất cả đều buồn buồn. Niềm vui bất chợt như mất đi. Ngôi nhà lặng lẽ, phút đợi bạn kéo dài, và một cái bóng rợp bàng khuâng thình linh phủ xuống cái bóng nằng nguy nga là niềm vui chủ nhật của Đại.

Chị Nhi nói cha mẹ có với nhau chuyện gì ấy. Chuyện không tốt lành, chẳng đẹp đẽ. Đại cũng thấy như vậy. Tuy chưa có bằng chứng cụ thể. Đêm hôm kia đang ngủ, Đại chợt thức giấc. Đèn bật sáng ngoài hành lang. Có tiếng chân đi trước phòng ngủ cha mẹ, đối diện với phòng ngủ hai chị em. Đại khát nước. Đi chân đất lần xuống bếp lấy nước lạnh uống. Nước vào đầy dạ dày, làm Đại tỉnh ngủ hẳn. Trở lên, Đại nghe thấy một tiếng động mạnh trong buồng cha mẹ. Nhìn thấy ánh đèn từ trong đó lọt ra. Và nghe thấy cha mẹ đang nói chuyện. Cãi nhau thì đúng hơn.

Cha mẹ tưởng hai chị em Đại đã ngủ. Nên nói lớn, không cần gìn giữ.

Tiếng cha, giận dữ, khác thường, làm Đại run sợ :

— Tình trạng này không thể kéo dài hơn được nữa.

(Còn nữa)

truyện dài DUYÊN ANH

Phượng lắc đầu :

— Ngốc ghê ! Nắng ngoài bãi khác với nắng trong thành phố. Mà mi muốn chảy mồ hôi mi. Tao quên chưa dặn mi vài điều cần thiết.

Phượng ngạc nhiên nhìn tôi :

— Mi kéo ri đô bằng cách nào ?

Tôi đáp :

— Kiểm giây mãi chẳng thấy, tao túm cổ nó, kéo nó ra.

Phượng lè lưỡi :

— Hy vọng rằng cổ nó chưa bị... điện giật !

Phượng lúi túi tới cái bàn ngủ kê sát giường. Nó chỉ dẫn tôi những chiếc nút trên mặt chiếc máy thu thanh. Nút nào mở nghe đài, nút nào tìm đài, nút nào bật đèn ngủ, nút nào kéo ri đô. Phượng bảo năm xưa qua Hồng Kông với ba nó, được ngu tại khách sạn Mirama, nó thấy chiếc máy này đậm mê. Và Phượng đòi ba mua về thiết trí trong những phòng ngủ.

— Buổi sáng thức giấc, muốn biết trời sáng tỏ hay còn mờ mờ tối, khỏi cần coi đồng hồ, mi cứ nằm ngoan trên giường, đưa tay bấm cái nút này nhẹ nhẹ, ri đô sẽ từ từ hé ra và mi sẽ thấy trời qua cửa kính.

Tôi gật gù :

— Tối tân quá !

Phượng khoe :

— Tao vừa « phôn » cho thảng em họ của tao, báo tin tụi mình đã có mặt ở Nha Trang. Lát nữa chúng nó sẽ kéo tới đây cả bầy, tha hồ mi sai vặt. Tao sẽ soạn thảo chương trình tại bữa ăn trưa nay.

Phượng trở ra. Tôi đóng cửa, bấm nút khóa lại. Ngồi bần thần trên chiếc giường đệm trải vải trắng muốt, tôi suy nghĩ vẩn vơ. Có phải tôi

đang leo dốc mơ? Sài Gòn xa rồi. Đây là Nha Trang. Nha Trang, nơi đầu tiên tôi đặt chân tới, nơi tôi biết tôi đang sống một cuộc sống mới. Và cuộc sống mới này tôi sẽ được những gì, sẽ mất những gì. Tôi tự hỏi tôi: Kiều Nhị, liệu mi có tin rằng mi sẽ gặp may mắn, liệu mi có tin rằng mi sẽ đem về Sài Gòn những kỷ niệm êm dịu? Đưa tay, tôi vặn nút mở đài Nha Trang. Được chào mừng bằng tiếng hát náo nê của Julie Quang: *Nha Trang ngày về... Minh tôi trên bãi khuya. Tôi như là con ốc. Tôi đi vào quên lãng. Tôi đi tìm mộng mơ năm nào. Bờ biển xanh hai đứa tôi gần nhau...* Nha Trang, một lần đến có buồn như một lần về? Tôi vội tắt máy, nói khẽ: Nha Trang, tôi bé nhỏ và rất đáng thương. Xin cho tôi đừng buồn.

Chương hai

Đêm qua tôi không ngủ được. Có lẽ tại lạ nhà, lạ giường. Tại cái máy lạnh thì đúng hơn. Tôi nằm thao thức, cố tạo một giấc mơ thật đẹp làm thuốc ngủ nhưng vẫn chẳng nhắm mắt nổi. Khi không ngủ được, tôi thường suy nghĩ vẩn vơ. Thí dụ về ngày hôm qua, hai bữa cơm ở Frigate, mấy cậu trai Nha Trang, em họ của Phụng và chiếc Honda thể thao màu đỏ của hắn. Hãy nghĩ tới Vinh, tới đám bạn của hắn. Toàn con nhà giàu. Họ có một hình thức khó nhìn và một nội dung rộng tuyệt. Họ cười nói nói huyền thuyên. Cười cả những chuyện chỉ đáng nhún mắt. Họ ngỡ tôi giống Phụng nên cách nói của họ, đôi khi, sống sượng, tàn nhẫn. Vinh làm quen với tôi bằng câu hỏi mà hắn tưởng hợp thời trang: « Nhị đã đọc Erich Segal chưa ». Câu hỏi làm quen của Vinh khiến tôi khó chịu. Trước hết, hắn gọi tên tôi một cách vô duyên. Ngoài những người thân của tôi, kể xa lạ không được phép gọi tên tôi một cách thân mật. Trừ khi hắn đã trở thành người yêu của tôi. Sau hết hắn hỏi tôi đọc Erich Segal làm gì. Giá Vinh hỏi đã đọc bản dịch *Chuyện tình* của Phan Lê Thanh, tôi còn đỡ ghét hắn. Tôi đã giả vờ đáp: « Chưa, tôi chưa đủ vốn Anh ngữ để đọc Erich Segal. Mà Erich Segal là cuốn sách dạy bơi lội hay trượt nước! » Vinh cười ngật nghẻo. Hắn nói: « Erich Segal là tác giả *Love story* ». Rồi hắn tóm tắt cốt truyện, ca ngợi tình yêu tuổi trẻ. Lúc ấy, tôi rất đói, ăn tôm hùm đang ngon bỗng đầy hơi! Bạn bè của Vinh thì tiếc rẻ chính quyền không cho tổ chức khiêu vũ tại gia.

— Nay Nhị, Vinh cứ làm ra cái vẻ thân thiết, Nhị nên tìm đọc *Love story*.

— Để làm gì?

— Để thấy một hiện tượng lạ vừa được trải nghiệm trong cái đám thanh niên Mỹ hôm nay.

— Tôi ít chú ý tới bọn no cơm rủng rỉnh!

Tôi cố tình nói một câu thật « mất dạy », cố tình làm tắt ngọn lửa

kiêu ngạo đáng ghét của Vinh. Nhưng Vinh không kịp hiểu. Có thể, Vinh cố tình không muốn hiểu. Cũng có thể, loại tuổi trẻ như Vinh chỉ thích nói và suy nghĩ ít.

— Ta bàn về sự no cơm rủng rỉnh. Trước tiên *Love story* là một chuyện tình hạng bét mà bất cứ cây viết hạng bét nào ở Việt Nam cũng thừa tài viết nổi.

— Trừ anh?

— Dĩ nhiên, tôi đâu phải nhà văn.

— Vậy nên nói năng khiêm tốn chút xíu.

— Đồng ý. Nhị khó tính quá. Ta bỏ qua phần văn chương. Bây giờ bàn về một trận gió mới vừa thổi vào tâm hồn tuổi trẻ Mỹ. Họ đã chán hip py, chán chống chiến tranh rồi. Họ thêm thứ tình yêu mang nặng tính chất... Lục Vân Tiên! Sống chỉ để yêu. Và yêu đến tận cùng, yêu đến chết.

— Anh Vinh!

— Gì ạ?

— Anh thử hỏi người bồi xem có phải lũ tòm chúng ta đang thưởng thức đã bị nằm trong tủ lạnh lâu ngày.

Vinh cười lớn, khóa lấp một sự xấu hổ. Mặt hắn tro ra. Tuy thế, tấm khăn ăn của hắn hình như đang trắng hóa đỏ. Vinh bám sát tôi. Hắn tưởng hắn đủ khả năng chinh phục tôi. Hãy đề hắn tự tưởng. Còn tôi, tôi tự tưởng một sự may mắn nào đó sẽ khiến tôi nhớ Nha Trang suốt đời. Tôi muốn quên Vinh và đám bạn bè nặng phần trình diễn của hắn. Tôi vốn ghét, chúa ghét những người thanh niên đồm dáng, nhất là những người thanh niên săn sóc mái tóc một cách tận tình. Tôi có cảm tưởng bộ óc của họ gầy ốm nhường màu mỡ cho tóc. Và cái đầu của họ chỉ có tóc, không chứa đựng một ý nghĩ gì. Đã một lần tranh luận với một hip py trường Luật, tôi bảo anh ta rằng anh ta đã phản bội sự tìm về với thiên nhiên của hip py. Anh ta bắt tôi chứng minh sự phản bội. Tôi chỉ mái tóc « phi dê » của anh. Hip pi Mỹ càng để tóc dài càng đẹp. Họ không cần đến hiệu cắt tóc tốn tiền uốn xấy. Họ sống tự nhiên mà. Còn các anh hip py Việt Nam, tóc càng để dài trông càng man di mọi rợ. Nó hẳn đến nổi thành phố cảm thấy mất vệ sinh. Và người ta phải đề các anh ra cắt tóc giùm các anh như cắt lông bầy chó ghê. Các anh đi sửa sang mái tóc thì còn gì là tinh thần hip py nữa. Trông các anh hip pi Việt Nam giống những chú Quầy, chú Thoòng chuyên cắt tóc, gội đầu cho các bà các cô ở những viện uốn tóc! Những anh mặt rỗ hay mặt đầy mụn mà trình diễn mái tóc dài uốn xấy đã làm khổ những đôi mắt bị nhìn các anh. Vinh và bạn bè của hắn đã « đội » những mái tóc ấy trên đầu. Tôi định sẽ có dịp « sửa » giùm họ.

Buổi sáng yên lặng. Chỉ nghe tiếng máy lạnh chạy đều đều. Tôi lười biếng không muốn rời khỏi giường tắt máy lạnh. Theo lời chỉ dẫn của Phụng, tôi vươn tay bấm cái nút trên máy thu thanh. Tầm ri đỏ từ từ hé.

Một khoảng ánh sáng lùa vào căn phòng đầy hơi lạnh. Thứ ánh sáng chưa có mặt trời lại xuyên qua cửa kính trông rõ tội nghiệp. Lát nữa sẽ nắng. Và nắng ngập biển. Nhưng bây giờ, tôi nghĩ, ở bãi biển đương nhộn nhịp. Người ta thức sớm, đồ xô ra bãi sinh hoạt ồn ào ở những thành phố biển vào mùa hè. Tôi cũng muốn lặng lẽ ra bãi, một tay cầm dép, một tay xách quần, thả dãi trên mặt cát mịn màng còn ngậm nước biển. Cứ đi, đi trong ban mai, đi với nỗi cô đơn của mình. Rồi sẽ gặp một sự may mắn nào đó đủ làm ta nhớ nhung suốt đời. Phụng bảo tôi đang leo dốc mơ. Có lẽ, tôi đang leo dốc mơ. Có lẽ, mọi người đều tạo ra một dốc mơ trong đời sống để được leo bằng những bước chân êm ái. Dốc mơ của tôi khởi sự từ đây. Từ Nha Trang. Nha Trang tuyệt vời. Nha Trang sẽ tuyệt vời. Người ta chưa ca ngợi hết Nha Trang. Một vài bài hát, dăm bảy bài thơ, vài ba cái truyện ngắn. Ít quá. Và sự tuyệt vời của Nha Trang đâu phải chỉ lớn vốn ở Tháp Bà, Cầu Đá, Hòn Chồng... Nó nằm giữa trái tim Nha Trang. Trái tim luôn luôn tươi non và luân lưu tình yêu cùng khắp. Như nước biển. Như màu nước biển dưới ánh nắng hạ. Sự tuyệt vời ấy, một chàng trai xa lạ có thể tìm thấy ở một cô gái Nha Trang. Khi đó, trái tim Nha Trang là trái tim cô gái. Liệu tôi có thể tìm thấy sự tuyệt vời của Nha Trang qua trái tim một chàng trai miền « quê hương cát trắng » này ?

Cho tấm ri đô khép kín, tôi nằm nghiêng, áp một bên má lên gối, mộng mơ trong bóng tối mờ mờ và trong hơi lạnh. Tôi biết lúc này tôi dễ thương lắm. Tiếc là tôi không nhìn rõ tôi. Cũng chẳng ai nhìn rõ một người con gái mộng mơ như tôi. Ngay cả Xuân Diệu và cõi thơ tình yêu màu nhiệm của ông vẫn không đủ phép tích để bảo rằng người con gái kia đang mộng mơ về một chuyện tình. *Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói, Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì.* Nghĩ ngợi gì, thế thôi. Nếu ta nhìn rõ ta, nhìn rõ bước chân của ta là đã trên vùng mộng tưởng, hẳn ta phải yêu ta, yêu người, yêu cuộc đời chứa chan, nồng nhiệt. Tôi thì tôi mơ hồ thấy tôi dễ thương. Dễ thương y hệt giấc mộng vừa khởi sự.

Có tiếng gõ cửa. Lại con Phụng. Nó không thích tôi leo dốc mơ. Tôi vùng dậy, chạy ra mở cửa. Phụng ngon mắt. Phụng quyến rũ. Phụng là trái táo vừa lấy ở tủ lạnh ra và bày trên chiếc đĩa trắng muốt. Nó sững sờ hỏi tôi :

— Mi muốn đốt cháy tao hay sao mà nhìn dữ vậy ?

Tôi cười :

— Mi tuyệt diệu trong chiếc áo ngủ. Mi là công chúa nằm trong quan tài thủy tinh.

Phụng nheo mắt :

— Buồn thay, mi đã không là hoàng tử !

Phụng đứng ngoài phòng của tôi. Nó đưa ngón tay chỉ mặt tôi :

— Thăng nhỏ Vinh « mết » mi rồi đó. Tội nghiệp nó. Tao hiểu mi đang chờ một kếp vô răng biết quàng hoa lên cổ mi.

Tôi nói :

— Bảo thằng em họ của mi hót tóc cao, thật cao rồi hãy nghĩ chuyện tán tào.

Phụng lắc đầu :

— Khối bằng, mi lạnh lùng quá, Nhị ạ ! Sửa soạn ra bãi nhé ! Ăn sáng ngoài đó luôn. Vinh lo phục vụ rồi.

Phụng về phòng mình, nói thêm :

— Cuối cùng, mi sẽ đeo thắt Vinh. Tao thích thế để thấy quan niệm về tình yêu của tao luôn luôn đúng.

Tôi khép cửa, cười một mình và nghĩ thầm : Nếu vậy Nha Trang còn gì đáng cho tôi nhớ nhung. Phụng chủ quan quá. Con nhỏ tưởng tôi có thể dễ dàng yêu một thứ người như Vinh. Tôi không ghét Vinh vì hắn là con nhà giàu, vì hắn điển hình cho một số tuổi trẻ đang điểm của thành phố, vì hắn thích nói hơn là thích suy nghĩ mà ghét hắn vì hắn bình thường, hắn dễ bị đồng hóa trong đám đồng tuổi trẻ bình thường, loại tuổi trẻ không biết suy tư ở cuộc sống ngồn ngộn những suy tư làm tuổi trẻ lớn lên, khôn ra và hùng vĩ như núi cao, biển cả. Nói tôi ghét Vinh cũng quá đáng. Tôi không ưa Vinh thì đúng hơn. Vinh là mẫu tuổi trẻ lê lết từ những quán nước Brodard sang Givral, Pagode, nhìn đời qua lớp cửa kính, nghĩ những cuộc giải trí ồn ào, sẵn sàng vui đùa hồn nhiên bên những nghịch cảnh đầy nước mắt nhục nhã. Vinh chưa có một chút thán năm đau khổ để biết cảm thông. Và thương yêu. Dường như, Vinh chẳng mang một tâm sự gì. Hắn thích hợp với thế giới ồn ào, phù phiếm của Phụng và xa lạ với thế giới khép kín của tôi. Giữa tôi và Vinh có một biên giới mịt mù. Văn chương một chút thì cái thế giới của tôi khóa bằng thứ khóa thần. Và Vinh không bao giờ có chìa khóa để mở cửa bước vào. Nhưng nếu Vinh cứ yêu tôi, đó là quyền của hắn. Hắn cứ phiêu lưu trong nỗi tuyệt vọng. Và tôi hy vọng, qua một tuyệt vọng về tình yêu, Vinh sẽ trầm lắng, sẽ hết bị xúc động bởi cái bề ngoài tầm thường, hèn mọn của cuộc đời — niềm xúc động dễ biến người tuổi trẻ hôm nay thành kẻ lạ mặt với quê hương của họ.

Tôi bật đèn. Căn phòng sáng rực. Nhưng ở bãi biển, lát nữa, tôi sẽ gặp một thứ ánh sáng không giống ánh sáng này, không giống ánh sáng nào, thứ ánh sáng phải giúp tôi rọi chiếu vào mọi sự vật và đều thấy cái vô cùng kỳ ảo hiện trong mắt mình. Nha Trang, đừng nhầm giống Phụng nhé ! Tôi không là bằng giá đâu. Tôi nồng ấm, tôi thiết tha, tôi mềm yếu ! Tôi thêm một sự may mắn để nhớ Nha Trang suốt đời. Tôi thêm nhìn rõ sự tuyệt vời nằm giữa trái tim Nha Trang. Đừng bắt chân tôi dưng nhằm một chiếc vỏ ốc cô đơn dưới làn cát mịn màng. Hãy cho tôi bất ngờ gặp viên ngọc trai tình yêu ở phía cuối bãi, thật xa, tít tắp, nơi chưa một dấu chân ai đặt lên.

(Còn tiếp)

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● **TRƯƠNG XUÂN MÃN** (Đà Nẵng) : Vì một lý do bất khả kháng nên bài phỏng vấn anh về Đoàn Du Ca Đà Nẵng không « đi » được. Mong anh thông cảm. Tình thân.

● **NGUYỄN ANH** (Ba Xuyên) : Tòa soạn không có lệ giữ lại bản thảo các bài không chọn đăng, dù có lời yêu cầu. Do đó, rất tiếc không thể nào « lục tìm tất cả bản thảo 9 truyện » mà bạn đã gửi từ tháng 1-71 được. Tiện đây cũng xin lưu ý bạn ngọc : bài gửi cho Tuổi Ngọc nhớ viết một mặt giấy và đừng gửi cho báo khác trong thời gian chờ đợi được đăng hay không.

● **TRẦN CÔNG CHÁNH** (KBC 4722) : Tuổi Ngọc đã ngưng bán báo dài hạn từ lâu. Vì tòa soạn thiếu người. Mong ông thông cảm.

● **LÊ CHÂU** (Huế) : Đã nhận được hai bức vẽ của em. Em gửi tiếp cho những cái khác.

● **TRẦN TRUNG** (Vĩnh Long) : Ghi nhận những ý kiến xây dựng của ông dành cho tờ báo. Tòa soạn sẽ cố gắng thực hiện dần. Ông gửi bưu phiếu 750 đồng đã tính cước phí bảo đảm để tên ông Đặng Xuân Côn để mua bộ VI.

● **NGUYỄN NGỌC THIÊN** (Saigon) : Cháu cứ gửi tiếp những bản nhạc khác về. Điều đó chẳng có gì trở ngại cả.

● **HUỲNH TẤN LỘC** (Bến Tranh) : Khi nào « khá » hơn Tuổi Ngọc sẽ cho in truyện tranh đề khôi « thấy toàn chữ là chữ ». Về quan niệm thưởng ngoạn nghệ thuật thì mỗi người mỗi ý chứ biết sao cháu.

● **VƯƠNG HỮU THÁI** (Ban Mê Thuột) : Xem thể lệ trả lời bạn Trần Trung ở trên. Thể học sinh vẫn lĩnh bảo đảm được.

● **THÁI THỊ THẠCH THẢO** : Chuyện đó cũng chả có gì lo ngại. Tùy mỗi người quan

niệm như thế nào về lý tưởng. Nếu nghĩ là cháu « dẫn mặt » thì bậy quá. Dù sao cháu hãy « lơ » đi là hơn.

● **CÁC BẠN NGỌC** hỏi Tuổi Ngọc cũ : Hiện tòa soạn không còn một số Tuổi Ngọc cũ nào cả. Báo sau khi phát hành là kẻ như tòa soạn cũng hết. Báo cũ trả về kho và bán ký hết vì không có chỗ chứa. Vậy mong các bạn thông cảm.

● **NQM** (Cái Răng) : Sẽ thực hiện một trong hai đề nghị của cháu.

● **PHẠM THƯỜNG NGHI** (Gia Định) : Việc ấy không có gì trở ngại. Cháu cứ viết thư về địa chỉ tòa soạn, sẽ chuyển lại.

● **HUY MINH** (Phan Thiết) : Ý kiến em về « Làm Văn nghệ » khá khách quan. Sẽ tiếp tục loạt bài phỏng vấn các nhà văn nhà thơ khi thuận tiện.

● **HUY UYÊN** : Cám ơn ý kiến bạn về tờ báo. Sẽ cố như bạn đề nghị. Bạn có thể vẽ cho mấy cái hình trình bày bên trong, đồng ý ?

● **KIM** (Gò Công) : Nhà xuất bản đang cho in **TÌNH MỘNG** đề chiều ý cháu rồi đó. Gớm, khó dữ.

● **GIANG THY HẢI** (Saigon) : Bài đang đọc, ngậm trái hy vọng mà chờ chứ. Cho anh gửi lời thăm và cám ơn T.H.

● **PHẠM YẾN OANH** (Long Khánh) **THANH CHÂU - THU THU** (Saigon) **NHẬT LINH TÊ BÌNH PHƯƠNG EN TÊ** (Gia Định) **VĂN QUỐC HUỲNH** (Huế) **NB. SA LÊ TÂM** (Quảng Ngãi) **NGA MỸ** (Vĩnh Điện) **NGUYỄN THỊ TUYẾT TRINH - NGUYỄN THỊ NGỌC CHÂU** (Saigon) : Ai mới gửi bài đăng báo lần đầu cũng đều có những tâm

trạng như các em cả. Viết đề mà chơi cho vui, còn « nghề nghiệp » là chuyện khác chứ. Thắc mắc chỉ nhiều cho... tồn thọ.

● **LAM THỦY** (Saigon) : Báo sau ngày phát hành có khi anh em ở tòa soạn đi tìm mộ số cũng không ra, nên số báo em hỏi không thể chiều ý em được. Rán đi tìm mua đặt mua rẻ ở đâu vậy nhé.

● **VŨ THỊ HẢI DƯƠNG** (Saigon) : Cháu viết nhiều và có nhiều triển vọng đóng hia bước xa lắm đấy. Nhưng nhớ là đừng « đi » quá, thỉnh thoảng « đi » một tí cho... có duyên thôi nhé.

● **ÁNH SÁNG TRỜI VIỆT** (Saigon) : Thỉnh thoảng anh gặp lại vài người của ngày xưa. Vẫn nhớ chứ. Tuổi Ngọc bây giờ hay TN ngày xưa có khác nhau một tí đó thôi. Cái khác ấy cũng như mỗi người phải nhón thêm mỗi năm, chắc cũng lạ lắm, nhỉ. (ĐTL)

● **NGUYỄN THỊ THANH TUYỀN** (Saigon) : Những cuốn sách cháu hỏi có bán khắp các tiệm sách. Nhà xuất bản chỉ phát hành một vài trăm cuốn đặc biệt có chữ ký tác giả đề kỷ niệm mà thôi.

● **NGUYỄN THIÊN TÂM** (Nha Trang) : Bộ IV và bộ V mỗi bộ 650 đồng, cháu mua bưu phiếu đề tên Đặng Xuân Côn địa chỉ tòa soạn. Nhớ gửi bảo đảm.

● **HIỀN VIÊN** (Huế) : Ở tuổi cháu tự đứng muốn « chia » đứng riêng với gia đình với bạn bè là như thế. Đôi khi tưởng là cô đơn nhưng không đâu. Nước mắt khô đi rồi quên hết mà. Có ai cấm cháu mơ mộng đâu nhỉ.

● **BẠCH KIM** (Huế) : Tầng đá có nỗi cảm xúc, thơ mộng của tầng đá cháu ạ. Chỉ mà bí quan dữ. Chú sẽ chuyển thư của cháu cho ông HNT.

● **CHÁU NÓ** (Biên Hòa) : Thư cháu viết vui, thành thật làm chú có nhiều ý nghĩ lạ lắm. Nhưng « cháu » chịu khó cho hỏi thể học sinh tí nhé, chỉ mà phải bí mật dữ.

● **PHẠM NGUYỄN** (Long Xuyên) : Đúng hẳn ngày xưa, hãy kể lại giùm chú những « ngộ nghĩnh » ấy đi.

● **DI LINH** (Saigon) : Có một chút lý tưởng

thời là cũng đã có sẵn cô đơn, bạn ạ. Nhưng tôi nghĩ mình cũng còn nhiều những an ủi lắm đó chứ, chẳng hạn như những chữ bạn viết. Xin bạn một điều, đừng đóng bực cho một nhà văn, tội nghiệp với chữ nhỉ.

● **NGỌC THẠCH** (Tuy Hòa) : Lâu lâu (khoảng dăm kỳ báo chẳng hạn) TN sẽ thực hiện một số « chủ đề », dĩ nhiên là gác hết các mục thường xuyên. Nhưng vẫn đề tăng trang tăng giá bán chỉ ở những số thật đặc biệt thôi, như số kỷ niệm chu niên, số Tết chẳng hạn. Bạn nhiệt thành quá quên cả những khó khăn về phía chúng tôi.

● **PHẠM ĐẦU** (Đà Nẵng) : Đã chuyển địa chỉ ông cho ông Đ. X. Côn. Ông Côn sẽ gửi các bộ báo ấy ra cho ông.

● **THƯỜNG - TULUPE** (Mỹ Tho) : Tuổi Ngọc đã có phao cứu sống, hết nguy rồi. Đang đóng tàu đưa nó ra khơi đề hứa hẹn những cuộc viễn du mới. Các bạn tham dự đông đủ cả chứ ?

● **TÔN NỮ THANH HUƠNG** (Đà Lạt) : Người về từ miền biên có được cái tựa quyển rữ ấy, tác giả « Thư tình trên cát » đang lênh đênh với sức khỏe. Hy vọng lần này khi bắt đầu viết trở lại « chàng » sẽ viết một hơi dài đề làm vừa lòng độc giả.

● **CHU VĂN ĐỢI** (Quảng Ngãi) : Cám ơn lá thư trách móc thương yêu của ông dành cho tờ báo. Chắc hẳn Tuổi Ngọc ở ngoài thông lệ ấy, ông ạ. Mong những lá thư trách móc khác của ông.

● **MAI VŨ TRÂM CA** (Gia Định) : Có đọc tất cả các truyện em gửi về. Em gửi thêm những cái khác. Vấn đề kỹ thuật viết truyện ngắn em xem lại các bài trả lời phỏng vấn của các nhà văn kỳ trước và loạt bài làm văn nghệ kỳ vừa rồi tương đối đầy đủ hơn.

● **PHẠM CAO HOÀNG** (Đà Lạt) : Đã gửi số báo ấy ra cho PTCL. Cái bản kèm đã chuyển đến PBH rồi. Mong tin. (PĐT)

● **MAI (?)** : Lâu quá không thấy gửi bài về. Viết tiếp đi chứ. Mong tin.

● **LY CA** (Đà Nẵng) : Về yêu hoa cúc mới phát hành. TN đã đóng tới bộ 6, giá biểu có sẵn. Cháu theo dõi sẽ rõ.

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Trần Mạc Uyên, Tôn Nữ Thu Dung, Vạn Lý Trường, Thành, T. Sơn, Ng. Thị Đan Hạ, Nguyễn Quốc Cường, Hoàng Thị, Trần Văn Nghĩa, Vũ Hoàng, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Dương Xuân Trọng, Hề Tố, N.T.L. Sương Ngọc, Huyền Thoại, Hà Thị Gia Kim, Giang Thanh Bình, Nguyễn Tiến Dũng, Nguyễn Mạnh Sơn, Nguyễn Hoài Thy Nhân, Ly Vũ, Trần Anh, Trương Lê Dzúp, Hồ Miên Tịnh, Lê Văn Ngộ, Nguyễn Mạnh Sơn, T.N. Quỳnh, Thông Xanh, Vũ Thụy Thi, Dung Xí, Miên Khang, Thanh Giang, Đông Đô, Nguyễn Bích Liên, Phan Nhã Uyên Uyên, Ng. Cẩm, Phong Lữ Thảo, Triều Hạnh, Thượng Tá, Nguyễn Mộc Châu, Jalau, Tuyết Sa, Thái Hồng Lê Đức Thành, Nguyễn Thương Hoài, Nguyễn Hữu Thời, Hoàng T.T. Uyên, Thạch Chương, Lâm Đạo Lộc, Huỳnh Tấn Lộc, Phan Thị Kim Huyền, Mạc Huyền Trâm, Đỗ Ngọc Hoành, Nhã Trang, Ái Khanh, Lê Duy Hùng, H.T. Lữ Đức Nghiễm, Thạch Đông, Tô Ngọc Khánh, Nguyễn Tiến Dũng, Tê Bình Phương Em Tê, Trần Mai Kha, Võ Nguyễn Đức Ánh, Ái Khanh, T. Sơn, Thái Hồng Lê Đức Thành, Bùi Vĩnh Cửu, Ái Tân, Mai Văn, Tùng, Mưu Phố Thư, Nh. Khứu, Dung Hạ, N.T. Thương Giang, Trần Cáo Hiệp, Nguyễn H. Nhân.

văn

Minh Hạ, Văn Hà, Nguyễn Đình Hiếu, Nguyễn Hoài Nhơn, Phương Trinh, Phạm Sương, Trần Mai Kha, Lãnh Chúa, Võ Hữu An Hòa, Mây Trắng, Nguyễn Đình Vắc Tơ, Chu Mạnh Đông, Như Hoàng Liên Vũ, Lãnh Chúa, K. P, Sông Biếc, Đường Sơn Cúc, Tuyết Sa, Dương Thị Huỳnh Hoa, Mai Trang, Lê Dấu Ngã, Vành Khuyên, Ka. H, Bích Dung, Liên Lan, Bích Dung, Trang Thị Mộng Thu, Khui Hui, Đông Hà, Ái Khanh, Đỗ Đỗ, Tạ Duy Phương Lan, N.A. Nguyễn Linh Trang, Phiến Phiến, Nguyễn Thanh Di, Phương Viên, Ty Ty, Thúy Thúy, T. Sơn, Tôn Nữ Thu Dung, Nguyễn Thuận Nguyên, Vũ Như Luân, Đặng Ngọc Long, Nguyễn Anh Phi, Nguyễn Mạnh Cường, Lương Hòa Lạc, Trảng Hạ Huyền, Miên Phương, Võ Văn Hùng, Miên Miên, Hà Thị Gia Kim, Nguyễn Thuận Nguyên, Trần Mạc Uyên, Tôn Nữ Thu Dung, Vạn Lý Trường Thành, T. Sơn, Nguyễn Thị Đan Hạ, Nguyễn Quốc Cường, Đan Hoàng, Hoàng Thị, Trần Văn Nghĩa, Vũ Hoàng, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Dương Xuân Trọng, Hề Tố, N.T.L., Sương Ngọc, Huyền Thoại, Hà Thị Gia Kim, Giang Thanh Bình, Nguyễn Tiến Dũng, Nguyễn Mạnh Sơn.

NÀNG KHÔNG ƯA HOA !!!!!!!

Nàng chỉ ưa **fluolar**
 Vì **fluolar**

GIÚP NÀNG BẢO VỆ NHAN SẮC, GIỮ ĐƯỢC MỘT LÀN DA TƯƠI MỊT, MỊN MANG

fluolar thuốc thoa ngoài da trị:

- * TRỪNG CÁ LÚC DÂY THÌ
- * CÁC CHỨNG BỆNH NGOÀI DA
 Nổi mề đay • Ngứa ngứa • Mụn nhọt
- * VẾT CHÍCH SÂU BƠ (MUỖI ĐỐT, KIẾN CÁN)
- * TRẺ EM BỊ LÁC SỮA (MỤN SỮA)

cây CẨM

Thơ Ph. Nh. Chiêu
Nhạc Nguyễn Ngọc Thiện

SLOW

Coi lạc (a) rừng xanh? lạc thiên thai? Em là công
chúa? gái giao duyên? Em ngủ vườn đào, Em ngủ mộng (a) Em ngủ trong
rừng em ngủ say Em ngủ pha
lạc ngủ (a) ở thuyền gái tay quạt, bồng bềnh
trên em nằm cây cẩm buông rèm áo. Trong thuyền thien
đông An-der-son Vỡ đôi ruợng sọt đứng nhìn
em Mệt xanh nước mắt đọng hồng rơm Nếu
tôi bước đến vào cây cẩm Đến
lá cây nỡ tang có em Cõi
mọi phút tôi tình quên thôi! Cho ngàn đời
tôi rảo trên ngực Con gió hồng hồ mang gió
lạnh (a) Trong kiếp tạo nầy tôi thốt
ai?